

MG-7
Z17d

MG7

.7276

INSTITUTE
OF
ISLAMIC
STUDIES

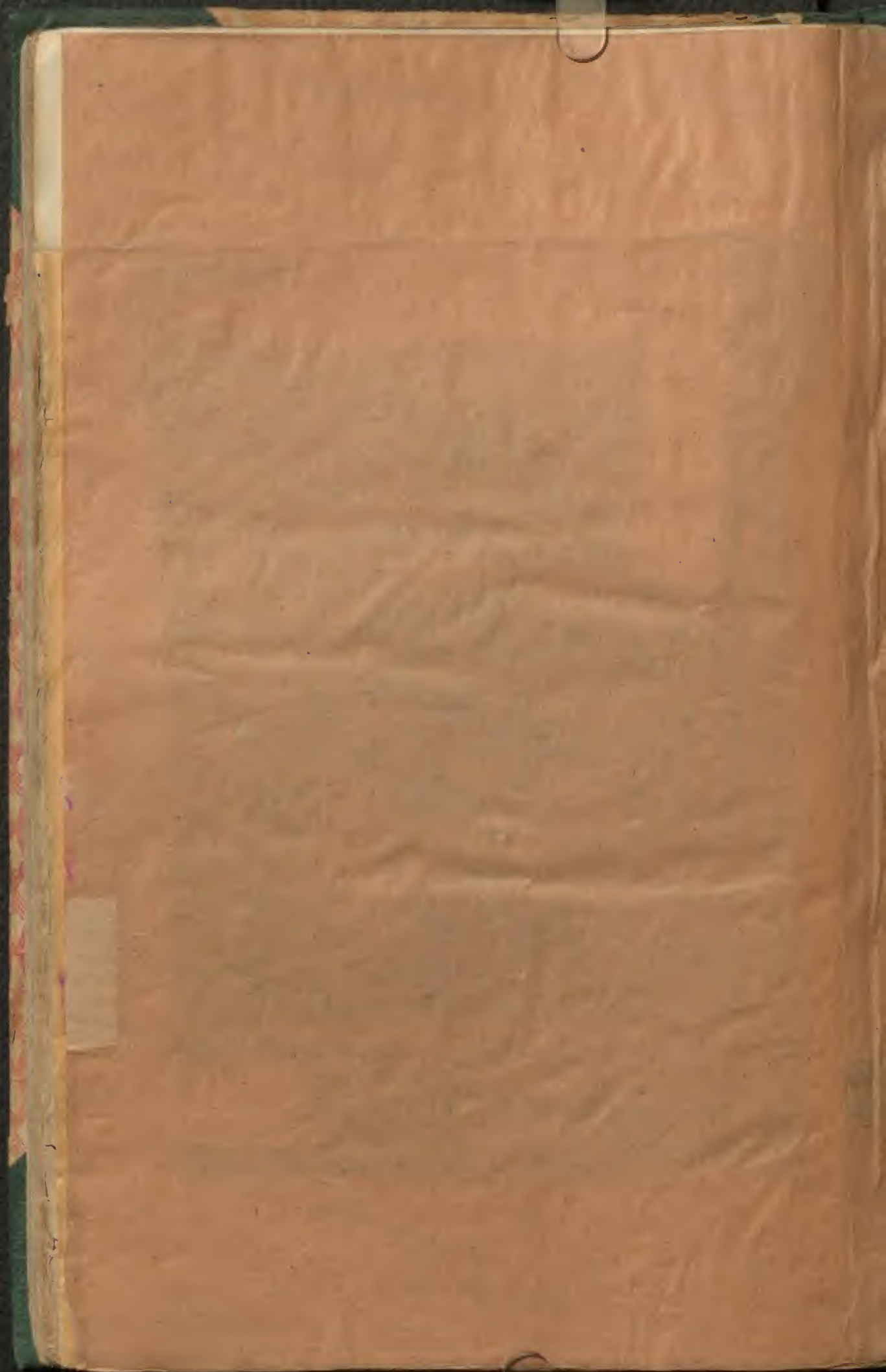
41298

★

McGILL
UNIVERSITY

3830361

This image shows a highly decorative, ornate book cover or endpaper. The central area features stylized Arabic calligraphy, likely the title 'Dawlat al-Zaman' (The State of the Age), rendered in a large, flowing script. The design is framed by a wide, decorative border composed of intricate floral and scrollwork patterns. The cover shows signs of age, including discoloration and wear.

حبس و ائس باز در حبس و بی علی و احمد بخش صاحب سوداگر

مطهر و كذا كذا
بیر بر نذر اقسام

علم خط الهندی که بهی بخوابوشی که بهی یا کون
سبب تا حقیقت کیا تهی خط که با تو سوتا
ایام به او دهم می مانی

41278

غنیمت جانی بل بعد از کمال
 پس از آن چمن گلزار
 و عیش و سرور عالمین
 فلان عالمی پهلوان
 یونان را به صاحب فرستاد
 و بی تو غم کهای یونان
 از آنکه بفرستادن
 بجای یونان زنده ای یام
 در پای محلی ناصح
 جهان در این دنیا

جو شغل آئینہ منظور ہی تو دل کو دیکھ
نکالی چاہ غم یار کے غریقوں کو
کہ لسا ہی تم کش ترابنا ظالم
اس آنہ میں نظر دوسرا نہیں آتا
کوئی بھی ایسا نظر آ
جو خود بخود تری جانب کھینچ نہیں آتا

متباری وصل کو پیاری لکھو ہر سار
گلہ ظفر کو کھرا

یارانی مری پیش نظر ہو نہایت
مورانہ نبی منہ ہی میر خفا سی
لیجاؤن غم و رنج نہ کیوں ساتھ جہان سی
تم لاکہ کرو حضرت دل نالہ و فریاد
کچھ شمع فی ہی معجزہ عشق دکھایا
صنیک کہ قصد نہ رود اتونکا تہاری
کیا کیا نہوئی میری لئی خانہ خرابی
رسوای جہان کرتا ہی کیا کیا بھیجے

جو کام کیا تھے محبت میں تو ان کی
والہ کسی سی ہی ظفر ہو نہیں سکتا

جو وہ قاتل اسنی ماتہ میں خنجر لپی تہا
اگر تہہ نہ بڑتی انجمن است سخی نش پر

تو یہ سر باز پر کون سہ متیلی ریلئی بہر تہا
تو یوں سہ طفل سہری ساتھ کیوں تہہ لپی تہا

بی جا کہ ہر تار میں غم کی بخت میں
 آج کی کوئی نہ تار میں غم کی بخت میں
 نہ تو تاشق کو دل مضطرب ہے
 ظفر و ریش کی مانیوں کی بخت میں
 عشق کی بیدار ہے

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

بنیادی در کون
حق کی دوستی در کسی می باشد
نیکی می می اورد کسی که آفتاب
پرتوهای او بر زمین می رسد
خط شمع می کشد بر چهره
شیرینی بر لب می کشد
نار و آواز او را می شنود
چون می بیند می شنود
دامن می کشد
دل می کشد

کجی کیا نہیں سنا کل پر شہنشاہ کا بیٹا
 نیا چاہو سکی منہ نہ بولی کیوں ایسا
 نکلا تو سہی لگا کا ہی خاں کیوں تو
 چاہوں کیا نہیں سنا زبانی کہاں
 وہ جیسی گریہ کیوں لگا رہی
 چاہوں کیا نہیں سنا زبانی کہاں
 وہ جیسی گریہ کیوں لگا رہی

بتوں کی ہی وہ آشنائی کا دہندا وہ جب دیکھو آئینہ ہی دیکھتے ہیں جیسی یا مری پر نہ عاشق سی جھوٹے پہلا توپشہ ہی رندی ہمیشہ پڑی منہ پر آئینہ کی خاک کیا کیا یہی ہی خم و پیچ میں زلف جان	کہ جس میں ہے ساری خدائی کا دہندا رہی ہی آؤ نہیں خود نمائی کا دہندا خیال وصال و جداسے کا دہندا ہوا ہمسے کب پاس سے کا دہندا ملی خاک میں یہ صفا سے کا دہندا وہاں او سکوی کج ادائی کا دہندا
---	--

راجب تلک دم رہا ساتھ دم کے
 طفر سب برائی بہلائی کا دہندا

دیکھ کر رخ پتری زلف دو ٹا کا دہندا ماتہ آئینہ نکسو کی ہی یہ آہو نگیان او سکی قدرت کا ہی کیل گولا ہی کہاں یہی تیار محبت میں گلا کیوں نہ پھنسا بچہ سہی ہی عجب انکھ حیدر اجل طائر جوش کو پرواز میں کرانی شکار گردن دل کی لٹی اپنی ہی نیا کہنے نشی فی بزم ساقی میں جو مستوں کو ڈرا نتہا کچھ دور نورستہ بہت اوس کی گھر کا	جا پھنسا طائر دل ستا وہ بلا کا دہندا نہ پڑی پاؤں میں گر شرم حیا کا دہندا خاک کو باندہ تا ہی دیکھو ہوا کا دہندا کہ یہ والا ہوا اتنی ہی خدا کا دہندا جا سجا جس میں گر داب فنا کا دہندا تیری تازنگہ مویش رہا کا دہندا جاسہ زیون کی طفر بند قبا کا دہندا لبتا غریبہ بندہ شیشی دیر کر قہقاہا گھر محو ہماری ناتوا سے فی تھکا
--	--

چو خیال رندی بار کال ہی لیا ہو
 لفظ نہ بولی نہ کیوں کا سوچہ بار
 روز گریہ کی جا تاں اس مہول بار
 یہاں جو نکلا ہی تو رنج گدہ سہول
 گریہ جوش کھل لائی کلشن کی ہوا
 آؤ سن حسنا کا کیا پھول پڑا
 دل غنا غل ہی مٹا خوں خوں
 رات دن رہتا ہی اس شغل پر

۵
 کہو ماسی گری جاکے تریاں کی سیم
 گوشتہ مدرسہ میں کیوں پڑھو ل پر
 کہ قدم دیکھ کی تو کو پتہ میں ہی قابل
 کہ کین سر کین ہی تن مقبول پڑ
 چوٹ کچھ زخماں میں کین گریہ پڑ
 دل پر گر رسن لطف کو ہی ل پڑ
 دلی جان ل کو بجا دہنیں جاسا ضبط
 اب تو دنیا طفر اس جس کا حصول
 مین تری خاطر سی دل رہی جہو
 وہی نہ ہوا اور اک رہی جہو

کیا ہو گا روگ کی رونماری
 ایسے جنوں کو نہیں رہی جہو
 دن دیکھ لائی ہی کا مٹی
 تیرا سناہ اوس کی اور تیرا
 کو نہیں رہی جہو
 دلی جان ل کو بجا دہنیں جاسا ضبط
 اب تو دنیا طفر اس جس کا حصول

مقصود از این شعر آنست که هر که در این عالم زیاده از حد بخواهد
 درین راه غرق شود و درین راه غرق شدن است که درین راه غرق
 شدن است که درین راه غرق شدن است که درین راه غرق شدن است که
 درین راه غرق شدن است که درین راه غرق شدن است که درین راه غرق
 شدن است که درین راه غرق شدن است که درین راه غرق شدن است که

جستگیا آه ای عالم ترا یه تفت جان
 جاکی کعبه کیا کجایه عاشق احمی ستم
 جانج جاسکی بیار محبت کی ترس
 رو بر دین کوی حیرت زده آینه دار
 جانی دو جانی ای کر عمر روان کاروان
 دام سی صیاد مرغ نا توان چو نا تو کیا
 تو سو اول کی نه باینگا اوسی عاشق کعبه

اوه گم شعله جگر سی سمان جای گام
 ده اگر جاینگا تیری آستان تک حای گام
 ای سجاد دم جو تو اوس نه جان جاینگا
 که تو کیا سکنای بی صورت کویان جاینگا
 شتر جاینگا کسین آخر کمان تک جاینگا
 به نین میدانر کر اشیا تک جاینگا
 دهنده ناگر اس جهان او چنانک جاینگا

کون بی فاصد حضرت اسبابخه اشک ان
 لیلی جو بیعایم دل اوس لسان تک جاینگا

انداز سی جبریده قدم بانو پر گیس
 زهر آب می نه تیغ ننگه کو عتاب
 حبس سی که اعتبار نین میر آب کو
 آگیا هی یک بوسه پنجهان کی مانه دل
 سیاه گون که دیکسی دل زلف باری
 جو کعبی سین شمع و می بتکدی سین

کوسون اود هر دلون بین کاسته او گیس
 اچها نه هو گادل به اگر گما و پر گیس
 کیا شک تمهاری دل سین تو فریاد گیس
 اس جنس کابی اب تو بی بهادر گیس
 بطرح اسمین اوسمین هی او بجا و پر گیس
 ناحق کاتیری دل سین بهنگا و پر گیس

بازی لگادی عشق کی جو سرین شوق
 یوباره سین لطف جو کوی دا و پر گیس

مقصود از این شعر آنست که هر که در این عالم زیاده از حد بخواهد
 درین راه غرق شود و درین راه غرق شدن است که درین راه غرق
 شدن است که درین راه غرق شدن است که درین راه غرق شدن است که

ولله
 درین راه غرق شدن است که درین راه غرق شدن است که درین راه غرق
 شدن است که درین راه غرق شدن است که درین راه غرق شدن است که

سقا آه مر اینر کابیکان بس
 خانه چشم بین کسلج مری آلی خوا

که خیال رخ دلدار سی ارباب بنا
 تنگی جان پر اورد تو فی نه جان بهر گز
 ای توانا مری حال سی انجان طاق
 کیونکه حسرت سی نین هو نه چیاون
 مانه سی اپنی جو دیگر کو تو بیان بنا
 کمره شکوه که جی سی نه دیاده نه دیا
 شکر کر تو که دیای بی جی انسان بنا

صورت اپنی جی بیکار دیکادی او
 ای طهر نور آینه ده جران بنا

دله
 که می تی بن کس
 زخمت از تو یون کو بیان بنا
 کلانم کس که تی بن کس
 کلانم کس که تی بن کس

اگر در عشق من آید سحری که سحر
 جلالتی که در سحر من آید سحر
 بس از در تو می سوزد سحر من
 پس از تو می سوزد سحر من
 این همه عشق من کیان که نه
 حصول نمی یابد این همه عشق من
 شب و حال من کیان که نه
 عزیز در در دستان من کیان که نه

هوشمند و نکو دلی می هوای دینا
 ای جنون تو کی زنجیر در زندان کو
 آتش دل کو صری او رہی بکلی می
 رونا آتا می تو بجز دم آتین تندی
 نهین دنیا من خوا که سیکا کو نه
 دم هوا می مرغان قفس کا صیاد

دل برنجور کو بهتری هوای ترخ بار
 اسی لحظه دنی من بیمار کو قران کی هوا

بانه می ده قول کا چهل نشانی کیا هوا
 گوری سنا مان کشین کی سکتی می هوا
 بنده دل عاشق کا پاش سی کهو یا که
 دیکر تصویر کو اوس عالم تصویر که
 پوچی می ابل چکوتی ملک بعد از فنا
 خطا تو اوسنی شریه لباز بانه بریتا
 نفس کشتی کی ابی کرتا می نشین
 ای جوان کیا اس جوانی کا بروی تو
 دیکر آینه نشی من تو که اوسنی انحر

۱۲
 در دستان او می بین چشمتان
 ده آج کی می گدا اور طفری که هوا
 زنی یک تامل سوده دور می هوا
 زنی یک تامل سوده دور می هوا
 زنی یک تامل سوده دور می هوا
 زنی یک تامل سوده دور می هوا

اگر سحر من آید سحر من
 جلالتی که در سحر من آید سحر
 بس از در تو می سوزد سحر من
 پس از تو می سوزد سحر من
 این همه عشق من کیان که نه
 حصول نمی یابد این همه عشق من
 شب و حال من کیان که نه
 عزیز در در دستان من کیان که نه

دل جانی تو کجای می بینی غم مندی
 دل جانی تو کجای می بینی غم مندی
 دل جانی تو کجای می بینی غم مندی
 دل جانی تو کجای می بینی غم مندی

دل خراش اتنا چمن شمع بلبلی میوه
 عاشق اسی دل و سپه یونان کامل کیون
 دسترس مبهیات و سکی بلایک انیا نمیر
 کاشتی مین هو شده اس حشر سی همزاده تو
 گر خمین هو خجال طالع خمین است
 گر خمین آشفته میری طرح یاونس لغت
 حرص نیاید که تو کسلسی باندی بی حسیت
 باندیها مشکل خمین گرتیر افسه و نون
 کیاسنی فریاد میری ده گمان رک مانع
 شمع جاتی بی تو جاتی جاتی کچه جاتی
 بحر سنی می اگر گدیری خمین عذر ان
 هو گیا غلفت بی غلفت میو گام بیانام
 گر یوا می من سکی دم هو تیرا هوا
 کمانی بی اشک رستی رگ جان پیچ و تاب

کیون چراک می حبس نیل کیون هوا
 او هوا تو اتنا بی صبر تحمل کیون هوا
 دست گل خورده بهار دشت گل کیون هوا
 لب بلب محفل مین تجسسی عمل کیون هوا
 سبز مین ملک ل مین پتر نزل کیون هوا
 باغ مین تنای پشیمان حال سنبلی کیون هوا
 سمست عاقل کمر توکل کیون هوا
 فاقه غمی کانگ می غیرت گل کیون هوا
 باغ مین غنچه اگر جکی کسی غل کیون هوا
 عشق مین بر دانه جلکواک لکل کیون هوا
 قد و تاپیری مین تیرا صورت ل کیون هوا
 اس قدر غافل تر اشیوه فاعل کیون هوا
 عقل کاتیری چراغ می غمشین گل کیون هوا
 مین او سکی قدر کاز لغت کامل کیون هوا

زخم زنگبار کا جیب دل
 خون جگر می ناگهون کل
 ده قیامت می از اکر کسک
 ای لطف صوفیانت کا بی ادم مندی
 دل
 کیون او بی تو خور دل قیامت کا جیب
 کیون او بی تو خور دل قیامت کا جیب
 کیون او بی تو خور دل قیامت کا جیب

مهرنگ هو برگ گل شاداب کا جیب
 در این کو اوس نرگس خوشی مرم
 کیا جایی کافی بی لایاب کا جیب
 کام آید زخم دل صبحا کل کلان کی
 یک مرم کافوری صفت کا جیب
 ابی خط عارض سی چتر از بر کی
 چکانه مری زخم پیتر کا جیب
 منت کش مرم مین کا جیب
 دیکھا خمین زخم گل سیر کا جیب
 لگی سی مری مین کا جیب
 دهنی شمشیر زخم کا جیب
 ای بی لایاب کا جیب
 دهنی شمشیر زخم کا جیب
 ای بی لایاب کا جیب
 دهنی شمشیر زخم کا جیب

بهاندر دلو اکر کیا جایی بهونجی وان ملخص
 آج اوس کوچی مین شب کو کیا سبب کیون
 یک فلم حال بهار جو سلم مندی هوا
 نامه بر جانی سی وان های ستم مندی هوا

نم فل عاشق کی غم مندی
 نفل عاشق کی غم مندی
 نفل عاشق کی غم مندی
 نفل عاشق کی غم مندی

بماند این بوی بریده جو اولیده زخم
 کسی کا کال کین زلف سیدین دلها
 دل سودانده کین کین کین
 دین ای سادان کین کین کین
 کین کین کین کین کین کین
 کین کین کین کین کین کین

پتور اسانه دل بهوش بهی کیون طعنه و سر
 بهی مریم غمخور اسه احباب کا بهایا

کبھی آئینہ میں اپنا نہیں جو بن گیا تار بارش میں چھپا اک سر روشن گیا ہنسی ثابت نہ کبھی جیت دامن گیا کشش دل کا اثر ای بت پر فر گیا سنگ سر نہ کو کیا سنگ ظاخن د گیا کبھی ایسا نہ برستی ہوئی وں گیا ای صبا تریت مجنون بہ نہ روشن گیا غمخیز خانہ میں ہی ایسا نہ شیون گیا	تو فی جو گل کی طرف عیت کشش د گیا مہ جین منے تجھے کیا پس جلس د گیا تو ہو جیسی کہ اسی جو بن جنون د انداز جتنا تو جیسی کہنچا اوننا ہی کہنچ کر آیا گردش چشم تری وہ ہی کہ جیسی اشعور کیا ہی ہانڈی ہی کین چشم فی اشکون کچر دیرہ آہوئی سحر کی سوا ہمیں چراغ خانہ دل میں جو ہی آہ و فغان کا عالم
--	---

ساز دل جس سی کہا دوست سمجھ کر اپنا
 ای طعنه سمنے اوسے جان کا دشمن د گیا

تو با کیا اسی دل غمناک فی باغ میں گیا اثر نالہ فی تیری جب کیا اپنا اسی بلبل فطرتی برستی خیر ہوا می زار بد میں ہوا کیا کیا جگر خون سے غم کی جھپٹ کر تری جو آنکھ سی نیند اور گئی اسطرح ہی گھر	جو اوس گل کو نہ دیکھا خاک فی باغ میں گیا تو بر ہر گل کا نیچا ک تو فی باغ میں گیا لگا کر ناک سوی تاک تو فی باغ میں گیا ورا اسی فائل سفاک تو فی باغ میں گیا کوئی کیا خواب و شست ناک تو فی باغ میں گیا
---	---

بہانہ میں بوی بریده جو اولیده زخم
 کسی کا کال کین زلف سیدین دلها
 دل سودانده کین کین کین
 دین ای سادان کین کین کین
 کین کین کین کین کین کین
 کین کین کین کین کین کین

روشن برق نہ خارسہ میں اور چکا
 انا طعنه کین کین کین کین کین
 زار جامہ و دستار و کلا میں کین کین
 کین کین کین کین کین کین
 کین کین کین کین کین کین
 کین کین کین کین کین کین

نہا جو جو چنی والو تون میں کین کین
 خدا کا جلوہ نہ کیا ان میں کین کین
 نری تاکم کو اسی کینا ی عالم میں کین کین
 جی د گیا کینا ی عالم میں کین کین
 کین کین کین کین کین کین
 کین کین کین کین کین کین

کین کین کین کین کین کین
 کین کین کین کین کین کین
 کین کین کین کین کین کین
 کین کین کین کین کین کین
 کین کین کین کین کین کین
 کین کین کین کین کین کین

گر کسی نه که افونی در جبهه کمر
 مری نگونی مرا از کرد یادوس
 بپای گرز که ایستی بوعانه کمر
 ده حال دل جو سی گوشت دل تو
 زگرز کهستی سی کیا فاده کهانه کما
 هم او سی بات کی فائل بین اظم
 بیدا کها جسی نه نه سی اوسی برانه کما
 و له
 او سکا فاشه

روبر و او سکی رخ صاف کی آئینہ ظرف
سنن انصاف سی کہد کہ صفا کہ بھی نہ تھا

مراد توئی کیوں جیوڑا نہ لگتا تو اسجا
 لیا قتل اور کو کپور پڑی تیغ قاتل
 وفا کی راہ تھی مشکل اوسی بھی طی کیا
 اوٹھایا اسی فلک سب توئی بیکو کو جانا
 کئی دنیا جی ستاہ و گدا دونوں ہو گیا
 کیا کیوں جان سینی کو جگہ تھی دل کی پہلو
 لگی جس دم کلنی چشم تر سنی شک کی شو
 بہت سب بیخا نہ یاد آئی گا اسی ستا

مسکان بید کا اسی پردہ نشین تہا تو اسجا
 دکھانا اوٹھ کو منظور اپنا جو تہا تو اسجا
 کہ منزل میں مجھ کے اگر دتا جو اسجا تہا
 سنا خاکساروں کا جو لستہ تہا تو اسجا تہا
 کہ کوئی صابر کوئی بی زرتا جو اسجا
 لگنا نہ جاو اسی قاتل جو خنجر تہا تو اسجا تہا
 کھلا ہم پر کہ بہان گنج گوہر تہا تو اسجا
 کہ یہی جو عیش وہ بیکو سیر تہا تو اسجا تہا

طفر آرام سی بیہی کا جا کہ اوسکی کوچی میں
نہیں ہوئی گا دیاں مضطر کہ مضطر تھا تو سجا ہوا

[illegible][illegible]

کوی فریاد کیا بابل کی ہی منظور نشین
کوی بیابان کز عشق بن کنال پیر کا
بنایا جس سے دیوباب سرفراز چرین
اسی تو میرا کوئی نام نہ ہو پائی کا
کون میں کیلے و دم
تتمہ

تجربہ ہر نفس کی عیبت میں تھا سو ہوا
شعروہ حاضر نرمی حدت جو تھا سو ہوا
دونوں میں باقی سوا و شست میں سو
لیکن آفت گریہ کی شدت میں تھا سو ہوا
حال میرا خوش وقت میں جو تھا سو ہوا

پوچھا میں مجھ سے کیا حال تین عمر ایسی
 سیکڑوں عاشق تھی پر پرانہ سنان بختیار
 قسین تھیں اور میں عشق میں وحشت
 جانتا تھا میں پہچانوں مری دل کا راز
 ہجر کی رنج و الم یاد آگئی جو روز وصل

مهری بی یمن بیامیزد قطره و تنایاری کام
رکعت بنامش شایسته خیر سوز محبت کی
بی سیر و شکار اسشت من الطاف تو در بحر
مقرر بر روز هم بین او در تنایاری کام

لب هو تدبیری حاصل طعنه قصود
ای مکنویت تری نیت میں جو تھا سو ہوا

دن کو یہ پلوئی خورشید میں خرم چکا
 قتل ہوئی سی مری شمع شکر چکا
 رات کو کرک شتاب سی کتر چکا +
 تو سن نارتیر اور سے کافر چکا
 جبکہ ماسی پتہ ترے رات کو جو مرم چکا
 آتش عشق سی داغ دل مضطر چکا
 خاکساری سی اگر صاحب ہر چکا
 بیچ ہی انسان کجہان ہاتھ لگاز چکا

باس عارض کی تری کان گلوں کو ہر چہ کا
 خون مرا دوس رخ گلگون کا ہوا گلگون
 رو بہ دوس رخ یزور کی مائے تابان
 آتازیانہ جو کیا طرہ مشکین فی سیرے
 چرخ پر بھری تری عقد تریا کی چمک
 کلبہ تار میں سیرے نہنیں کار چرخ
 آئینہ خاک سی پاتا ہی جلا کیا ہی عجب
 ہو گیا زردی حسنا سی عاشق کو فروغ

ای صبا و کارستی بنی بیکاری کا
ای صنم بھی بیکانی بین جانب ہی ہے
عوض میری اونٹنوں امارگی کا
صفت عشق کی کیا جانی دو کوئی دل لیب
غیر غنیمت نہ کہد کی دوا ماری کا
وہم پہ تاجی سحر منورین شکر کون کا
تا کہ آنکھ میں بجائے ناز و کویں کا
تا کہ کسی اور پر تو نہیں پائی کا

شعلہ آہ مرا جا کی فلکات ہر روز
اسی طغمرہ و خشان کی لبر جمیکا

[illegible]

[illegible]

جہاں غم و غنا کی ہر چیز ہے
 جہاں ہر حال کی ہر چیز ہے
 جہاں ہر حال کی ہر چیز ہے
 جہاں ہر حال کی ہر چیز ہے

نالہ پر دل سودا ہی خطر زلف ہے
 کسکے چشم سے اوستا ہی ساقی ہے
 لکھ کی خط واصلی پہ کیا نو خط جتا تہی
 سنی اجل کو سوتا مل لیکن سکی چشم
 فاتحہ میں تونہ آجائے و احسرتا ہے

سنا تہ اس شناس کی ماری آہ تونہ مار
 ای فخر دل تو اسیر زلف و کا کل ہو گیا

سینے میں ک دیوان بار اوٹہ رہ گیا
 پہلو میں میر شک سی کیا کیا اوٹھا
 سحر میں آشکار فتن کہا کی تیرا تیر
 بابہ میر ہی دیدہ گریاں کی سانسے
 دینا جلا فلک کو مگر خیر ہو گئے
 تیری گلی سی جانہ سکا اوٹہ کی خجیف

کبھی جو خارشیت جنوں ہمارا یوں
 آجائے ہم طغیر خارچہ کے رہ گیا

خطا ہی میں کھول و س خطیر ہوا
 تمہاری صفو حسد پر خط کلزار

دل بھی دل از دل از دل از دل
 دل بھی دل از دل از دل از دل
 دل بھی دل از دل از دل از دل
 دل بھی دل از دل از دل از دل

میری خاطر و شہ ریحان سنبل ہو گیا
 جون حباب وند جو ہر یک سیانہ ہو گیا
 شبنم جلی ہیم غیری تجھ کو تو سل ہو گیا
 کام اپنا اک نظر میں بی تامل ہو گیا
 اور اس حشر میں عاشق کا تر ہو گیا

نکلا نہ میری دل کا بخار اوٹہ کی رہ گیا
 پہلو میں میر شک سی کیا کیا اوٹھا
 اوٹھا جو کوئی تیرا شکل اوٹہ کی رہ گیا
 سو بار دیکھا ابر بھار اوٹہ کی رہ گیا
 سنا تہ آہ کی جودل سی تیرا اوٹہ رہ گیا
 تھا ایک نا تو ان سب عبا اوٹہ کی رہ گیا

دل بھی دل از دل از دل از دل
 دل بھی دل از دل از دل از دل
 دل بھی دل از دل از دل از دل
 دل بھی دل از دل از دل از دل

چشم غمناک ایستاد بر لب
 دلش غمناک ایستاد بر لب
 لبش غمناک ایستاد بر لب
 لبش غمناک ایستاد بر لب

سحر دین بهشت گشتن فاق بین لکین
 انظار محبت کو تو بان سمجھی جہم
 لک کی عجب ندرسی ہی رہ تیرے لطف
 جہنمی کا نہ ادا شوق نام نہنی تیرے

دل کی آغوش کا صاف لک دروہر کس کی
 راز پنهان آئین با بین دیکھ کس کی
 دل کی آغوش کا صاف لک دروہر کس کی
 راز پنهان آئین با بین دیکھ کس کی

دولت ہی اسل بی بی با مومن کی جہنی
 کہ یہ زم جہاں میں طفر آ رام نہ پایا

وہ رخ عشق ان باتوں کی کہا یا
 کہاں گیا مرا فاصد خبر نہیں اوسکے
 کہ تیرے تلخ کئی مینی کیا گلی میں تیرے
 نکل کی چشم سے ہی سید چاک جیسے کڑا
 تمھاری نیمچہ نیم ناز کا ہر زخم
 کہوں چو کہا کی کہے وچنجا کر
 خدر ہی مجھسی یہاں تک کہ باتہ ہی میر
 لگا گاہ ہونی جو پیار کا اظہار

فاصد ان سب کی باتوں کی
 فاصد ان سب کی باتوں کی
 فاصد ان سب کی باتوں کی
 فاصد ان سب کی باتوں کی

ہمیشہ کہنا ہوں داغوں دل کی آرائش
 مرا تو پیسا طفر اس مکان فی کہا یا

کہتی کہتی ماحوا تیرا تو بھی ایک گیا
 اور سنتی سنتی اب میرا کیسی ایک گیا

سہو دین بہشت گشتن فاق بین لکین
 انظار محبت کو تو بان سمجھی جہم
 لک کی عجب ندرسی ہی رہ تیرے لطف
 جہنمی کا نہ ادا شوق نام نہنی تیرے

کتابخانه عمومی
موزه و کتابخانه
موزه و کتابخانه
موزه و کتابخانه

[Faint handwritten Persian script, likely bleed-through from the reverse side.]

کدری اسطیع ہو غفلت بدعت الہیہ
جیسی سنی میں گنہگار کی رست
روشنی نہ کی ہو گرد آلود گہارے
اسی غلط تابو راہی وہ خسار کی رست

افسردی ز لوی ریت بیا پر کی گزرت
 کیا جانی اک گزری میں ہو کیا غلغلہ
 ابرو ترسی نہ دلوئی نمونہ اگر دیکھا
 اسی عشق تو بڑی ہی لوبی سی ہو مگر
 تیر فرہ ہی تیرا بلا کا بنسا ہوا
 ہم جاتی ہیں لای ہو تم دل سے گزرت

دیوانہ دل ہی دیکھ کی زنجیر کی گزرت
 کرتی ہو اپنی خشت میں تعمیر کے گزرت
 نشہ نشہ سی ہو دی نشہ نشہ کے گزرت
 ہوتی ہی شمع کی لہمی گلگیر کے گزرت
 جو ب خدنگ سی نہیں س تیر کی گزرت
 جیتی نہیں آج کی نفریر کے گزرت

کیا خوب بت ہو انہی پرستش کو ای طہر
گر او سکی سنگ در نی ہو تو سیکے ٹٹ

سُن اے اوکا فرید کشن فرادہ میان سہی با
ہی وہ کیا بات کہ تو یوں عدد وئی دل جان
بول سانی نہیں محفل میں کر ہمت نہ ہی
قطع کرنا ہی جو گلگیر زبان کو اوکے
بہی قسمت کا لکھا ہے سیر سے منہ ڈھنڈو
بولتی تو طبعی انصویر کو دیکھا کہ سنے
میں لطف نہ بھانا یا کر ہی باتیں لبسکے

[illegible]

[illegible]

او سلا بل نه بنوسوی شکر و قدر من
 یتری اتی سی پوی خوش به طبیعت
 بلکه بهنجیده بودی شکر من
 ای طاهر ترستی کیا قطع فعلی
 چاهتا او سلا کسی سی این پیوند من
 دل
 من کیا کهون این کی جدائی کا غم
 بی سیرت ساری خدا کی کا غم
 چو با بی نفس تو گمان طاقت پرواز
 بی

کبوتر کوئی تیری لئی خاک میں لجائی سوی زلف آپ شنائی سی جو لجائی ہوگا گسری سی کیا اتنا نہ گسری زلف کا فرتی به چپہ بل کمالی دینک صید محبت تری جلای عشقینو او سی نم کنج کی بھائی سر کوئی سنگ سی کمرائی تو کمرائی	نہیں امید کہ تو خاک پہ ہی آئی کیا نہ نہا پنج پرگان مرا سلجائی دل سی کدو وہی ہوگا جو ہونا ہوگا دل فی چہر انو او سی شوق سی رہی اسی کماندار زمر کی ند کیا تو نے جانی ہو کہ وہ محبتی کشیدہ خاطر غیر کا سرتی زانو پہ رہیگا یون ہیں
--	---

نہ کیا کام کچہ البسا جو دمان کام آتا
 کوئی بھان عمر طفر مہنی یونین بائی

اشک آنکھوں لسی بکینی ہیں مسکی باعث و کہیں ان نتون میں نہیں مسکی باعث ہی یہ جو کہ سو تھاری خفگی کی باعث خشک لب چاہتی ہیں نشہ لہی کی باعث ریشہ طیکہ نہ ہو اور کسیکے باعث	ہیں بھان رنج کی اتار خوشی کی باعث عجب با نظر عالم مہین اقدار حول دل سچو مچی خواہ تبا و خفغان سیری زخمون سی نہ کہ اب مرغ دریغ تم جو غصہ ہو تو غصہ مگر آنکھوں پر
--	--

سطر ابرو انہیں اوٹس کمالی بہ طفر
 ترک کاتب فی لکھی سی غلطی کی باعث

سو مفرج سی ہی او سلا نہو خور سندر ج	غم وقت سی سر حساب سے ہزار ج
-------------------------------------	-----------------------------

لیکن ہاں تیرے ہی کا غم من
 کیونکہ انکے کو اپنا ہی کا غم من
 جی دل کو اسی چشم من
 کہ با تہ تلالی بین با صفائی کا غم من
 جی چہ چہ بین کی یون اب چہ
 جیہ افروز ہو متاقتی کا غم من
 دل تیرے ہی چہ جی کا غم من
 نا انا لکھی با بی سبب موج

دولت می کمار و کما مضای بپوش
خست نمی کمر سبیلین سالی بپوش
وام و پای بای زلف مین کجایی طرح می
جاکر سنسبای یکسینانی می پوش
صینان عین بپوش و زلفت کاکر پوش
معلوم هم خاکی فصل بپوش

[illegible]

<p>جان اردی وصال نہ جو جب ملک نصیب</p> <p>انکھیں ٹہرائیں غمیری وہ میرے ساسنے</p> <p>قاتل بغیراخن شمشیر کے ترے</p>		<p>جان اردی وصال نہ جو جب ملک نصیب</p> <p>انکھیں ٹہرائیں غمیری وہ میرے ساسنے</p> <p>قاتل بغیراخن شمشیر کے ترے</p>	
<p>جانبہ مرلین در دجدا ہو کس طرح</p> <p>میری نہ اونسی روز لڑائی ہو کس طرح</p> <p>اس سخت جان کے عقدہ کشائی ہو کس طرح</p>		<p>جانبہ مرلین در دجدا ہو کس طرح</p> <p>میری نہ اونسی روز لڑائی ہو کس طرح</p> <p>اس سخت جان کے عقدہ کشائی ہو کس طرح</p>	
<p>جسکو پہلا خدائی بنایا ہے اسے ملخص</p> <p>پہر کئی اون پہلو لسنی ترے ہو کس طرح</p>		<p>جسکو پہلا خدائی بنایا ہے اسے ملخص</p> <p>پہر کئی اون پہلو لسنی ترے ہو کس طرح</p>	
<p>سوز غم چھپے پردل کے ہماری بطرح</p> <p>چل نہ جائی نرم مین تلوار دیکھ اسی جنگجو</p> <p>جنش گیسوسی کدی دل ہے بڑا بڑا نوا</p> <p>جی ڈری کیونکہ نہ ملے اسی شب نار فراق</p> <p>بارہ پارہ کر کی چوڑنگی کنان کے طرعی</p> <p>خانہ دل کو لگی کیا آگ سور عشق سے</p> <p>دیکھنا سودا ز دو کا اور بگڑ کیا مزاج</p> <p>دل کو لیکر تم مقرر ہو گی خوابان جان کے</p>		<p>سوز غم چھپے پردل کے ہماری بطرح</p> <p>چل نہ جائی نرم مین تلوار دیکھ اسی جنگجو</p> <p>جنش گیسوسی کدی دل ہے بڑا بڑا نوا</p> <p>جی ڈری کیونکہ نہ ملے اسی شب نار فراق</p> <p>بارہ پارہ کر کی چوڑنگی کنان کے طرعی</p> <p>خانہ دل کو لگی کیا آگ سور عشق سے</p> <p>دیکھنا سودا ز دو کا اور بگڑ کیا مزاج</p> <p>دل کو لیکر تم مقرر ہو گی خوابان جان کے</p>	
<p>ای طرعی کس طور سی کس طرح سی کچی بناہ</p> <p>ان طرحدارونگی ہین اطوار ساری بطرح</p>		<p>ای طرعی کس طور سی کس طرح سی کچی بناہ</p> <p>ان طرحدارونگی ہین اطوار ساری بطرح</p>	
<p>اگر نظارہ کل کی پہر ہوس مین روح</p> <p>بہری ہی ناقہ لہلا کی ساتھ مجنون کے</p>		<p>اگر نظارہ کل کی پہر ہوس مین روح</p> <p>بہری ہی ناقہ لہلا کی ساتھ مجنون کے</p>	
<p>پہر پہر کے نہ نکلی مری نفس مین روح</p> <p>ہمیشہ تھی ہوئی نالہ ترس مین روح</p>		<p>پہر پہر کے نہ نکلی مری نفس مین روح</p> <p>ہمیشہ تھی ہوئی نالہ ترس مین روح</p>	

جان اردی وصال نہ جو جب ملک نصیب
انکھیں ٹہرائیں غمیری وہ میرے ساسنے
قاتل بغیراخن شمشیر کے ترے
جانبہ مرلین در دجدا ہو کس طرح
میری نہ اونسی روز لڑائی ہو کس طرح
اس سخت جان کے عقدہ کشائی ہو کس طرح
جسکو پہلا خدائی بنایا ہے اسے ملخص
پہر کئی اون پہلو لسنی ترے ہو کس طرح
سوز غم چھپے پردل کے ہماری بطرح
چل نہ جائی نرم مین تلوار دیکھ اسی جنگجو
جنش گیسوسی کدی دل ہے بڑا بڑا نوا
جی ڈری کیونکہ نہ ملے اسی شب نار فراق
بارہ پارہ کر کی چوڑنگی کنان کے طرعی
خانہ دل کو لگی کیا آگ سور عشق سے
دیکھنا سودا ز دو کا اور بگڑ کیا مزاج
دل کو لیکر تم مقرر ہو گی خوابان جان کے
ای طرعی کس طور سی کس طرح سی کچی بناہ
ان طرحدارونگی ہین اطوار ساری بطرح
اگر نظارہ کل کی پہر ہوس مین روح
بہری ہی ناقہ لہلا کی ساتھ مجنون کے
پہر پہر کے نہ نکلی مری نفس مین روح
ہمیشہ تھی ہوئی نالہ ترس مین روح

جان اردی وصال نہ جو جب ملک نصیب
انکھیں ٹہرائیں غمیری وہ میرے ساسنے
قاتل بغیراخن شمشیر کے ترے
جانبہ مرلین در دجدا ہو کس طرح
میری نہ اونسی روز لڑائی ہو کس طرح
اس سخت جان کے عقدہ کشائی ہو کس طرح
جسکو پہلا خدائی بنایا ہے اسے ملخص
پہر کئی اون پہلو لسنی ترے ہو کس طرح
سوز غم چھپے پردل کے ہماری بطرح
چل نہ جائی نرم مین تلوار دیکھ اسی جنگجو
جنش گیسوسی کدی دل ہے بڑا بڑا نوا
جی ڈری کیونکہ نہ ملے اسی شب نار فراق
بارہ پارہ کر کی چوڑنگی کنان کے طرعی
خانہ دل کو لگی کیا آگ سور عشق سے
دیکھنا سودا ز دو کا اور بگڑ کیا مزاج
دل کو لیکر تم مقرر ہو گی خوابان جان کے
ای طرعی کس طور سی کس طرح سی کچی بناہ
ان طرحدارونگی ہین اطوار ساری بطرح
اگر نظارہ کل کی پہر ہوس مین روح
بہری ہی ناقہ لہلا کی ساتھ مجنون کے
پہر پہر کے نہ نکلی مری نفس مین روح
ہمیشہ تھی ہوئی نالہ ترس مین روح

یہ جو خط کہ ثابت کی قبر پر چار
برس پہنچا ہوا اس پر چار چار
وہ

[illegible]

ہو گیا دم میں مگر دیکھو وہ اُٹھ نہ رو
 دختر ز کوزا محفل میں تم آنی نود و
 زلف جاناں سے کو کرتے ہی کیوں آئیں
 برہن کو تیکدی پیشینچ کو کجہ پناز
 اہی خاشا باسن باندھ توئی او کے دست پا

حضرت دل تنہا تمہیں کی صفائی کا کہتے
دیکھ لیں گی آج سب کے پرسانی کا کہتے
نشانہ دیکھا سب کمال اس کج اوٹنی کا کہتے
مکرمی اوس استان کی جہت پائی کا کہتے
نہایت شوخی میں جسکو لایا بی کا کہتے

آشنا با کل نہیں ہرگز ہی وہ آشنا
اسی لہر کرنے جو کسی آشنائی کا گم نہ

چہا باتونی ہی کسکا کوار میں کاغذ
لکھی جو مخضر خونی کو کو کہن کے عشق
کسی کو لکھتی تھی خط و پیلنگ پر شب
جلی ہی جو مراہ صہون سوز دل پڑ کر
یہ کسی خانہ خرابی کی تم ہوئی در پہ
کہلا نہ بہہ کہ یہ کیا وہ زیب سندان
اگر چو قیس کو منظور اشتہار خون
تمام حرف ہی کاغذ پہن گئے جاتے
گلی میں اس کے بقاصد، ہجوم غبر و نکا
الہی خیر ہو گئے گلیا ہی دمان قاصد

دہراہواپی جو در کی در آ رہیں کاغذ
تو برگ لارہ ہو مہری پہاڑ میں کاغذ
مجھی جو دکھا جیسا پہاڑ میں کاغذ
کئی ہی پہنکو ٹہری البسا ہاڑ میں کاغذ
دایا لک کی جو تعویذ او چار میں کاغذ
جیسا کی دیکھی ہی تکہ کی آ رہیں کاغذ
تو لک کی باندہ دی ہر ایک جہاڑ میں کاغذ
کسیکو کہتی ہیں گروہ بگاڑ میں کاغذ
سنبھالی رکھو ذرا بھر ہاڑ میں کاغذ
قبول دی نہ کہیں مار دیاڑ میں کاغذ

یک چرخ از فلک
 بی غرض و قصد
 بی آنکه اندین
 بیان کرد یکی جلال
 چونکه خاک و مٹی
 ازین گرد و غبار
 بهیچ نبی نشن
 بهیچ نماند کبابی
 شمع بی نماند کبابی
 مگر او که کردی

رکی قدم پر عشق میں اپنا دہ منور کر
 اشک بن غم کان یوں بخت جگوس پیش
 جسے کتی ہیں منجر میں گل غم سی پیش
 جان لب آگے آہ جگوس پیش
 راہ رو منزل پر پونہ راہ سی پیش
 کیا دکائی ہو زمین تم اپنی آب تن غم
 ماتہ ہو بیٹی میں تم دل اور جگوس پیش
 نہ وہ ہی بانی ہیں دل کرنی نہیں پیش
 حاتی تیا منجر میں جسے آہ سی پیش
 ی کیا جگوس کی آہ سی پیش

تایب رحمداری دالان بی ساداروش
 دیکه اس جام جهان بین غنا شای جهان
 بخت ده بهشی بوی جان سک مقرر اندر
 بی اگر چشم صورت شکوای گویم اندر

علاقه صاف استوار کلام گویم
 دیکه اس جام جهان بین غنا شای جهان
 بخت ده بهشی بوی جان سک مقرر اندر
 بی اگر چشم صورت شکوای گویم اندر

ضعف سی او من پیر نه نقش دیوار	سخت تکرار چلی دیوار و در سی بیشتر
عصه هستی بی تنگ ننا کعبه پو گرم	اک نفس بین هم گذر جانین شر بیشتر
مارا کیون کو کهن فی تیرون سی عشق	شیر او سکوار ناتنا اپنی سر سی بیشتر
نور تاجیه البشر کاگونه تما طاهر بشر	حق اگر پوچش می تها بشر سی بیشتر
جائی ہی بیش نگاه یار به سیکو شمار	بیشتر دل سی جگوار دل جگر سی بیشتر
دیده مشتاق کا شوق نظاره دیکه نا	چاہتا ہی بین کل جاؤں نظر سی بیشتر

پیش آیا آه جو جو کچہ کہ را عشق میں
 کہد یا تها جدمون مہنی طغر سی بیشتر

گذر ایہ خاطر میں خطرہ اس خبر سی بیشتر	کون لیکر خط کو آیا نامہ بر سے بیشتر
دخل کیا وہ شکو آسین دو پہر سی بیشتر	صبح یہ جلدی کہ او نہ جانین کج سی بیشتر
روٹی روٹی اتوباقی نام کو بھی نم نہیں	ہو چکی تر جیب اس چشم تر سی بیشتر
دل کا سودا ہم کہی کرنی نہ زلف یک	بر پر شامت تھی نہ تھی واقف خبر سی بیشتر
کہو بکا دونوں جہا سنی کر کی تو اکھیر جا	باکمی تھی بہتو تری اس نظر سی بیشتر
ہی سفر در پیش اس بستان سراغ چہ دار	بازہ تو رخت سفر خافل سفر سی بیشتر
ہو تی بال و پر اگر تیری نو بام یارنگ	میں پہنچا اور کی مرغ نامہ بر سی بیشتر
جانا ہی اب نہیں کوئی کہ مجھ کو گمان	شور تھا او سکا تری شور یہ سر سی بیشتر
لالہ و گل ہیں کہ کلی ہیں دبی وہ خاک	نہی جو سیراہ سی انکاری بر سی بیشتر

پیش آیا آہ جو جو کچہ کہ را عشق میں
 کہد یا تها جدمون مہنی طغر سی بیشتر
 کون لیکر خط کو آیا نامہ بر سے بیشتر
 صبح یہ جلدی کہ او نہ جانین کج سی بیشتر
 ہو چکی تر جیب اس چشم تر سی بیشتر
 بر پر شامت تھی نہ تھی واقف خبر سی بیشتر
 باکمی تھی بہتو تری اس نظر سی بیشتر
 بازہ تو رخت سفر خافل سفر سی بیشتر
 میں پہنچا اور کی مرغ نامہ بر سی بیشتر
 شور تھا او سکا تری شور یہ سر سی بیشتر
 نہی جو سیراہ سی انکاری بر سی بیشتر

کون لیکر خط کو آیا نامہ بر سے بیشتر
 صبح یہ جلدی کہ او نہ جانین کج سی بیشتر
 ہو چکی تر جیب اس چشم تر سی بیشتر
 بر پر شامت تھی نہ تھی واقف خبر سی بیشتر
 باکمی تھی بہتو تری اس نظر سی بیشتر
 بازہ تو رخت سفر خافل سفر سی بیشتر
 میں پہنچا اور کی مرغ نامہ بر سی بیشتر
 شور تھا او سکا تری شور یہ سر سی بیشتر
 نہی جو سیراہ سی انکاری بر سی بیشتر

[illegible]

مصحف غفرانی که در این کتاب است
 و کتب دیگر که در این کتاب است
 و کتب دیگر که در این کتاب است
 و کتب دیگر که در این کتاب است

کیا اعتبار یهانی خزان و بهار کا اوسکی دقت پسنده خط کی نہیں نمود برسانه ار بار بهمان ابر نوحسار انسانی کی بیک سیکه که رنگ دل سی سوز قاتل نوحکمی من بھی آیا نہیں سبب کردی شراب سرخ کو نینا کی طرح سی	بھی رنگ میں چمن کا گہی زرد گاہ سبز گامی سی ہو گیا ہی سراسر چاہ سبز تخیل مراد پر نہوا اپنا آہ سبز غامبر میں خواہ سرخ ہو پوشاک خواہ سبز یہاں ہو رہا ہی پہلی ہی رنگ گواہ سبز چشم سیاه مست کا زہرہ نگاہ سبز
---	--

پیر فلک کو روز محرم ہی اسی طفر
 ریتی ہی اسکی سر پر ہمیشہ کلاه سبز

نشا ہی انگوٹھیں اور منہ پہی نقاب ہنوز بہا یا چشم سنی رورو کی ہمنی اک ریا مری ضرار پر دیدہ کیون نہ ہوسنل آئی دیکھا ہی کس مہوش کو سہر کی نظر دیا جواب مری عمرنی مجھے فاصد رہیگا زلزلہ میری زمین مدفن بر	وہ بی حجاب نہیں ہی اوسی حجاب ہنوز فرو ہوئی نہ تری آنش عتاب ہنوز کہ تیری زلف سی ہی دلکو پیچ پیچ ہنوز رہی ہی دیدہ آئینہ جو پر آب ہنوز وہاں خط کا نہ ابامری جواب ہنوز گیا نہیں ہی مری دل کا اضطراب ہنوز
--	---

و کہادیا تھا طفر ہمتہ وافع دل اکون
 فلک پہ خوف سی گامی ہی افتاب ہنوز

رہ گئی یہاں کی ہمنی نہی جو یہاں نام کو
 وہاں کی جب نہ آئی تو ہی کس م کی خبر

بھی بھری دل بنیاب کے گرام کی اسبا
 بھون باؤنخ و زلف میں اوسکی اسبا
 بھول جا ہوں طفر صبح کو من شام کی خبر
 بوسہ و زاپی سر با نو و روز کاروز
 کیون چالی ہو تم اس عاشق و سوز کاروز
 کہنا ہی مہر جان تاب کو ہی گوش میں

۳۹
 شوق دیدار کسی ماہ دل افروز کاروز
 اشک طوفان جواو ہٹائی کون کی کہن
 یہ تو اک کسب ہی اس طفل بدلتوز کاروز
 کل گئی ہوسن و خرد آج گیا صبر کاروز
 مال نشاہی مری جان غم اندوز کاروز
 جلوہ افروز اگر جو وہ خورشید یوسف کاروز
 شب بیدار سی نہ ہو کم سبب شیر یوسف کاروز
 عشق میں شہر گئی ہی ہی میم کاروز
 زخم کیا بھی اوس نیک دلدور کاروز

وہ زمان تو رفتی علی غور کاروز
 غامری میں بول پای سن کاروز
 ورنہ زمان تو رفتی علی غور کاروز
 غامری میں بول پای سن کاروز
 ورنہ زمان تو رفتی علی غور کاروز
 غامری میں بول پای سن کاروز

بلی اگر سونگ سی رنگین چاند لباس
 جو کہ میں بائیں فغرونی طہر فغرونی چاند لباس
 اس سی کیا حاصل اگر یہاں فغرونی چاند لباس
 بلی اگر سونگ سی رنگین چاند لباس
 جو کہ میں بائیں فغرونی طہر فغرونی چاند لباس
 اس سی کیا حاصل اگر یہاں فغرونی چاند لباس

بی جا، اشک خون کا جہاں ہی کا مہ ہے
 گرمی ہی کیوں سواتری چہ کی زیر لعل
 کرنا ہی عاشقوں کو تو درج نہ سند خو

لکھ قافیہ بدل کی غزل اور ای لطف
 لیکن ہوں اوس غزل کی مضامین تہ

اسی غصے ہی گئے شوخ و سنگ تیسرے
 نجہ بن نشی بن سوچی ہی بون ہلو کوچ
 سرخی ہی جس قدر لب پان خوردہ میں سر
 بوسی کی جو اشاری بہ دیتی ہیں گلیاں
 دیتا ہی تیرا منبر خط میں ہوش اورا
 تیغ نگاہ بار کو کرنا ہے اور سبے
 مرگاں پتھری اشک کی ڈوکنیں ہیں
 آئینہ میں بنائی جو ابرو وہ جنگ جو
 پیری سی گوی گند طبعیت مری لطف
 کہی تافص عقل کو جو ان مرد فرزند لبا
 خاک کو کوچی کی تیری اپنی تن پر لپی پر
 بادہ کش راضی ہوں اس پر گرچہ پیر میروں

جیسی گرمی کان سی نکلی خدنگ تیسرے
 بانی جیسی آما ہو کوئی نہنگ تیسرے
 ہی اس قدر شفق کا کمان سرخ رنگ تیز
 ہی اندون فراج کا کچھ اونکی دھنگ تیز
 اسی منبر رنگ رکھتی نشا ہی نہنگ تیسرے
 سنگ فشان کبھر حسی سرسہ کا سنگ تیز
 جہاں ہی کی ملک کو گئی فوج فرنگ تیسرے
 کیونکر حلب میں جوئی نہ شمشیر جنگ تیز
 لیکن شباب کی سچی چہی میں انگ تیسرے
 چہ یہ عورت کو بنادی مرد مرد اند لبا
 جانتا ہی فخر یہ تیرا وہاں لباس
 چہیں لی سارا وہ دیگر نیم چاند لباس

مع اسیر چوت گئی گرفتار کی دس
 صیاد تیری دامن میں اورانی ہمسایہ
 رکمانہ سناہ اوئی فلک توئی ایک لہ
 جنگو کہنی رضیعی ہلان ک نفس
 اسی ساربان ناقہ برابر ہنوس
 بلی اگر سونگ سی رنگین چاند لباس
 جو کہ میں بائیں فغرونی طہر فغرونی چاند لباس
 اس سی کیا حاصل اگر یہاں فغرونی چاند لباس

عالم تیری جنبش مرگاں ہو نہیں
 فغرونی چاند لباس
 جو کہ میں بائیں فغرونی طہر فغرونی چاند لباس
 اس سی کیا حاصل اگر یہاں فغرونی چاند لباس

الحمد لله

اوپر

۱۵۰

۱۰۰

مجلس

...

...

...

...

...

...

三

تیری قسمت گرفتاری سون لایا ہی ہے
 اریا لطف سیر ہی جسکی دل کو میر
 سامنی اوسکی ڈری عاشق کی بون
 اسی گرفتاری تیری دولت سنی فیض
 کنج نعم کی اپنی جو صورت ہی کیا بکلا میں

حق تصور دادم بی دلیل نه انقصیر
 گستاخی چوب نفس کو وده بی بی غیر
 حسب طرح چوین انصاف بین عصاف نفس
 با نیکی اپنی نرفت سی نه جا گرفت
 گنینچ که حقیق که و کمال بین نه تصور غیر

جانتی ہیں جو کہ ربی کو اسیری کی طرف
اون گرفتاروں سی پوچھی کوئی توفیق نس

جو اسکی ناخن ابرو سی ہی جاگر میں خراش
جہاری مٹنی میں جو دل خراش ہیں نا
نئی ہیں کیا کہیں شستنی تیر بہر ناخن
فقط وہ شمع خراشی پلو میں کیا حاصل
برنگ ریزہ مناسبہ اتر اگست سے
فری می دروخت کی ہو وہ کیا قص

بلال عبدی دہ قومی نظر میں خراش
عجب نہیں وہ کربا گدال حجرین خراش
کہ تازہ جو گئی سبھی کی لحظہ بہرین خراش
نہ بوجھن سی تری گردل نہ بھرین خراش
کری ہی کھنڈو پای سبہرین خراش
خوش جسکی نہ ہد دل میں اور تگرین خراش

نہیں کسی کو ہا بہ باب زخم خجور سے
اگر نہ ہی تو کوئی سینہ طرفین خراش

هوئی جیونف نپ غم می جگر میں سوزنا
جس طعنی اگر گزرا نہی ترا سوخته جان

دل میں گری ہوئی اور بدترین سوز
خود بخود ہونی ہی اوس لہ گزربن سوز

نویاری ایست که در این کتاب
 نویاری ایست که در این کتاب
 نویاری ایست که در این کتاب
 نویاری ایست که در این کتاب

باطنی است
 بن خلد الکبک حبیب الدین
 انغمز که دل و جان انغمز
 بجزیره ای در گرمی سحرهای دیوانه عشق
 نه او نمی خاندن هندک ز سفرین سوز
 پی دل پرین کز عشق که گرمی تو به جان
 ای باغی بی کجی کز شمع سحرین سوز
 می نازد بر دم و سی حال من
 می شعله یین گرمی ز شمع سوز
 ن رو بر گرد و چرخ
 ای باغی از نفس

۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴۷۲
 ۴۷۳
 ۴۷۴
 ۴۷۵
 ۴۷۶
 ۴۷۷
 ۴۷۸
 ۴۷۹
 ۴۸۰
 ۴۸۱
 ۴۸۲
 ۴۸۳
 ۴۸۴
 ۴۸۵
 ۴۸۶
 ۴۸۷
 ۴۸۸
 ۴۸۹
 ۴۹۰
 ۴۹۱
 ۴۹۲
 ۴۹۳
 ۴۹۴
 ۴۹۵
 ۴۹۶
 ۴۹۷
 ۴۹۸
 ۴۹۹
 ۵۰۰
 ۵۰۱
 ۵۰۲
 ۵۰۳
 ۵۰۴
 ۵۰۵
 ۵۰۶
 ۵۰۷
 ۵۰۸
 ۵۰۹
 ۵۱۰
 ۵۱۱
 ۵۱۲
 ۵۱۳
 ۵۱۴
 ۵۱۵
 ۵۱۶
 ۵۱۷
 ۵۱۸
 ۵۱۹

ای که می بیند بار اخطا
 و با تو نیست همیشه اسرار خطا
 ای که می بیند بار اخطا
 و با تو نیست همیشه اسرار خطا
 ای که می بیند بار اخطا
 و با تو نیست همیشه اسرار خطا

دہریا درون دیوار میں خط
 مرانویز در درخت میں خط
 کہ پوس پر نرادرست میں خط
 طفق کار از سر لستہ میں خط
 نیزہ فویشہ کر دوچار میں خط
 قوی بی بی محزون اوچار میں خط
 تو کوہ کن بی بی لکشاہ میں خط
 کوڑا کول نہیں سکا کردہ پردہ نشین

دل کے مضمون بقیار می سی	دور گیا البسا جسے پارا خط
گیا تعزید ہول دل میں	لیکے اسے دل رہا تمہارا خط
خجک کو لکھتی فلم سی نرگس کے	تیرا حسرت کش مرطرا خط
ناگ سے یا اندھیری رات میں یہ	اککشان کا ہے آشکارا خط
لکھا تقدیر کا کہ غیب کے ہاتھ نہ	بہی بی بیات تو نگارا خط
کبیا تمام مدد کیکر اوسنی	دو تہا قاصد کی منہ پارا خط

شوق المہار راز دل سی لطف
 کھل گیا خود بخود ہمارا خط

ویا ہی لکھی ابھی مینی نامہ بر کو خط	خبر نہیں کہ وہ لب کر گیا کدیر کو خط
لکھا جو مینی نہیں خط کہو خط کیا کی	جہان میں لکھا ہی اکثر لکھتے کو خط
جواب لکھی مری خط کا نامہ بری کیا	خطر کی جا ہی جلوہ بانسی لکی سر کو خط
وسی خبر ہی نہیں یہ کہ خط میں کیا لکھا	کو لکھی کوئی کیا ابھی بی خبر کو خط
کہانہ سوز جگر خط میں اسلمی مینی	کہ دی جلانہ کبوتر کی بال پر کو خط
ابھی خط ہی کوئی کبہ لی نہ امی فاصد	چھپا کی دیجو او اس شوخ عشوہ کو خط

لکھو خدا کی لٹی وجہ اس تغافل کے
 لکھا جو مینی نہیں اب تک لطف کو خط

جو ہو پونجا اپنا دست بار میں خط نہ	اکلا وہ محفل اخبار میں خط
------------------------------------	---------------------------

ہوا سکا کہ جو مر خط لکھتے ہیں
 سواری لاج ویا پانوار میں خط
 جو بنی نو سب خط لکھتے ہیں
 دیکھا ہی اوپر ہی حسن اوس خط
 کہ جب لکھتے ہیں کہ خط اور خط
 کہ جب لکھتے ہیں کہ خط اور خط
 کہ جب لکھتے ہیں کہ خط اور خط

دل نہ باز رفتی نہ این حسنا
 کسک چندی بدین نام نہ بود خوش
 دلیجی جیجا دلیجی کون دنیا دل
 دلیجی کسک دلیجی کون دنیا دل
 دل نہ باز رفتی نہ این حسنا
 کسک چندی بدین نام نہ بود خوش
 دلیجی جیجا دلیجی کون دنیا دل
 دلیجی کسک دلیجی کون دنیا دل

<p> باغ کی رونق ہی ہی بان کہ ہو سر نہ بان جو بیان ہن منسد و جاسوس غار و برب دل کا چرچہ قاصد شک روان لم جائیگا </p>	<p> ربیب دی کسو جی سیکہ نہ ز سارون کو خط وہ جلا نکو مری گنتی ہن ون چارون کو خط کیا نثرن مجکو کہ ہیچون دکی ہر کارون کو خط </p>
<p> خط نہ لکھی گا اگر شکوہ کروں میں اسی طفر کنتی ہن وہ کیوں کہ میں ہم اورون کو خط </p>	
<p> لکھے ہیں اونکو کیا ہم خاک خط دور گھر ہی یار کا جاسے نہ جاسے مانگ اور کے یاد آئے دیکر رنہ کر شکون سے کا خد سر سبر بیج بران سے ترے پرائین نونی کیا لکھا تھا چوسنے اٹکا </p>	<p> بن پھر کر ڈالتی ہن جاک خط کیسے کوئی قاصد چالاک خط کھکشان کا شب مرا فلاک خط لکھنی دی اسے دیدہ نمناک خط بی فضا اسی فائل سفاک خط پیرہ کے تیرا ماشق غمناک خط </p>
<p> حاسد ون سے ناک میں دم ہی طفر دی دو جا تو سی سے پیر کر ناک خط </p>	
<p> ہمدون عشق کے نہ پوچھو شرط خوشنماری نہ جاسے گے بے ہیکو منظور بار سے اپنے دل بیمار کے علاج میں سے </p>	<p> جان دیجی تو کچھ ادا ہو شرط اس میں جو چاہو ہم سے بدو شرط در نہ ہم اور سے جیتو شرط وصل دلدار اسے طیبو شرط </p>

مضمون میں سیکڑن تری قریب غلا
 بائیں نزارون میں تری تقریر میں غلا
 پیش آتگا وہ جوی کھانہ کی کیا غلا
 لکھو ہی فونشنہ تقدیر میں غلا
 تشریف دار کو ر غلا
 لکھو ہی فونشنہ تقدیر میں غلا
 لکھو ہی فونشنہ تقدیر میں غلا
 لکھو ہی فونشنہ تقدیر میں غلا

مضمون میں سیکڑوں تری غریب غلا
بائیں ہزاروں بائیں تری فقر میں غلا
پیش آیت گاوہوی لکھا دخل کیا کہ ہر
مضمون ہوا نوشتہ فقر میں غلا
غلط

ای طرح نرسناست من تدویر کون
 کی چکر دل پر دانه پشیمان ہی شمع
 پیچنی بزم میں کیا عاشق زنجور کی شمع
 آہ سوزان ہو جب اس کی دل محروم شمع
 واہ کیا جلوه غافل ہی ترا سحرور شمع
 ہی سبانی میں ہی قدرت کی غفور شمع
 روشنی سوز غمت سی ہر سہی ناخوش شمع
 ہو کہ پروا نہیں گل ہو اگر گوری شمع
 نقش فرقت جانان سی دل سرد شمع
 اس طرح جلتا ہی جیسی کوئی کافور شمع

ابرو پر اوسکی چین کا عالم طعنی اور
 جو یہ کہاں ہیں یہ کسی شمشیر میں غلط

یہ وہ بلا بھی کو ہی اس بلا کا لحاظ رہا سدا بھی اوس شمع پر جفا کا لحاظ جو ہونہ اوسکو تری نعل پانکھا کا لحاظ کہ اس مریض کو مان چاہی ہوا کا لحاظ رہا جو اوسکو تری چشم پر جیا کا لحاظ مگر ہی مجھ کو ذرا سخی حنا کا لحاظ نہ پاس بار کا جسکو تہ آشنا کا لحاظ درو خدا سی کرو خانہ خدا کا لحاظ	کری ہی قند تری چشم قند زاکا لحاظ نہ کی سکایت ظلم و ستم کہی میں نے فلک پہ کیوں رہی ہر ماہ سرفرو و سرفرو دل اوسکی جنبش فکران سی کیوں حذر اوٹھا کی آنکھ نہ کیا جبین میں نگہ کرنے ملون تری کف پاسی میں اپنی دیدہ تر رکھ میں ہم اوس سی دلا چشم آشنا کی نہ تو رو و دکو مری ای تباہ سنگین ل
---	---

طعنی بلا دی اوسی ہر کی سماعی ناب
 اگر اوٹھا نا ہی منظور دل کا لحاظ بہ

روشنی تری فطران کی مہمان ہی شمع قدر تری شعلہ ترا پیکان سے شمع سوز دل کم نہیں ہونا کسی عنوان شمع کرنا طی راہ محبت نہیں آسان شمع ہو کی خاموش کمری بزم میں حیران شمع	رخسی بہتاب ہو اوسکی تری کیا جان شمع خوب شمع کا پروانہ کی سماں شمع اشک توانا بہانی ہی و لیکن تیرا سر کے بل جائی نوجوان ترل مقصود کو ساق سب میں کو تری دیکھ کی اسی سہم بدن
---	--

دل مریضی اوس طرح دلدار ہون جمع
 سے کہ چشم کے کفر و لطف سی و سی
 میری بیلو میں کیجا چو بیلو میں
 دل غنائ میں یوں تیرا ہی محل جمع
 حیدر خانہ زندان میں آفرین جمع
 سدا تباہ ہو کر وہ ہندو اور ملک جمع
 اوسکی خیر و شر در ہون جمع

ای طرح نرسناست من تدویر کون
 کی چکر دل پر دانه پشیمان ہی شمع
 پیچنی بزم میں کیا عاشق زنجور کی شمع
 آہ سوزان ہو جب اس کی دل محروم شمع
 واہ کیا جلوه غافل ہی ترا سحرور شمع
 ہی سبانی میں ہی قدرت کی غفور شمع
 روشنی سوز غمت سی ہر سہی ناخوش شمع
 ہو کہ پروا نہیں گل ہو اگر گوری شمع
 نقش فرقت جانان سی دل سرد شمع
 اس طرح جلتا ہی جیسی کوئی کافور شمع

[illegible]

عجب بر او چه می شناسی
ایا نوشته من را بشناسی
حق کی بر حق می شناسی
بیاده دل هستی می شناسی
پهری هوای تو بکس می شناسی
نهانه جنگ می شناسی

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

جو کہ اس وقت تک
 نہیں ہو سکا
 کہ اس وقت تک
 نہیں ہو سکا

کیا تھا اوسنی طرف امتحان محبت کا
ورگہ تھی اوسکی جھلک تھی مانی تیغ

گری بی دل دنیا خطا کرتی بی پر معاف
 تو اگر قتل سی خوش تو خوشی سی اپنے
 دل سودا زده کو ماری بی کوری وہ ز
 دم سبیل نہ سنی منہ سی تری بسمل اللہ
 کہ حساب متکم ہو رہیوں حاصل انور
 دل دیوانہ تری زلف کو چو پوری کیہ نگر

ای شرف مشرک و بر جانگی سب تیری گنبد
سب دوستی حیدر و شبر معاف

چہری کو دیکھ کی دیکھی مری گلو کی طرف
 تری سوانہیں ہم دیکھتی کسو کی طرف
 بھڑایا دیکھ کی دل ساغر و سبو کی طرف
 جہن میں دیکھی کیا سرو آسجی کی طرف
 جلا دل انہا نہیں زلف تشک بو کی طرف
 نگاہ رکھیو ذرا میری ابرو کی طرف
 لگاتی کان ہیں سب سیر گفتگو کی طرف

ای کجی پدید یو بهین کم سیمبر داسی وا
وا کس سوخ سنگسی گکلان پر
کینه بی مری اگر نو فاسی زلفه نه
منشی کیون کل کمی روش باغ بیان
ای طهر بونی اگر بیان بو سی دا
وله

دیکھ کر اوس قاتل سفاک کو خنجر بکھن
 می کشی کو کون آیا باغین ای غلیب
 ہم بدولت آنسو وکی دیکھتی ہیں عشق
 خون گئی نوئی ہزاروں پیرتی ہیں خواہ
 بن کی دریا میں نری دسوزگار اشک مر
 آگاہ دھماکی بھی نہیں وہ دیکھتی ہیں پیمانغ

دیکھی قسمت کا لکھا ہوگا اوسیدن کیا طفر
 جوئی کا اعمال بد کا اپنی جبت فرکھن

ہر رقم میں اوسکا انداز رقم ہی مختلف
 وہ جو پاس اونکی نہیں تھانجکے باعث
 روبرو عارض کی تیری روشنی خود کیند
 بات کا تیری ہر وسا کیا کہنی لاکہ بار
 گاہ گریہ گاہ نالہ کہ قلق گہ اضطراب
 اک طرح پر ہو اگر ظلم و جفا کوئے سے

جو فلم سی اوسکی نکال بکھن ہی مختلف
 کچھ مزاج اونکا بہت آگی سی کم ہی مختلف
 صاف مثل نور شمع صبح دم ہی مختلف
 قول کو با تیری بعد از رقم ہی مختلف
 میری دل کی حالت رنج و الم مختلف
 اسی سنگد تیری ہر طرستم ہی مختلف

باغ عالم میں مناسب ہی شہ کو احتیال
 اسی طرح جلتی ہو ایمان و سبدم ہی مختلف

زلف کا فر کا ہی دردین کو ایمان کو خوف
 چشم سفاک کا ہی دل کو خطر جان کو خوف

[illegible]

[illegible]

اس انجی شیفہ کو سنسکرت کرنا
 وہ میری لاش کو گریز نہ کرنا
 راجی انجی شیفہ کو سنسکرت کرنا
 حال انجی شیفہ کو سنسکرت کرنا

جو نصیب نہیں لکھا تھا وہی لکھا تو نے	کچھ تری خط میں نہیں اور خط تقدیر میں
مردوں پوچھو نہ سمجھی بے درد فراق بہ	آگیا ناز و لگی مری تاثیر میں فراق
دیکھ کنہجو کی اگر غور سی دونوں کی تہیہ	میری اور قیس کے کچھ ہی نہ تو تصور
اسی طرح عشق کی دولت سی ہی لکھا غنی	
وہ سمجھتی نہیں کچھ خاک اور اکسیر میں فرق	
ہی عاشق ولسوز سر اس تجر عشق بہ	پہل جاتا پھرو لوشی ہی اس کا تر عشق
ہوتی نہ اگر قاصد اشک اپنی روٹ	یار و نکو پہنچتی نہ ہماری خبر عشق
نکلی ہی جو بونے انج بل خاک سی لالہ	ہی زیر زمین کیا کوئی تفتہ جگر عشق
شہرانی لگی آتش دو رخ تو عجیب کیا	دکھلائی نہ زارت اگر اپنے تر عشق
کیا فائدہ اشکو نکو اگر چشم میں روکا	ہی زردی رخسار سی طائر تر عشق
بجلا گری اسی چرخ اگر اوسپہ بلا سے	لیکن نہ پڑی دلپسوس کے فطر عشق
جو گرچہ دماغ اوس کا فلک پر تو بجا ہی	
جو آپو سمجھی ہے فطر خاک عشق	
دیہی جو بر مری صیادنی او کٹا کی ہینیک	صبا وہ تونی دی سب جہن چہار کی ہینیک
کس شنیاق سی لکھا تھا میں فطر قاصد	دیبا نہ پڑی ہی اوسنی چہر ہار کی ہینیک
بہان میں بیٹون وہ دیوانہ جسیہ کون	تمام تہر اوٹھا کر دی ہار کی ہینیک
یہ سر پہ باندھی ہی دستار کیا سنوار کی تو	کہ زندہ نگہ اسی زاید بگاڑ کی ہینیک

میں نے تو غلامی کرنا
 اور تو تو میری غلامی کرنا
 مضمون کو کو لکھنی میں بہ تر
 تم کو لکھنی میں بہ تر

و کہ
 حال انجی شیفہ کو سنسکرت کرنا
 وہ میری لاش کو گریز نہ کرنا
 راجی انجی شیفہ کو سنسکرت کرنا
 حال انجی شیفہ کو سنسکرت کرنا

و کہ
 حال انجی شیفہ کو سنسکرت کرنا
 وہ میری لاش کو گریز نہ کرنا
 راجی انجی شیفہ کو سنسکرت کرنا
 حال انجی شیفہ کو سنسکرت کرنا

و کہ
 حال انجی شیفہ کو سنسکرت کرنا
 وہ میری لاش کو گریز نہ کرنا
 راجی انجی شیفہ کو سنسکرت کرنا
 حال انجی شیفہ کو سنسکرت کرنا

و کہ
 حال انجی شیفہ کو سنسکرت کرنا
 وہ میری لاش کو گریز نہ کرنا
 راجی انجی شیفہ کو سنسکرت کرنا
 حال انجی شیفہ کو سنسکرت کرنا

سنة ١٢٠٠

سبک از دست و پا کردن و سبک از دست و پا کردن
 سبک از دست و پا کردن و سبک از دست و پا کردن
 سبک از دست و پا کردن و سبک از دست و پا کردن
 سبک از دست و پا کردن و سبک از دست و پا کردن

آنکی زلف کی حلقی سی دل ایی چرخ حسن دل ایی اور حسن سی زمرانیر سو جام کوثر کو بی و نه نه لگا دی ساقی آنکه اوس رخصتی لگی بون کمر بنی لکھا	اس سنوار کو بی اس حلقه کرد اب سی لا نکی خبر شمع نه پروانه کی مہتاب سی لاگ جسکے ہولب کو لگی جام می ناب سی لاگ گل خورشید کی خورشید جہان تاب سی لا
---	--

کی بس روز سی اعدانی اگا وٹ وٹ اسی طقم بازی سی اوس شوخ در اجاب
--

وہ کیا زلف بے پیر کی حلقی ہین گول آسمان پر بنیں ہالی نہ وخور شیک واسطی عاشق پر گرداب دریای فضا کہنی ہین چشم و دہن جگو وہ سیر ہیا نہر ہم جو ہم زخم ہی کوتن پیچھین ہین نہر صین شفقت سی بنامی شہسوار انکو رکاب گرد و خور و بان و کیٹا ہنگام خط گل جو کھائی تیری جہان کی تو کیا چو	دیکھ کر جگو نبی زنجیر کی حلقی ہین گول دونوں اس سقف کس نمبر کے حلقی ہین گول وہ جو اوسکی جو شہر شہر کے حلقہ ہین گول دام حسن عالم تصور کی حلقی ہین گول گول یہ روزن نہیں ہین کے حلقی ہین گول یہ جو دونوں ویدہ پھر کی حلقی ہین گول کیا نبی پر کار سی فقہر کی حلقی ہین گول ماتہ پیر اس عاشق و گریہ کے حلقی ہین گول
---	---

دلوں کا لون کی با لون کی کیا حلقہ پوڑ اسی طقم کی عجب تاثیر کی حلقی ہین گول

جو ہونی ہین جہان خراب ہین داخل تو ہونی کا ہیکو رنج و عذاب ہین داخل

جو ہونی ہین جہان خراب ہین داخل
 تو ہونی کا ہیکو رنج و عذاب ہین داخل
 جو ہونی ہین جہان خراب ہین داخل
 تو ہونی کا ہیکو رنج و عذاب ہین داخل
 جو ہونی ہین جہان خراب ہین داخل
 تو ہونی کا ہیکو رنج و عذاب ہین داخل

فکریہ کی حلقی ہین گول
 فکریہ کی حلقی ہین گول
 فکریہ کی حلقی ہین گول
 فکریہ کی حلقی ہین گول

[illegible]

دل جگر و دلوں کی عاقبت و کرب و غم
 دل جگر و دلوں کی عاقبت و کرب و غم
 دل جگر و دلوں کی عاقبت و کرب و غم
 دل جگر و دلوں کی عاقبت و کرب و غم

تیرا دیوانہ ہی کیا رونمہ رضوان کے نفل	بلکہ ہی رونمہ رضوان کے دیوانہ کے نفل
ماہ نو جسکو تباہی پہن وہ ہی جلوہ نما	ایسی مہرہ چین تیری گریبان کے نفل
بی دوات و قلم اوس روی کتابی کا خیال	کرتا ہی کیا دل سپارہ میں تو ان کی نفل
زلف کیا کیا تری جوتی پریشان سنگر	دل سودازدہ کی حال پریشان کی نفل
لی ہی عکس خط خسار سی انیہ دل	ایسی شہ حسن کر حسن کے فرمان کی نفل
کرتی ہی کعبہ سمجھ کر جسبی اک خلق طوا	ہی وہ دراصل دل حضرت انسان کے نفل

دل جگر و دلوں کی عاقبت و کرب و غم
 دل جگر و دلوں کی عاقبت و کرب و غم
 دل جگر و دلوں کی عاقبت و کرب و غم
 دل جگر و دلوں کی عاقبت و کرب و غم

ہی تری فیض سخن سی وہ چمنور کمال
 جسے بکتا ہی طہر خیزی دیوان کے نفل

لیلو اک بوسہ پہ دل عاشق بد حال کا مول	کچھ سو اکتا نہیں مانگتا ہی مال کا مول
پائی کیا مشک سے زلف و خط و خال کا مول	چین و تار تار نہ جب و نون سے چون کا مول
کیا عشق اس کے سین جو مرغ غار اہر	بچ کر آپ کو صباد کی دین جاں کا مول
دل کو بواہی ویا چشم فی اوس یار کی تار	پرسکا بہ نہ چکا یا سو اولال کا مول
قد یونان و یرشہ کی دمی اوسنی کا	جی سی ہو عاتقی ہی کم جنبس کا مول
لایا دامن میں گھر بہر کی گردی نسکا	ابرنیان دم گرہ مری دمال کا مول
ہوئی دنیا سی سبکدوس نہ منعم نہ فقیر	گھنٹن کھل سے گراں و رکشیاں کا مول
دل بلاؤں میں ہنسنا زلف کا ہو کر جواں	لقبنا سو دگوئی ایسا ہی جہاں کا مول
ماہ فی جمع کیا سیم طہر مہر نے زر	بہر چو دیکھا تو نہیں یار کی اک گال کا مول

دل جگر و دلوں کی عاقبت و کرب و غم
 دل جگر و دلوں کی عاقبت و کرب و غم
 دل جگر و دلوں کی عاقبت و کرب و غم
 دل جگر و دلوں کی عاقبت و کرب و غم

کلام کہانی کا جو خاک و غبار ہے
 کلام کہانی کا جو خاک و غبار ہے
 کلام کہانی کا جو خاک و غبار ہے
 کلام کہانی کا جو خاک و غبار ہے

[illegible]

پوچھو نیستم پوچھو
 کسی باوجود حساب کسی
 پشیمانی کسی که میسر
 فرغش که میسر
 پوچھو ای خاندان خراب کسی
 کسی که میسر
 پشیمانی که میسر
 فرغش که میسر
 پوچھو ای خاندان خراب کسی
 کسی که میسر
 پشیمانی که میسر
 فرغش که میسر

کریا بی نامی اندر لی بکاوون
 چویش باری ایسا بلدی بکاوون
 چویش باری ایسا بلدی بکاوون
 چویش باری ایسا بلدی بکاوون

هر قدم پر تیری انداز خرام ناز سز
 آشنای کامراری هو بر و سا گیار
 اس چمن مین میری برق ناکر پیوسته
 محفل عشرت مین بهی و سفار فل سفاک

عشق مین اوس ماه کی مین ہی نہیں اوفکار
 چاک سینی اسی طفر مثل کتان بہتون کی ہین

رہی ہی غیر ہمسی ہم پیالہ آب کی گہر ہون
 لب شیرین پر و سکی یون ہی خال
 جو رگ شیشہ ساعت کو دیکھو تم نصیب تو
 جاگر کی آبلہ جی مین ہجوم و افغ دل لشکر
 عرف کی بوند اوسکی زبر ابرو دیکھ کر ہنسنے
 دیکھا ہی اپنی چشم مست کے گوشل گرسافر
 لگی سنبھل مین کیونکر مونیبا کی غنچہ چیران ہون
 نہیں ہون مانی وہ آرام جان جیت ہم ہون

ایسا ہر کونہ نچہ پر گرم ہو وہ سنگدل لیکن
 طفر بہ جانتا ہون مین نہان ہی آگ تہ مین

آخر سی ایمان ملا اس ملک بہتی مین ہون
 حق پرستی ہاتھ آئی بت پرستی مین ہون

دل گئی پامال اسی سرور وان ہون
 ہو چکی آپ آشنای ہریان بہتون مین
 جل گئی اسی ہمدرد آشیان بہتون ہون
 کٹ گئی سیرتی بہتی شمع سان بہتون ہون

پلائی شیر بکر کیو ہو پانی ایک ساع مین
 مکس رہ جا بچی گر کر فوام قدر و شکر مین
 لگدورت کی ہی حالت ہی دلہا کی لکڑ ہون
 یہ سپید چاک سینی ہی نشان اس غم کشاکش
 یہ جانا ہی کوئی قندیل بیت اقد کی در ہون
 تو آئی زاہد گوشہ نشین کی عقل جگر مین
 عرف کی دیکھا فطر کی شرف مغیر مین
 تو ہو جاتی ہین سیری مار بستر خار ہون

کراون پر عشق ایسا تو ہو سکنا نہیں
 عینہ لاری ایمان کری کی بیکار ہون
 نامور ہون نیک ایسا تو ہو سکنا نہیں
 نامور ہون نیک ایسا تو ہو سکنا نہیں

سناہ منان سی ہم سر جی کس
 دیکھی ہر شب عیان تائزہ اثر تو رہا
 ہم فداقت کو تری دولت سمجھتی ہیں ظفر
 دیویتی تو رکھیں وہ حالت زار وین

تیر غم اپنی دل مضطربین پونہچی تو ہیں پھر بزرگ بوی گل دم بہرین آونہچی تو ہیں نام و نکی عشق کی دفترین آونہچی تو ہیں کرنی پرتی کو چہ دلبرین آونہچی تو ہیں میں فی سب پاوہ آئین برین آونہچی تو ہیں دیکھی کیا ہوئی اس لشکرین آونہچی تو ہیں	جائیں گی توجان کو بھی ساتھ ہی بیجا ہیں تیری جانب تکیا ہی ہم سبکو شون فی ہونگی سرفراز کمان میری طرح فریاد و فسر اضطراب کی باتوں ہم خجف و ناتوان کہوں کہ ہوں قربان اس بی قصور کین دل یہ کہتا ہی ہجوم رنج و غم کو دیکھ کر
---	---

شمع پر دانہ نہیں پروا سلی جلتی کی ہم
 اسی مقرر ہم پیری پیکرین آونہچی تو ہیں

کہتی کیا باتی نہیں شمشیر و خنجر اور ہیں کرنی ہم مضمون سوز دل بیابان ویران جب چہری کر تابی وہ بیدار گرد و تپش لگتی ہیں خنجر زری حبوت پہلو میں دیکھ فریاد ستم سی تری ہم کرنی ہیں کیا دیکھتا ہی آج وہ پہلو گاہ قمر سے کوہ کو پانی نہ کرا سی ناکہ خار گدازا خرم کی خرم خالی کسی ساقی سی لیکن انگ پیر عشق جنوں کو کیا غرض ہی خضر	لیکن او سکی ابرو پر خرم کی جوہر اور ہیں آگ ہو جاتی ابھی او سکو وہ سنگد اور ہیں لگتیں مرجین مری زخم جگر پر اور ہیں طائر جان کی مری گنجائی شہر اور ہیں چپ ابھی گنج محد میں تاپہ خنجر اور ہیں یا الہی خبر ہو قاتل کی تیور اور ہیں مار فی سر سے جہن دو چار پتھر اور ہیں ہم کسی جانی طلب سناغہ پہ ساغر اور ہیں راہ او کی اور ہی اور او کی رہ پور اور ہیں
---	---

وہ
 ابھی رہ نہیں باقی سب کو زار و نابال
 نہایت کس کی زار گدازا و نابال
 نہایت کس کی زار گدازا و نابال

ولہ
 نیز اس فکرین بیان تیر انی تہیز
 کہو کیا جو دانی خراج اتی نہیں
 صبح سند دیکھنا کسکا کہ رہا کسک
 تری صورت کسی نظر آنی نہیں
 وہ
 کہتی کیا باتی نہیں شمشیر و خنجر اور ہیں
 کرنی ہم مضمون سوز دل بیابان ویران
 جب چہری کر تابی وہ بیدار گرد و تپش
 لگتی ہیں خنجر زری حبوت پہلو میں
 دیکھ فریاد ستم سی تری ہم کرنی ہیں کیا
 دیکھتا ہی آج وہ پہلو گاہ قمر سے
 کوہ کو پانی نہ کرا سی ناکہ خار گدازا
 خرم کی خرم خالی کسی ساقی سی لیکن انگ
 پیر عشق جنوں کو کیا غرض ہی خضر

دگر می کی کی گویا که بر سر جان دود
 دین تم جاو که بر تی هو جهان دود
 یک دن بی جو در او کو خطا دین
 ای طم زینای میا و حقان دود

بهول لالی کی نهین بهین گنگی خطیر حال معلوم اسکا کسے جنگی خطیر بهیون خطا اپنا الی او نهین گنگی خطیر بهو کی نغرش نہ ہماری کسی گنگی خطیر نہ کہین رات کی خطیر ہی نہ خطیر	جتنی ہم کمانگی گل روز بیان اوتی ہی اوس پری کی خبر انسان تو نهین لکھتا رقعہ ہی بار تو دمانک نهین بهیون لکھتا بهنی برس میں لکھی خط علامی لیکن رات دن آتی ہن خط و لسانی مگر وصل کا
--	---

یہ جو دو جابر طفر او کی ہین اخبار نویس تم ہی خط لکھ کے روانہ کرو انکی خطیر

جانتی اپنا ہن امی جان دم و ہوش تھیں زائد و ہوش و خرد کانر ہی ہوش تھیں دم بدم گری محبت کا ہی جوش تھیں رکھتا ہوں پتھر تصور سی ہم آغوش تھیں کسکے ماتم فی کیا ہی بسیدہ پوش تھیں اوس فی دکلا با نہین اپنا بنا کوش تھیں حیرت مائلے کانہین کوئی بلا نوش تھیں	ہم نہین جو کرین دلسی فاروش تھیں چشم بست نہی بود کلامی وہ ہوش تھیں کر جکی آہ و فغان ضبط تم امی خضر دل شب فرقت میں ہی رہتی ہو نعل بہرہ انگین سرمہ سی ہین آلودہ کیر پوجہ و اعطو صبح قیامت جو نم لائی ہو ذکر کون ایسا ہی کہ جو زلف کو دھو دھو کر
---	--

شمع سان کو کہ سراپا ہو زبان تم لیکن ایکھا بیون طفر اوس برزم سر خاتون

تو جو آہی انہین راحت جان و دود تو ہیون دوبرس سوہین مان و دود

اسد وصل ل میں تر می بدیدہ گراں
 بہت دن زارت میں تر می بدیدہ گراں
 تنہا زارت میں تر می بدیدہ گراں
 نہ جاپس کی کہ تو آسمان دود و دود
 تصور او خیل میں خوار ای بیان دود و دود
 نہ جاپس کی کہ تو آسمان دود و دود
 تصور او خیل میں خوار ای بیان دود و دود

دگر می کی کی گویا کہ بر سر جان دود
 دین تم جاو کہ بر تی هو جهان دود
 یک دن بی جو در او کو خطا دین
 ای طم زینای میا و حقان دود
 جگر اور دل تو زخمی بیان دوی دود
 خندنگ ناز و غمہ کشتان دود و دود
 جهان میں رات و رات کر پور ہی کا کشتان
 وہ دل ہی سہا ہن بہان دود و دود
 ۶۲
 مری و سیدہ پہلو میں ہون کر
 اندر ہی کی کہ تو زبان دود و دود
 پوی ہین شک دود و دود
 مری و سیدہ پہلو میں ہون کر
 مری و سیدہ پہلو میں ہون کر
 مری و سیدہ پہلو میں ہون کر

منہ سے بہنے والا اس خوش حالی کی قربان
 جو بلاشبہ جو بہت خوش حالی کی قربان
 کی کیا باقی ہے نہ تک میں جھوٹا
 میں اوس شمع کی نورانی کی قربان
 کہ وہ تیرے دل میں منہ سے بہنے والا
 اوس آئینہ کی صفا کی قربان
 کہ وہ تیرے دل میں منہ سے بہنے والا
 کہ وہ تیرے دل میں منہ سے بہنے والا

ہمیشہ رنج و غم دروالم پاس اپنی چینی ہم اپنا خون دل بی بی بن تل بادہ گلگون نہیں آتا سمجھ میں لوگ سمجھائی پیکر اونکو نزد خورشید کو نسبت ہماری واع سوزان تری باتیں تر گما تین سمجھ میں کسی اتی دل پر خون یلین میرا نہ کیونکر اپنی لون الہی حضرت دلی سمجھ کیون ہو گئی اوٹھی	ہمیں گنج خزن میں آپ کیا تھا سمجھتی ہیں اور اپنی چشم و دلو ساع و منیا سمجھتی ہیں کہ سمجھائی گئی کسی کب تری شیدا سمجھتی ہیں کہ اوسکو اسکا ہم اور تر ہو اہلایا سمجھتی ہیں انہیں تو کچھ ہمیں ہی شمع خیر و استجھتی ہیں کہ خون دلو تیری وہ خدائی با سمجھتی ہیں کہ اوس میں آشنا کو آشنا اپنا سمجھتی ہیں
---	--

کہہ دی گدی دیکھتی ہیں آئینہ حیران ہو گئیں
 طفرہ حسن میں جو اکیو کتا سمجھتی ہیں

لائے سی یون تر اندوہ گین کی بدیان گر تر اولسوز سر گرم فغان ہو حل و غیر بہ حلاوت ہی محبت کی کہ سری پاؤں خاک کو بھی جسم ہی غافل نہیں دیا کو جیچیں سری لکون قائل تری سرخ قابل نفرت ہی وہ بیان نہ ہو جسکو	ہیں عیان جیسی کہ مجنون خرن کی بدیان شمع سان گرمی سی آہ آتشیں گویاں ہی فرسب میں ہما کما ہی کہیں گویاں یہ زمین کی ہیں گسین اور وہ زمین گویاں ہوں فلم بر بن سی گشت کشیں کی بدیان کہانی گئی ہی نہیں اوسن نصیب گویاں
--	--

آگے اون آنکھوں کی گرسوخی کر ہی تو ای طرف
 نور داون مار کر آہوی چین کے بدیان

میں بھلا کون توں کی کون
 اور بھلا کون توں کی کون
 جس کا نام ہے میں معاف توں کی کون
 جس کا نام ہے میں معاف توں کی کون
 جس کا نام ہے میں معاف توں کی کون
 جس کا نام ہے میں معاف توں کی کون

۱۳
 طفرہ اوس کی رخ آزمائی کی قربان
 کہ صاف تیرا اوسنی سب سے جگہ پر

میں ہی آدم میں یون کو کہ توں میں جن میں
 کیا بناؤں کن میں ہوں ایک بلکہ یون میں یون
 ناتوان برسونا تیار وہ ری لب و لہو
 میکہ میں کیا توں ہو گیا وہ دن میں یون
 تین تیرہ وہ یون جی گئی ہو توں میں یون
 تین میں یون تیرہ میں کو میں کو میں یون

در دست کوئی گزول بی کینه بجاؤن
 سقائی سینه سی سین پاکیک مینه بجاؤن
 ری مشق خزلنگ ز تو کی ای کمان ابرو
 نوین توده مقابل کرکی اپنا سینه بجاؤن
 بر آشنای نوکی بھی سمجھی نہ وہ مجھ کو
 اگرین عمر کو کر عاشق دیرنیہ بجاؤن
 مایہ دار نے منحوس سی گرفتہ پوئیرا
 تو بام عشق کا تیری لمی سین زنیہ بجاؤن

ہنن جانی عجیبی طقم کر عشق کردہ
 ہجوم دلع سی مین اپنی اک گنجینہ بجاؤن

وہ بھی بی بی یون جو او داس بجاؤن
 نہ ہر جانی مری گرو اس بجاؤن
 وہی کوئی گنجو ہوگا بجا سونہ سنو
 ہنن وہ مین کہ میری التماس بجاؤن
 سب اپنی جگہ پرین ہنشین ترے
 جو ایک ہون تو مین تیری پاس بجاؤن
 اسید وصل کے شری ہی نا اسیدی سے
 اگر چہ کہتی یہ ہم دل مین اس بجاؤن
 بناوین اگر ای خوش لباس بجاؤن
 بناوین تو سیاہو ہنن تو کیا حاصل
 کہ ایک ہوئی بجا تو پاس بجاؤن
 یہ خط مین حرف شکایت کا انکی ہی عنوان

طقم ہو قدرت حق مین کہی نہ عقل کو دخل
 تمام دسم و کمان و قیاس بجاؤن

تنافضای قدس مین قبالہ دم بجاؤن
 چٹ گیا مجھی وہ عالم اور ہی عالم بجاؤن
 زبر گردون سیہ پوش ای دل غلط
 خوش نہو تو یہ بھی مین خانہ نامہ مین بجاؤن
 دیکھنا مقرر نامی عشق کی مری کہ مین
 کہہ تاک دریا جباب دیدہ پر نہ مین بجاؤن

ہنن جانی عجیبی طقم کر عشق کردہ
 ہجوم دلع سی مین اپنی اک گنجینہ بجاؤن
 وہ بھی بی بی یون جو او داس بجاؤن
 نہ ہر جانی مری گرو اس بجاؤن
 وہی کوئی گنجو ہوگا بجا سونہ سنو
 ہنن وہ مین کہ میری التماس بجاؤن
 سب اپنی جگہ پرین ہنشین ترے
 جو ایک ہون تو مین تیری پاس بجاؤن
 اسید وصل کے شری ہی نا اسیدی سے
 اگر چہ کہتی یہ ہم دل مین اس بجاؤن
 بناوین اگر ای خوش لباس بجاؤن
 بناوین تو سیاہو ہنن تو کیا حاصل
 کہ ایک ہوئی بجا تو پاس بجاؤن
 یہ خط مین حرف شکایت کا انکی ہی عنوان
 طقم ہو قدرت حق مین کہی نہ عقل کو دخل
 تمام دسم و کمان و قیاس بجاؤن
 تنافضای قدس مین قبالہ دم بجاؤن
 چٹ گیا مجھی وہ عالم اور ہی عالم بجاؤن
 زبر گردون سیہ پوش ای دل غلط
 خوش نہو تو یہ بھی مین خانہ نامہ مین بجاؤن
 دیکھنا مقرر نامی عشق کی مری کہ مین
 کہہ تاک دریا جباب دیدہ پر نہ مین بجاؤن

ہنن جانی عجیبی طقم کر عشق کردہ
 ہجوم دلع سی مین اپنی اک گنجینہ بجاؤن
 وہ بھی بی بی یون جو او داس بجاؤن
 نہ ہر جانی مری گرو اس بجاؤن
 وہی کوئی گنجو ہوگا بجا سونہ سنو
 ہنن وہ مین کہ میری التماس بجاؤن
 سب اپنی جگہ پرین ہنشین ترے
 جو ایک ہون تو مین تیری پاس بجاؤن
 اسید وصل کے شری ہی نا اسیدی سے
 اگر چہ کہتی یہ ہم دل مین اس بجاؤن
 بناوین اگر ای خوش لباس بجاؤن
 بناوین تو سیاہو ہنن تو کیا حاصل
 کہ ایک ہوئی بجا تو پاس بجاؤن
 یہ خط مین حرف شکایت کا انکی ہی عنوان
 طقم ہو قدرت حق مین کہی نہ عقل کو دخل
 تمام دسم و کمان و قیاس بجاؤن
 تنافضای قدس مین قبالہ دم بجاؤن
 چٹ گیا مجھی وہ عالم اور ہی عالم بجاؤن
 زبر گردون سیہ پوش ای دل غلط
 خوش نہو تو یہ بھی مین خانہ نامہ مین بجاؤن
 دیکھنا مقرر نامی عشق کی مری کہ مین
 کہہ تاک دریا جباب دیدہ پر نہ مین بجاؤن

[illegible]

<p>اے پہی کہ نہ چھو کیا کہ ہوں خاک رہ ہوں کہ خاک کیا کہ ہوں</p>	<p>گرچہ کہ پہی نہیں ہوں مین لیکن سبھے وہ اپنا خاک سار مجھے</p>
--	---

چشم الطاف بخش
ای طفل کجی ہو گیا کجی ہوں

تجھی آغوش میں اسے بوسہ کر کے مٹھ لیں
نہیں طاقت جنس مجھی تو ناتوانی ہو
میرا نجات سیدہ دیا نہیں یہ دسترس مجھ کو
وہ دل لیکر نہ دی تو کیا کروں ان ہفتین تپان
خیر اپنی ہی جب مجھ کو نورنج و مصیبت میں
طریق وصل میں چور کر خضر تصور کو
وہ دل آفت جان کے وال و سکون تو کیونکر
ہو امین قتل لیکن نوہو بدنام ڈرنا ہوں

سنائی بھی یہ دل نکل کر میری قابوسی
اگر میں اس سے بدلہ اسی طرح خونِ سطر جیون

کان ہی سنیں چہ بات یون کی دون
یون کھین کہ دون لیکن اکیبات کستی ہن
بہمنی دل میں جہانی بات اونس یون کیجے
پر کھین نمندہ سی ہم بات چیت یون کی دون
کھتی ہم کھین ہر دم بات چیت یون کی دون
کی اونہوں فی دیکر دم بات چیت یون کی دون

[illegible]

ستارون میں ہی خط کشان یاد کیا کر چکو
کر گیا کیا رخ روشن سی او سکی نور کا دعویٰ
دل برداغ کب ہی سنیہ برداغ میں مضطر
رکھی ہی جرخ فی انگشت حیرت اپنی دندان تیز
سہ ہالہ نشین تو منہ تو دال اپنی گریبان تیز
کری ہی رفص طائوس گلستان گلستان تیز

نہیں ہی کوئی شعرا کا نظم تشبیہی خا

کسی ہی بیغل تصور تو فی انبی و پوان ہا

مرد قطب بین هون خاکبای فخر دین بن تیر
انهین کج فیض سی ہی نام روشن سیر عالم تیر
نه کعبی سی غرض خجکونه منجانی سی کچ مطلب
ریون مین رند میکش بر هون کج محبت تیر
مجبی تو خاقاه میکده دونو برابر برین +
یهی عقد کشا سیری هی بن رنما سیری

بہادر شاہ سیرانام ہی مشہور عالم دین

ولیکن اے طرف انکا کہ اسی رہنیں جو میر

کیا دانت صفحہ میں مری یار کی منہ میں
جلد آئیں اسی شکسہ سیجا کہ یہ ہی حال
کیا بانی پیا کسا ہی خون تیرنی تیرے
حلقہ ہی بازار صف کا اسی پنجہ شانہ

عالمی زخم و دل افشاری
 تیری اوس کی دہ کی سستی میں
 محرم کی تیری ایندھن کی آغوش میں
 دونوں کو یک میخ میں غرق میں
 عین باند کشتا میں ہی بچن میں
 عین اس طرح کبھی گنہگار بند میں
 جگر کی سی کفر و دین و نیکین گنہگار
 دو نور میں کی کافور و دیوار بند میں
 بگڑی کو اپنی ناک سی ای ہوشمند ناک
 (۷۰)

[illegible]

[illegible]

کیا ہو جس نے کہا باغ عشق میں سودا
 لگی ہی نصف سی کچھ اس طرح نہیں آتے
 سو سی سی پوچھی سودو زبان کی باتیں
 سمجھ میں اپنی تری ناتوان کی باتیں +
 کہ او یہی ہیں بہت امتحان کی باتیں +
 نہ نہیں ہے قتل ہی کرنی یہ امتحان وفا

وہ گالیاں ہی سناتا ہی اسی لحظہ تک کہ
مجھے خوش آتی ہیں اوس ہدایاں کی تائید

نہ وہ زمین کی نہ ہی آسمان کی پردی سیز
 بدل رہا یہی وہ باغ جہان میں کبا کبا کی نگ
 چہی ہی پردی میں کتبہ نگین پر نشین
 روئی کا پردہ او تہا دل سی اور آنکھ سی و کبر
 کسی ہی یاد سوا او سکی تاک جہانک ایسے
 کری ہی چشم کی منظر میں رنگ رنیاں و

ملفوظ رکے اوسی در پردہ دل میں کیا عاشق
جبائی ماہ کو گونہ کر گنان کی بزدی میں +

گر کام تیرا دھم کے بھنگاؤ پر بھین
 جھکی ہی جب وہ ماتہ تو کیا کیا ہمارا دل
 چوری سی دل کی بانڈ ہونا اور بھاؤ بھٹ
 دلسی بلائیں لون تیری ہاتھوں سنی لون لون

[illegible]

[illegible]

سبب کی اس خوشی میں جی جی ای طفرہ
 زبان منہ میں جا رہی ہے ہم ہی بول سکتی ہیں
 او کی گرو او کو کہ کھٹکے چلی جاتی تو ہیں
 خود بخود دل سیکڑوں لٹکی چلی جاتی تو ہیں
 سناہ او کی ہم ہی سہی چلی جاتی تو ہیں
 متصل ہم او کی چو کھٹ کی چلی جاتی تو ہیں
 اور گرو کی سہی چلی جاتی تو ہیں
 کیا ہو اکھائی ہن کر چھکی چلی جاتی تو ہیں
 لگ رہی کچھ نیکہ لگا کس دن ای طفرہ
 طور کچھ اوسنی لگاوت کی چلی جاتی تو ہیں
 جو کچھ تو اس سبکی ہیں کسکی چو سبکی ہیں
 نہیں کچھ کسبک کو کی اپنا کو کی سبکی ہیں
 زمین ل میں ہی تھم افٹ بو کی سبکی ہیں
 نہ ہم کچھ ہنسکی سبکی ہیں نہ ہم کچھ کی سبکی
 سبکی کو کیا اگر جی کو کی سبکی ہم فن افٹ
 نہ نہی گاہ ہم اس کشت کاری سی محبت کے

کیا نزل چہ سارا فاعلہ اور راہ غریب ہیں
 کو ہی جی گرم چوٹی غیر سی جہدم وہ انش جو
 ہماری دو سنو کو دشمن اس پر ہیں وہ جا
 اگر چہ شفق میں سیر ہو ہی ہم سو کہ کر کاٹھا
 ہم تو از جہیں کی طرح سی تنہا ہنکھی ہیں
 تو میری دل میں کیا کیا شعاعہ حیرت برکتی ہیں
 اسی معلوم ہو جاتی ہے اگر ہم جاہ کی ہیں
 نظر میں ناتوان ہنوی کی پراگل کھنکھی ہیں

سبب کی اس خوشی میں جی جی ای طفرہ
 زبان منہ میں جا رہی ہے ہم ہی بول سکتی ہیں

شہ کو ہم ہیں دھڑکتے کی چلی جاتی تو ہیں
 کوئی ٹوٹا یا کوئی نکر زلف کی لٹ کو نہیں
 جی کو سر پہ سناہ باز تیرا شہسوار
 کو جی ہی قاتل کا وہ ہسا نو کو جی کھٹیں
 تو ان کھنکھی کی جی خواروں تو جی ہی
 حضرت دل زلف کی کو جی ہن دست شانہ
 او کی گرو او کو کہ کھٹکے چلی جاتی تو ہیں
 خود بخود دل سیکڑوں لٹکی چلی جاتی تو ہیں
 سناہ او کی ہم ہی سہی چلی جاتی تو ہیں
 متصل ہم او کی چو کھٹ کی چلی جاتی تو ہیں
 اور گرو کی سہی چلی جاتی تو ہیں
 کیا ہو اکھائی ہن کر چھکی چلی جاتی تو ہیں

لگ رہی کچھ نیکہ لگا کس دن ای طفرہ
 طور کچھ اوسنی لگاوت کی چلی جاتی تو ہیں

نہ ہم کچھ ہنسکی سبکی ہیں نہ ہم کچھ کی سبکی
 سبکی کو کیا اگر جی کو کی سبکی ہم فن افٹ
 نہ نہی گاہ ہم اس کشت کاری سی محبت کے
 جو کچھ تو اس سبکی ہیں کسکی چو سبکی ہیں
 نہیں کچھ کسبک کو کی اپنا کو کی سبکی ہیں
 زمین ل میں ہی تھم افٹ بو کی سبکی ہیں

بار کی سبکی میں ہی تھم افٹ بو کی سبکی ہیں
 نہ ہم کچھ ہنسکی سبکی ہیں نہ ہم کچھ کی سبکی
 سبکی کو کیا اگر جی کو کی سبکی ہم فن افٹ
 نہ نہی گاہ ہم اس کشت کاری سی محبت کے
 جو کچھ تو اس سبکی ہیں کسکی چو سبکی ہیں
 نہیں کچھ کسبک کو کی اپنا کو کی سبکی ہیں
 زمین ل میں ہی تھم افٹ بو کی سبکی ہیں

کیا ہوا ای ہیں کر کو ایو میں ہی سی
 غمگساری کی مری آئی ہیں غم کو تو ہیں
 در نہ جیتی ہیں مری کو تو ہیں
 سرور شہد میں کب ہی آئی ہیں
 دو فون بیش قامت الدار میں ہی سی
 آتش سب میں لگ رہا ہیں ایک تھم
 دو اگر ہیں دھنک سی او جہ میں ہی سی
 ای طفرہ تری ہی کاسا کی آہ میں
 بار کی سبکی میں ہی تھم افٹ بو کی سبکی ہیں
 نہ ہم کچھ ہنسکی سبکی ہیں نہ ہم کچھ کی سبکی
 سبکی کو کیا اگر جی کو کی سبکی ہم فن افٹ
 نہ نہی گاہ ہم اس کشت کاری سی محبت کے

[illegible][illegible]

[illegible]

کون نم گشت کی بیاضی و سبب نول غم لیلو
بی بی حضرت آل عشق کی بیاضی و سبب نول غم لیلو
ار بی عوای و سبب نول غم لیلو
بی بی حضرت آل عشق کی بیاضی و سبب نول غم لیلو
ار بی عوای و سبب نول غم لیلو
بی بی حضرت آل عشق کی بیاضی و سبب نول غم لیلو
ار بی عوای و سبب نول غم لیلو

نشان دل ناپودیدنی
 که در این عالم یک درگاه است
 پادشاهی که در این عالم است
 خدای عالمی که در این عالم است
 پادشاهی که در این عالم است
 خدای عالمی که در این عالم است

دوستی محبتی اگر چه صدمه دل سی ہو	جو ہو قول و تم اسم کی قسم سی ہو
کم ہو ظاہر کی ملاقات بلاسی لیکن	جو محبت کہ ہی دل میں نہ کم دل سی ہو
پاس گر ہو نہ وہ آرام دل و جان میر	دور کہ سطح مری رنج و الم دل سی ہو
نہیں لک طرز یہ ظلم آپی متو ہر روز	کرتی پیدائی انداز و ستم دل سی ہو
قاصد اشک و دہر ہو نہ روانہ کو نہ ہو	راہ دلو مگر ای دیدہ نم دل سی ہو
بند و الطاف بانی کا نہیں ہی قابل	بندہ پرور اگر الطاف کرم دل سی ہو

دیکھو اس جام جهان بین میں تماشای جهان
 پاس تم رکھتی ظفر ساجم دل سی ہو

اگر عمر اپنے تھی یاد کم ہو	تو کیا دخل کہ پاس کی میعاد کم ہو
وہی جی خوش آخر اس غم کی سے	جو غمگین زیادہ ہے شاد کم ہو
کہی نور سے بار ہا آسمان پر	پر او سکانہ حسن خدا داد کم ہو
نہیں پادار اپنی تعمیر سے	کہ ٹھہری وہ کیا جس کے بنیاد کم ہو
محبت میں فریاد دل ہی زیادہ	ستم ہی جو تاشیر فریاد کم ہو
نہ کم ہو کہی جو شش سودا کا میر	ہزار اب لہو سی افصا د کم ہو

زمانی میں اوستیوخ بیداو گر کی
 ظفر کس طرح داوید ادم ہو

یہ قصہ نہ ہیں تم جسکو قصہ خوان سی سنو
 مری فسانہ غم کو مری زبان سی سنو

نہایت دہشتناکی میں
 پادشاهی کے دربار میں
 پادشاهی کے دربار میں
 پادشاهی کے دربار میں
 پادشاهی کے دربار میں
 پادشاهی کے دربار میں

[illegible]

[illegible]

[illegible][illegible]

خاطر او تنه خوشی بوسه لب مانگتی کیا ہو

مگر اس دہ میں کوئی طائفہ شام کرتی ہو

مفسر کا یہی کہنے سے یار کی تصویر

قرار دل کو ذرا بونہو تو بونہیں ہو

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

جواب نامه جارا با جاری صد شکر کلیه
 عجزی که فایده حال کی کعبه سر کلیه
 عجزی که فایده حال کی کعبه سر کلیه
 عجزی که فایده حال کی کعبه سر کلیه

دو چوبه بوی تار گریبان ای بار
 جو دست بخون می گریبان
 ای شانه زنی شانه زنی
 او شانه زنی شانه زنی
 دزدان لطف زنی شانه زنی
 دزدان لطف زنی شانه زنی
 دزدان لطف زنی شانه زنی
 دزدان لطف زنی شانه زنی

<p>گهی ہی کون کہ خط او سکو تو نہ کہ اہل طبیب میری لٹی ہی کتاب میں سی تو</p>	<p>پراپنا حدیثی باہر قدم نکال کی جگہ کوئی تو نسخہ آزار غم نکال کی جگہ</p>
<p>پڑھی وہ دلبر تو خط طفر خوشی سی خط کچھ ایسی تونی طرز رقم نکال کی جگہ</p>	
<p>اوسکی کوچی میں کہاں ایسی کانی کی جگہ آئینی کو تم اگر منہ نہ چڑھاواپنے نقش بر آب ہی ہستی کی نہیں کچھ بنا دل پر گرز خم نہ ہو کوئی تو کیا پوچھ نوم کیا کریں جائیں اگر آپ ہم یار کی گھر تجھی اسی شمع ہوا سر کی کٹانی میں فروغ قطرہ خون جگر پر ہی آب و جوش اسی کماندار تہا تیر نگہ کو دل میں</p>	<p>کہ جہاں بھوکو ملی انکھ ملانی کی جگہ تو نہو اوسکو کہیں منج بھی کہاں کی جگہ اسی جاب آپ کہاں کی بنانی کی جگہ کہ یہ ہی ناوک جانان کی نشانی کی جگہ گھر میں جی پنی نہو اوسکی بلانی کی جگہ جامی شادی ہی نہیں انکھانی کی جگہ وہی پانی کی جگہ ہی سیانی کی جگہ کہ نہیں اور کوئی اوسکی بھگانی کی جگہ</p>
<p>ہی یہ ابوہ و غم و رنج و ہجوم حسرت نہیں سیتی میں طفر دم کی سانی کی جگہ</p>	
<p>والی نہ محبت کا خدا جان پہ صدہ کہلجائی از لطف تو اندری نزاکت منظور طفر جب سی ہوا آئندہ تیرا</p>	<p>اس سی نہیں افروں کوئی انسان صدہ پہونچی تری خس اور خدان پہ صدہ کیا کیا ہی ہاری دل حیران پہ صدہ</p>

دو چوبه بوی تار گریبان ای بار
 جو دست بخون می گریبان
 ای شانه زنی شانه زنی
 او شانه زنی شانه زنی
 دزدان لطف زنی شانه زنی
 دزدان لطف زنی شانه زنی
 دزدان لطف زنی شانه زنی
 دزدان لطف زنی شانه زنی

[illegible]

این کتاب از آن است که در میان مردم
 بسیار محبوب است و چون در میان
 مردم بسیار محبوب است و چون در میان
 مردم بسیار محبوب است و چون در میان
 مردم بسیار محبوب است و چون در میان

اگر د نام مارانه و مبرم لیتے یہ ناتوان ہیں کہ حرم تابی و کا صفت دوم کہاں تھی شانہ صفت اتنی دسترس سکو جو روکا انکو نہیں شکو کو مہنی اپنی تو کیا وہ دیکھی سانو دل لگی مہنی کیفیت نہیں ہیں اپنی مہنی جانی او کو کیا لکہ دین جو دیکھو جیتی ہیں اپنی جاکو او کی مہنی	تو او کا کیا یو ہیں طلب نہ ہم لیتے جو سانس ہی ہیں تہاری بیض غم لیتی کہ ہم بلائیں تی لکف خم خم لیتے کہ آہ و ناله تو دل میں نہیں ہیں ہم لیتے نہ کہتی جو غرض اسکی جام ہم لیتے اس سی ڈرتی ہیں ہم ہاتھ میں قلم لیتے وہ مول اپنی ہی ہیں غم و الم لیتے
---	---

ہنستے ہیں ہنستے ہیں ہنستے ہیں
 ہنستے ہیں ہنستے ہیں ہنستے ہیں
 ہنستے ہیں ہنستے ہیں ہنستے ہیں
 ہنستے ہیں ہنستے ہیں ہنستے ہیں
 ہنستے ہیں ہنستے ہیں ہنستے ہیں

سینے کے تو لگا یا مری طرف سے ظفر
 جو بات بات میں ہیں مجھ ہی وہ قسم لیتے

شکر لباس ہی شیریں ادانی میں گر خدای جانی کہ عشق تان ہی کیسی آگ بنا ہی سن کی گرمی سی دہ سرا پا گرم یہ سرد مہر وفا میں تو ہیں نہایت سرد لگی ہی پنجہ مر جان کو او کی رشک سی آگ نہیں ہی خلعت منقل بہن ریتان میں	جو بہ تو کیا ہی عجب ہی مہمائی میں ہے کہ جسکی پونجی ہی رخسار میں گری سو ابھی شمع سی گوری کلائی میں گری ابھی کرتی میں کون بوفانی میں گری بلا ہی شوخ کی دست خانی میں گری ہی اسقدر تری داغ خدائی میں گری
--	---

۹۵
 میں وہ مہمائی والی اس بار ام کی دلی
 دلچسپی میں غم ہی بوفانی بد گمان
 مست نازی فتنہ سازی دلی دلی دلی
 غم کی غم کوئی غم غم غم غم غم
 غم غم غم غم غم غم غم غم غم
 غم غم غم غم غم غم غم غم غم

ظفر جلاتی ہیں دل او کا شوخ آتش خو
 یہ جس سی کرتی ہیں کچھ آشنائی میں گری

خط عارض ہر روز زاری دی گلگون گلستان
 خط عارض ہر روز زاری دی گلگون گلستان
 خط عارض ہر روز زاری دی گلگون گلستان
 خط عارض ہر روز زاری دی گلگون گلستان
 خط عارض ہر روز زاری دی گلگون گلستان

زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست
 زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست
 زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست

لعل بی مانی بونهوکی نمی شکستی تشنه کامو که شهادت کی نسیر کی اگر بوا تشکدی بین یکشت راتش دل تیری خسار عرقاکی سی ای شک چمن سنگدل حیف پس چای کبھی دل ترا دیکه تو آئنه بین گرمی رخسار کا عسر زلف تیری ہی ه افعی که حبسی سنی	رو برو داتوکی بی شرم سی کوهرانی ای سنگر کجاست آب نم خنجر پانی چو زکراک پهر و سوزدی سنده پانی پهرنجای گل سرپا که نوکر پانی گرچه نالو نمی می تو کبی تهر پانی کیا تماشا ہی تلی اک ہی دور پانی اوسنی ناکانه پهر ای شوح سنگر پانی
---	--

نه بچھی تو ہی دل سوخته عشق کی آگ
 صرف ہو دین کبی دریا کی طفر گرانی

حبس بیات تری شک قمر اور سنی نه سنا عینی کبی بات نه حرفت حسین نه بخت حق کبی کی تری بیا رکاحال بیکتی حال ہو تا مگر اوس ظالم لی ہم یہاں منتی ہی لوگوں سی حقیقت کی او بوش اور تی تہی شب وصل ہو نیکہ آخر	شام کو اور سنی وقت سحر اور سنی منہ سی کی ای تری مان کو لی مگر اور سنی کل خبر اور سنی آج خبر اور سنی اک درامیری نه فریاد جگر اور سنی جاکلی حبوت سنی یار کی گھر اور سنی لستہ آواز تری مرغ سحر اور سنی
--	--

قصہ غم سی مرغی ش یہ ہوا وہ لی رحم
 پھر کہانی نه کوئی اوسنی طفر اور سنی

زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست
 زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست
 زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست

زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست
 زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست
 زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست زینا کجاست

[illegible]

دوسرا دوسرا کا لال غصہ اور پین
 یہ کہ اس کی سب سے بڑی بات
 ایک دوسری بات تو یہ ہے کہ
 یہ کہ اس کی سب سے بڑی بات
 یہ کہ اس کی سب سے بڑی بات

گئی نہ کبھی ہم رنج سی سفر کی گئی	بہلا ہو اگر اوست کی در پہ بیٹھ رہی
کہ جان یہ سی دس شوخ فتنہ کر گئی	بلا سی دل کو وہ لیجائی رکھ یہ ایسا نہو

ظفر ہون بات میں کی ہر طرح کی شہر	
بشر کو چاہی سہی سہی دس شر کی گئی	

دلیوانہ اس بلا کی نہ زنجیر میں ہے	دستا ہون نہ زلف گرہ گیر میں ہے
وہ عمر بھر رہیں دسی تھر رہیں ہے	لکھو امیں جس جی حال گرفتاری اپنا ہم
تا کوئی دام رشتہ زور میں ہے	زاد پیری ہی کوئی تسبیح اسیلے
احق ہی جو خواہش اس گیر میں ہے	دانا ہی جو سمجھی کہ قسمت ہی کمی
تیری ہی ام جو ہر شمشیر میں ہے	قاتل اگر ہستی ہی عاشق کا مرغ جان
مثل گس ہیں یہ شکر و شیر میں ہے	دینا کی جات جہتی نہیں کیا کر چھو

رہتی ہو خواب فکر و دسی اپنی تنگ	
تم ای ظفر ہو کو نسی تدبیر میں ہے	

و فیہ رشک جی اک حجاب لکھو کی الی ہی	یہ جلو کہ کسا شل اقباب لکھو کی الی ہی
ہمیشہ اک گلستا کی تان لکھو کی الی ہی	تصویر میں ہی شک گل کی تان لکھو کی الی ہی
تو شہرندہ دم گرہ سحاب لکھو کی الی ہی	خجل کر برق دل کی سامنی ہی قوت بیانی
اندھیر انہی فراق اب لکھو کی الی ہی	نہیں جی ندی میں بے غسان وہ ہوش
تو پھر جاتا مری جام شراب لکھو کی الی ہی	کبھی گردش جیاداتی جی بکلی چشم لکھو کی الی ہی

ہم یہ لکھو کی فنی یا جام شراب
 تری لکھو کی فنی یا جام شراب
 جی کی وہ اسکو ہوا ہی اپنی گئی
 جی کی وہ اسکو ہوا ہی اپنی گئی
 جی کی وہ اسکو ہوا ہی اپنی گئی

بات اپنی تھی کہ جانی
 بات اپنی تھی کہ جانی
 بات اپنی تھی کہ جانی

غزل کا مری بکھو کی فتنہ
 غزل کا مری بکھو کی فتنہ
 غزل کا مری بکھو کی فتنہ

شایسته ای که
 یادون من
 یاری من
 گدازد
 صحنی
 دیر
 آید
 محسن
 چون

عجیب جان کیکلے رچارون میں سب امر کی

مسافران عدم کا کہنا نہ جا افسوس
کہ حوا دوسری ہی بہر نہ وہ اودوسری

بسیاری جو مہیہ یہ دم لیا اور دریا پار
چلا وہاں سے نہایت دور چلے گئے

نه پرتی عهد محبت می که بهی لکن   بهار می طالع برشته کی اثر سی بهر

وہ کہہ کر خستہ سینہ ماغض بہ بہ

مہاراجت کا لیا لونی اعتبار رکھے
کہ قوام کا کہ راتہ خانہ کے

فلعل منیایہ کیا افسانہ میخانیکہ ہی جو بسکل گوش ہرمانہ میخانیکہ ہی

محتسب نو کیا کیا ہو ترا خانہ خراب
ابو نقشہ صورت میرا نہ منجانی کا تی

وہ کہتے ہیں کہ یہ سب کچھ ہے

[illegible]

五

۱۰۲
 جانکی کھی باک اس قدر کجاست
 کہ بی تیا او از چشم لکجاست
 خمد افلاک کو کسل سناست
 عشق ہی زندگی عم سناست
 بستی دوا میں کسم سناست
 دوستی دشمن جان فی شریست
 و بی ظلم شرم کی سناست
 خوب گندی کو از بد نامی سناست
 اینی ہی سناست الم سناست
 سناست سناست سناست

باز می رسد فی السجده و می بیند
چو کلاه کبریا فیاض کی است
دوستانه ای عباد و نیرازی
دور و دور و دور و دور

[illegible]

رخ روشن شد عجب رخورشید باندین
او دهر هم گلی اپنی جو قوت دید باندینگی
کمر اس گندگی قتل پر باندینگی گردن
نه پیر بگی کبھی منہ رہو راہ فنا هرگز
ٹی هرگز نہ تم مجھی گلی کیا جانتا تھیں
خطا وار نہیں بی اسکی مشکین باندینگی
جو کو چھوڑی جانگی قاتل وہ کفن سہری
بغم کی از سنی گھوڑو انہی پہنو مکین گ

جسین کو ماہ و دو گوش کو نامہید باندھنی
عدو کیا جانی کیا کیا ویکہرتہ بندھنی
تو وہ اید و ست تیری بحث کی بندھنی
وہ جسم سید سیدی عالم جاوید بندھنی
کہ مجھ ہی سقر ضد پ ذریعہ بندھنی
گلر نہ لف مشکین کی لی بندھنی
سقر زندگی سی ہو کی وہ ناما سید بندھنی
اگر عطار میر نسخه تبرید ماندہن گی

اگر وہ لاکھ پروینیں بھی گنا دیکھ ہی نہیں
نصرتی ظفر حب و سکا اہل و بد بانہی

ی پری بندش رحیمی گریه کمالجائیگی
صل کی شب بهی مادهر کا جو زهر کا
مردمان لاکھ تو باندھیگا کاپی کشینگر
ساخت نکات اثر گران سنی سپهگار نوین
پہنیں سکینی کا قاصد عشق سو کا حال
کلی آئینه کا ہو گا مقابل یار سی
فی مجنون کی نہ کہلو افسد تو فضا دسی

اک بندی مثنوی لوگ می سر سبز کھلی انگلی
و بدم آنکه اینی امی شکم کمر کھلی انگلی
ہو گا جب سے نظر ہی طارہ کر کھلی انگلی
جو حقیقت دل کی ہے چشم تر کھلی انگلی
خط کی بھی کھلی ہی پہلی و مان خبر کھلی انگلی
ساری قلعی و سکی صوت و میکہ کھلی انگلی
نوک نرگا نسج ہو نہی شیر کھلی انگلی

۱۰۵

روایتی پای

ای ظفر بنده دلا

ادر تو بیا رب الشفا و جانیست
 هم مرض عشق کوی در بارگاه جانیست
 یکه دل کی قیامت بر قیامت
 کی خوشتر من هم سیه اسن پاک جانیست
 عشق می عشق کی کو اسطی و دنی تو
 ای بیادانی و دوقون به پاک جانیست
 غافل کسی ای فی دنیا

[illegible]

جستی ہیں بدھ صدم یکسی ہوئی کسکی ہو
ہوئی ہی جنہیں ہر مروت نہتی ہی ایسی محبت
گاہ خوشی ہو گاہ خفا ہو گاہ مکر گاہ صفا
کرتی ہر خطاب ہر لطف و عنایت کہ بہت ہی
قول و قسم سب انکی غلط ہیں اعرض کیا غلط
کتنی ہیں انکی مرضی انکی آغیر از رہن
کس ای نہوں نے نہ وہاں جس ایسی دل خوشی کا
انکو کسا یا محبت یہ کیا جانیں طرز مروت

شہد اگر پتہ نہ تھا کوئی انہیں کیا انکی بلا ہے
انکو ظفر کی کاغذ کی ہوی اور کسکی ہون گے

اس یکدمی میں کیا خوش پیکر شراب ہوگی
 ایسی عیشت میں گر صیقلِ باب ہوگی
 کیا کیا فرملی باتیں ہوگی کہ جب نشیمن
 کرتی نہ گرم جوشی یہ جانتی اگر ہستم
 کیا ہوگا ہنسنیوں تمہی جواب میرا
 دیکھو ہوا نہ باندھو اپنی کہ ایک دم
 گہرائی سی تمہاری جانا کہ آج تک
 تمہی شراب ارود دیکھو خراب ہوگی
 تو اور یہی طفرم رسوا شتاب ہوگے
 ہم سحباب ہوگی تم سحباب ہوگے
 تم اور یہی زیادہ گرم عتاب ہوگے
 گر کچھ وہ پوچھ بیٹھا تم لاجواب ہوگی
 امی خافلو فنام تم مثل حباب ہوگے
 جانا کہ میں ہی یہاں ہی رخصت شتاب ہوگی

نام کو اور گفت سحر اور
نہی گئی کسی حکیم ہی کے
اگر کسی ایسی ذی قدر اور
بلکہ اگر کسی خراب اور
شیعہ فنی اور کسی ظفر
اور بچی بچی کی اور کسی ظفر

اوستای ف برف از بر زنده
 برف تو سیرای پی آه پشته زنجی
 ز کوه اودیکا اچای کبلاگردازل
 دیکه پندل پندری حتم زنجی
 گر عصف با نوان بون کتر اودیکو
 دوجرسی کاتی آه جکون جلی
 پیغنیه دودین یی نظر جلی
 توکل شمشور دودو کوه کمان جلی
 کجا دودم جلی اولیکه دودم جلی
 حسب

[illegible]

نہ پانی ہی سخن کی مثل تو تو زو طبیعت سی
 ہمیں مظهر اس میں مضمون سخن ہے تیری مانی کی

دہیان چکی ترسی لفظ تا چڑھ جائیگی	لہر کالی کسی و سکو اک بلا چڑھ جائیگی
ہم سوال ہو سے پر چڑھتی نہ منہ گر جاتی	تو ری یں ہی ای کا فردا چڑھ جائیگی
تو چلی گی دشت دشت میں رہا تیری کیا	و و قدم میں سالن تیری ہی صبا چڑھ جائیگی
راہی لانی پتیری کیا کروں تکرار میں	ضد تجھی تو اور بھی ہی لقا چڑھ جائیگی
ہو رنی ہی کی نہیں ہم دخت زر کو دینا	حبہ قابو پر جاری یا قیا چڑھ جائیگی
رخم و پیر سری پٹی زہر کی ای حارہ گر	چڑھ چکی ہی بار بار بار ہا چڑھ جائیگی

دہر تک اپنی جو آیتا مظهر وہ شہسوار
 پاؤ کی گھوڑی بہ خاک اپنی سوا چڑھ جائیگی

ابر و کی تیری مات ذرا چلی تہم گئے	تلوار آج ہوش رہا چلی تہم گئے
بحر جہان میں کچھ نہ چلی کشتی جباب	نہو لینی وریہ تو دلا چلی تہم گئے
قاتل چلی تھی حلق یہ میری را چری	تونی جو ہاتہ تہام لیا چلی تہم گئے
نو کیا چلی کی خاک کہ اندی ہی میر ستا	دشت جنون میں با و صبا چلی تہم گئے
ہی کچھ سب کہ ابتک آئی نہیں اجل	بانو اہی چلی نہیں با چلی تہم گئے
تن ہی مل چلی تھی مری جان ناتوان	پر ہی عصائی آہ رسا چلی تہم گئے
اوڑ کر ہو چنتی کوچی میں اوسکی ہمار خیال	پر کیا کرین مظهر کہ ہوا چلی تہم گئے

نہ پانی ہی سخن کی مثل تو تو زو طبیعت سی
 ہمیں مظهر اس میں مضمون سخن ہے تیری مانی کی

نہ پانی ہی سخن کی مثل تو تو زو طبیعت سی
 ہمیں مظهر اس میں مضمون سخن ہے تیری مانی کی

نہ پانی ہی سخن کی مثل تو تو زو طبیعت سی
 ہمیں مظهر اس میں مضمون سخن ہے تیری مانی کی

نہ پانی ہی سخن کی مثل تو تو زو طبیعت سی
 ہمیں مظهر اس میں مضمون سخن ہے تیری مانی کی

کی تھی پوری ہو
 نصیبی و سکو تھی میں کی میری
 اتنی ہی خاصیت اس برادری رہے
 رات کی شہنا سواری کل لکھا
 آئی ادبی دور میر گہری گہری
 سرکشش میں لکھا باغ ادبی گہری
 ناسب جلدی میں پہلے حکم ادبی گہری
 خط ادبی پہلے حکم ادبی گہری
 پائیں میں وہ جو ای ہی تو بعد از نصف
 نکلی ادبی حسرت تقدیر ادبی رہے
 دل

[illegible]

لانی کی ساری خرابی لگیا محفوظ
وہاں کی جانی میں قح قرا دی رہ گئی

ساتی کہ ہر حریف قح نوش اوڑ گئی
 گلشن میں سج شبنم گل کی بھی سی
 وہ زلف اک بلا ہی سی ہو کی کون او
 پونچا جو سرا نہ پردود چرخ پر
 نالو نکو میری سنتی ہی خان مغنہ سج
 یہ ناتوان گلی ہی بجاتا ترے مگر

مکڑی ہماری جیسے دامن تلک تمام
جسم کیا جنوں نے طمع جو شاد گئی

کیا خود بدخواه کیا تدبیر دشمن بن گئے
 پرزی پرزی مٹی کیوں اسکی جولچا ناٹ
 زلف شکین باندنی ہی دکھی مشکین سن گئے
 میں گریہ جانا تجھسی نہ کر تا دوستی
 جانا ہوں میں پی گئی یہ مقرر میرا خون
 گر نہ کہتا حال پاک یوں وہ ہوتا خشتناک
 ای ظفر اسوقت عینت ہی لٹ کاٹا

میری حق میں تو مری تقدیر دشمن بن گئے
 میری قاصد کی مری تحریر دشمن بن گئے
 کیا خطا کیا جرم ہی قصصیر دشمن بن گئے
 خلق میری ایبت بی پر دشمن بن گئے
 میری قاتل ترشی شمشیر دشمن بن گئے
 میری آیارو مری تقریر دشمن بن گئے
 صاحب توقیر کی توقیر دشمن بن گئے

[illegible]

اول

کون کعبه بطرفی عن کی بوی خیم
بر کام کی از تر نظری کی بوی خیم
عقل کی صدم اوچی و برسی خیم
کیا کوئی فرشته ندا مرید تو خیم
قاصد بی یوچا که خبر می تو خیم
کیونک اول داری بی کرش کی تو خیم
و پاک توبای دیگر کسی تو خیم

ده گاه مست عین تدبیر و جوی
 عقل ای کوی تدبیر و جوی
 پیر تقییر پیر جوی
 جیب کنش پیر جوی
 جوی کنش پیر جوی
 دل کوی پیر جوی
 پیر کوی پیر جوی

۱۱۶

آبایی که بین این و آن
رنگی می بینی بین کجایان
کسی که در میان این و آن
کوی صوفی صبی قلوبی
چاپی از حلاج خط کوایت
نماند اسدی نقض کیمیزی
کیا بین سکنی گمان خوش
ده نگاه مست عین بی جالی
عقل ای کبری تقدیر جو جایی
تقدیر کنی تقدیر بین جایی

او دم پر ی بقی پنا دل کل خیر
 مثل قفس نهاری غم بدم کو
 پیری و ناری و بکون نهانی
 او دم بکلی از کرم بدم کو
 پیری غمی از کرم بدم کو
 دنا ترسی نظری از کرم بدم کو
 کوی زمین به او دم بدم کو
 ظفر غنایت قلم بدم کو
 نای بین لی دست رفون من بدم کو

کردن کم گاه بے کارگر من گله
 کرے تو ظفر پر جو لاکون ستم
 کبان تک و صبر و تامل کرے

حضرت احکمه قابوی شبرلی من پرے
 تشنه کامی من کی کام اینکی ایسی کشو
 کی سحر منی ترپه کر بجر کی شبت حبسین
 گر نگهائی رساته انی نہیں کہا نکا لطف
 کسی تو ماتم من دیاهی کہ ہی ای فلک
 دل شتو منی رپی سنیہ من بدین طرح اغ
 ہم ہی ہو کر اک خرابانی خرابی من پرے
 رہنی دو دو چار قطری تو کالی من پرے
 رات بہر سو یا کی تم ماہتابی من پرے
 ہی مزاجب مائہ و لون کار کالی من پرے
 اشک انجم سہی پوشاکابی من پرے
 جدیسی گاری من دکان کبابی من پرے

ای ظفر جانی وہ کیفیت گاہ ست کی
 آنکہ اوس کش کی حیرنی حجابی من پرے

دوست تو بدو نہو دشمن بدجوئی کری
 ہی تو کویائی کی خاطر نہ دینسان کی ترن
 ہووی تو سر گرم آراش قناعت سی اگر
 تو نکر او شلف سی بل ای شامت زوہ
 کہنسان کی عجیب تیری دوپی کی لیے
 سچ والی لکھنوق خریداری من شک
 تو کوئی کر اگر جسے بدی کوئی کری
 پر زبان کس کام کی وہ جو بدگوئی کری
 جو دو شالہ کام کر تابی ہی لونی کری
 لاکہ کچ خلقی کری وہ لاکہ خم رونی کری
 اک ستارہ دار تیار آسمان تولی کری
 بوی شلف یا گرد و کان خوشبونی کری

او دم پر ی بقی پنا دل کل خیر
 مثل قفس نهاری غم بدم کو
 پیری و ناری و بکون نهانی
 او دم بکلی از کرم بدم کو
 پیری غمی از کرم بدم کو
 دنا ترسی نظری از کرم بدم کو
 کوی زمین به او دم بدم کو
 ظفر غنایت قلم بدم کو
 نای بین لی دست رفون من بدم کو

دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم
 دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم
 دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم
 دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم دل بزم

که بونگی لعل اور گوهر نه هم حسبی تم حبیب ولی متیاب اور مضطر نه هم حسبی تم حبیب که چلی خراج پر اختر نه هم حسبی تم حبیب مگر ہو وینگی امی دلبر نه هم حسبی تم حبیب ہو ہی چلکی خاکستر نه هم حسبی تم حبیب کہ ہین دنیا میں جا دو گر نه هم حسبی تم حبیب	کہا یہ چشم ترین پار ہائی ل فی اشکوں سے جہان میں حضرت لعل تو دیکھی سکر توں شرار آہ سی کہتی تھی شعلی شب کو نالوں کی جہان میں عاشق و معشوق توں اور ہوئی تھی جلائی عشق کی آتش فی ای پروانوں کی نگاہ چشم سی کہتی ہیں او کی عشوہ و غم
--	--

بڑی ہین یا پہلی ہم تم طفر لیکن غنیمت ہین
 کہ بیان آنشکی بہر پر کر نه هم حسبی تم حبیب

عجب روش سی و نہیں ہم گلی لگا کی ہنس ہنس ہوسانی اوس غیر چمن کی گل جہنم شہی مہیا اس ہنس روتی ہین غم و الم کامرا او کی خوشی نکاحا عشت یہ کہد و غمچہ سی اتی ہی تری نہ ہی ہو نکالا چارہ گروں فی جو ذکر مرہم کا	کہ کل تمام کلمات نہیں کہلہا کی ہنس تو چکیوں میں و غمچہ سب راک کی ہنس وہ بچیا ہی جو ہنس بیچیا کی ہنس کہ جب ہنس مجھی خوب سارو لاک کی ہنس چمن میں سستی اوس گل کی منہ چپا کی ہنس تو خوب نہم جگر میری لہلہا کی ہنس
--	--

طفر فلک پہ ہو کی کیا ہنس تاروں کی
 وہ بہ حسین در دندان اگر دکھا کی ہنس

تیر عشق اگر شہا یوں جگر میں چسبی جسطح پٹی ہی کوئی اپنی کہہ میں چسبی
--

کہان نام شفق بلکہ ہی
 نہ ہی بلکہ ہی بلکہ ہی
 کہان نام شفق بلکہ ہی
 نہ ہی بلکہ ہی بلکہ ہی

کی بہر زور کیا بلکہ ہی بلکہ ہی
 نہ ہی بلکہ ہی بلکہ ہی
 کی بہر زور کیا بلکہ ہی بلکہ ہی
 نہ ہی بلکہ ہی بلکہ ہی

[illegible]

نزدیکه فاست که از نظر و با
 نگاه داخل نمودن که در صورت
 کونی چه جگر چای این که در
 جگر چای صدف است این که در
 که پدید می آید این که در
 که پدید می آید این که در

آه و فغانی ساقیه جویر حاتی بی طمان
 بر روی ایام حرمین قونی سکه و فلک بهیر می

اب جو کیا بی منی اراده او سطر طفر بهر ملنی کا
 الکی کیا رسوای جهان که آب پوتی کم ملکی

دیکه کی تری قوس ای شک چمن گل مهدی
 روزگاری بی با و نه منهدی ناو به بیان منظور
 جسکو کیا بی قونی کشته اپنی دست خالی
 شاد می طفل اشک که بی منظور تخی کیا و دهر
 دست به اسن لکی مهدی تخی جو با تها پانی
 تو عاشق زنگنه سی طمانی بکری می

سکه چشم تر کو ملاهی اوس بی با خانی سی
 آج طفر جو و نه منهدی سرخی نگین بال مهدی

نور چو می بین اوس کی مکنیا موباف کوزر کی
 در دندان کی انی آیداری جو دکها و تم
 محبت کی گواهی کو هر کافی ذاع سینه کی
 جوم ذاع حسرت پراشکر سی سینه من
 بهر تخی بین گلهد کی ماین مانع خوبی

نزدیکه فاست که از نظر و با
 نگاه داخل نمودن که در صورت
 کونی چه جگر چای این که در
 جگر چای صدف است این که در
 که پدید می آید این که در
 که پدید می آید این که در

کیا جانی کیا دتی بهن یارب نو اسکو و ملکی
 بی بی اگر اک خط کپی دس ماه لقاه ملکی
 اب جو کیا بی منی اراده او سطر طفر بهر ملنی کا
 الکی کیا رسوای جهان که آب پوتی کم ملکی
 هوتی بین شرمند چمن تخی سب گل مهدی
 هم به بهانی جانی بین ای ست تغافل مهدی
 گور پرا و سکی پهل مون جانی سب گل مهدی
 خون جگر سی کرتی بین کات جو تخی ملکی
 چپالی لکای انی با تهن سرفر ملکی
 دست ستر سکی باون ملک مانوس ملکی

که خلا اک کاشعله ساهی کیا سته سی ازور کی
 نه کیو نکو غرق بشرم بین انی سون گری
 اگر مهر بین بین تو نهون غایه محضر کی
 اگر که آبی بی بین تو و خمه بین شکر کی
 لکای با و نه منهدی سیر او شون خنی بهر کی

نزدیکه فاست که از نظر و با
 نگاه داخل نمودن که در صورت
 کونی چه جگر چای این که در
 جگر چای صدف است این که در
 که پدید می آید این که در
 که پدید می آید این که در

نزدیکه فاست که از نظر و با
 نگاه داخل نمودن که در صورت
 کونی چه جگر چای این که در
 جگر چای صدف است این که در
 که پدید می آید این که در
 که پدید می آید این که در

۱۳۳

ان نظریات کا یہ سب کہ ایک ایک
 منہ پر ہر ایک کی زبان سے
 ایک ایک جہتی ہر ایک کی زبان سے
 ایک ایک جہتی ہر ایک کی زبان سے

مراکاتب لگا گہرائی دو باتوں کی گہنی سی
 ابھی فترت ہی میں خط لکھوانی برسوں کی

خطا کی بھی مری کیا توئی کا قصیدہ ثابت کی کسی سی میرا پیغام زبانی توئی سن پایا کہی میں رست تصویر بولاسی نہیں سنے اگر پوچھا بھی توئی کہ کی میں کہہ گیا جس نہ یہ میں نے کہا تھیں کہ تو میرا کشندہ سی جو توئی چشم کی گردش کی دوش میں کھینچا ہوئی رات ہی گر چکو تری تھوئی عالم مز کیا شکوہ نہ میری تیری سنگدل میں نے	جو کھڑائی نہرا میری ہی تغیر ثابت کی کہ پوشدہ کہیں میری کی تحریر ثابت کی بتا کیا توئی بات عالم تصویر ثابت کی کہی کی تیری میں نے نہیں تغیر ثابت کی نہ تیری تہ میں قاتل کہی شیر ثابت کی تو میں نے اپنی ہی ہر گردش تقدیر ثابت کی تو میں نے اوس میں اپنی عزت و توقیر ثابت کی مگر آہ و فغان اپنی ہی بی تاثیر ثابت کی
--	---

ظفر سا کون ہی عاشق ترماں توئی نصف ہو
 خطا میری فاحس سی بت بی پر ثابت کی

چہرے کے دوستی کروستہ دار ایک کے کوئی تو ہجوم شریک پنج و راحت چاہے اپنا اپنا نصیب ایک کو دائم ہیش کی ہزاروں محبتی بازوئے جان و پیر شا کہتی میں غمخوار ہوں لیکن تری غم کی سوا	ایک کا ہو یا رہ نہ جانی ماری ایک کے فی ہنسی ہی ایک کی اچھی زاری ایک کے عمر گذری ہی غم محبت میں ماری ایک کے پر پسند اوسکو نہ آئی جان شاری ایک کے خوش نہیں آتی مجھی تو غمگساری ایک کے
---	---

۱۲۵
 دیوید

ایک ایک بات سے
 جلوہ نکالتی ہی اس کی شہادت
 ای ظم تنہا کی منظور اگر وہ وجود
 آپ کا یاد مری طے کوئی ہو تو
 عاشق زار مری طے کوئی ہو تو
 روز اس غمزدہ کی رہتا ہوں غمخوار

نہاڑی کی دیاں صورت نہی
 نہاڑی کی دیاں صورت نہی
 نہاڑی کی دیاں صورت نہی
 نہاڑی کی دیاں صورت نہی

[illegible]

صلواتی که در شب کی بر جان بی این
فیر می جان کیون ای بر جان بخت
همه دن رخ فرمان بین اوس نفک
زلف کی طرحی به رخ پریشان بخت
که نه ناخوانده توده حافظ قرآن بخت
گوش ای بختی ای یار و نایب
دل نالاک بی ارم غمش جان بخت
صورت اوس علم تصور

۱۲۸

دیکھو خود حکومت تصور وہ جہاں بجا
روشنی کی طرح سی ہم دیکھیں کہ ہم جہاں
کہ یہ روایاتی کوئی اور نہ طوفان بجا
زلف تیری ہی عجیب لاجم بجا
دیکھو اس لام کو کافر تو مسلمان بجا
دیکھو آئینہ میں کردہ کل رخسار اپنے
دیکھو آئینہ میں گشتان کی گشتان بجا
دیکھو داور گلستان ہو مطلق وہی
ات کر میں جو جوان ہو انسان بجا
نفس سخن ہی ہی انسان بجا
نفس سخن ہی ہی انسان بجا

Handwritten text in Arabic script, likely a title or heading, enclosed in a decorative border.

[illegible]

در این زمان حقیقت
 داری که از فواره آخر
 کشی که بهر حال
 کهنی و پستی
 هر یک راوی بر تاسی
 اینجا چون اسی خوش
 خاوریان گزیند
 نعل روی کردن
 تلوارین پس
 خیمه چینی
 سارنگ او چینی
 بکلی ای باب
 دل دین
 نهی کسی

نویسمی که در زمین بهر آن کان پنهانی خوشی را در چشمان کان بر صفا
خواب و ابرسان دامن رعد او کی بوی بی ادبش کان کنی کلاه
مهرستان کی کان پنهانی خوشی را در چشمان کان بر صفا
او کی بوی بی ادبش کان کنی کلاه

[illegible]

این فواید که از این کتاب حاصل می شود را به هر کس که بخواهد بداند

کمال فیض کلام لای ای گل و سحر
 زده کشتی کیان خط کشان کی سحر
 زده ملک فی کالی بهرین یکسر
 کمال فیض کلام لای ای گل و سحر
 زده کشتی کیان خط کشان کی سحر
 زده ملک فی کالی بهرین یکسر

و گرنه اوست یک سنی نظر پوینچا تو دی موئی اسی گری سوز جگر پوینچا تو دی موئی بر اوست چو سنی اباد سحر پوینچا تو دی موئی اوست خوب سی پیدا کرد پوینچا تو دی موئی نمی کاغذ کوچه اسی شمع تر پوینچا تو دی موئی	کرون مین کیانه او بهار پوره غفلت رکها کیون عشق زاهد کو خنک است بلا خنک عاشق کی اگر رباد موج است بهت کر تا بهاد و عشق کا دل اسی نو کتابا تها مین فی خط مین او سکو مضمون پی کا
--	--

مری حوال سی وہ سحر اتک نہیں واقف
 کوئی بات و سکی کا نون تک ظفر پوینچا تو دی موئی

پر چوب غم ہی وہ ہم کہ نہیں سکتی اس ہید کو اللہ کی قسم کہ نہیں سکتے ہم کچھ تجھی امی دیدہ غم کہ نہیں سکتے جو تونی کئی ہمہ قسم کہ نہیں سکتے شربت ہی تانی مین وہ ہم کہ نہیں سکتے رکجا تازی بیسین مین دم کہ نہیں سکتے ہم کیونکہ کہیں سوارم کہ نہیں سکتے دیدتی مین ہم کر کی رقم کہ نہیں سکتے	ہم تو یہ نہیں کہتی کہ غم کہ نہیں سکتے ہم دیکھتی مین تم مین جد اجانی تو کیا رسوائی جہان کر تابی رو روکی مین تو کیا پوچتا ہی تم ہی تو اسی شوخ سنگر اسی صبر جن مین تم کلامی کو تھار جب کہتی مین کچھ بات رکاوٹ کی تمی طوبائی شتی ہی تھار اقدیر عس اندر ہی ارعب کہ احوال دل اپنا
---	--

جو ہمہ شب سحر مین اوس ماہ لقا کی
 گذری مین ظفر رخ و الم تھیں سکتے

ہمارے دل تری خط و دان کی سحر
 نو نقشہ خانہ کی کالی دل و سحر
 پسیدان ہی تو تری زبان کی کی
 ساری اتی تونی دل چہرے کی کی
 جو اوس کی تونی آسمان کی کی
 کی کہ دغلی تونی آدی پوینچا
 وہ فیاض جو انش قدم اوس دیہا
 تو تری ہی قدم تری نقشہ جان کی کی
 چائی اپنی بود اس کو خاک عاشق

الذکر

تو کوئی خاک پوینچا کی کی
 دل و سکی کوچن لاکھون کی کی
 جو تونی فغان دل پوینچا کی کی
 بیابان ہی شکران کو تری بار
 ظفر پوینچا ہی باسی کان کی کی
 ہم کو کیا کام ہی ہم کو کجبت و اسے
 کچھ کہیں باہر فانی محبت و اسے
 نہ کہ بیک بیک کی وضاحت و اسے
 سحر پوینچا ہی شکران کو تری بار
 خدا فاش شکر سے کر کی کی کی

ان کو پوینچا جان تو چہرے کی کی
 سحر پوینچا ہی شکران کو تری بار
 خدا فاش شکر سے کر کی کی کی
 سحر پوینچا ہی شکران کو تری بار

کجا که بین و نیامدن هم کجا که
 جاپی و صبی با دونه نشسته
 باری النور علی بنی باده
 باده و ان کجا که هم
 ای غوغا و بی کجا که
 جانب نشسته و هم
 کجا که

این کتاب را در روز جمعه ۱۲۰۰
 در شهر تبریز در کتابخانه
 سلطنتی تبریز در روز
 ۱۲۰۰ در شهر تبریز
 در کتابخانه سلطنتی
 تبریز در روز ۱۲۰۰
 در شهر تبریز

اوّل راز آمد غمهای بجای مندی
 بنویسید چو بنده خانایا کو سب باری
 کیل گویا هم کیمی قوی تو باری هم غم
 آج خود را بنویسری قبا کا مندی
 دل من کیرده سما جو بی عالم محیط
 کیا تاشای تو آوره من بیانی بنویسی
 او کی

[illegible]

و در بیان
 دل زینا و نقد وین یک
 بی اگر نشین یک
 مثل آه سانه بین هم
 جنب ملک دم سبک
 جوی سبکی سبک
 دل کی نامست بی یک
 طفره اوین لف غنیمت یک
 و در بیان

[illegible]

[illegible]

طم و تروای از جلال حضرت
 اقصای غایت از کمال
 نامحدود از حد و اندازه
 ای و قفای بی قفای

گنای که در کار می باشد
 بی یات برین شرح آورده اند
 مثنوی که در شرح آمده
 که مثنوی که در شرح آمده
 حال که در شرح آمده

ہو گیا ہی ابتدا ہی سی ظفر تر ایں حال
دیکھی کیا ہوا ہئی ورنہ تہا می عشق سی

کیاں فی عداوتی می مسکن بغل میں ہے
کہوں کیا زلف کو ہند کہ تیر می صحت
تصدق اس کی فکر گردنیں پاتہ اپنا
وہ درخشک ہتھی ہی شیخ پاکد اس سے
آہنی لگا کیونکر کل کا نسا حیران ہو
نہیں ہوتا راول موم کا بی فرخدا جا

بہار کینوں لوٹیں ای طفر ہم آج گلشن میں
می گلگون ہی درود غیر گلشن بغل میں ہے

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

سادق بی کس طبع این زمان
 به سوز غم من سر سوختن جان
 خلتای کوئی مانند من کاندن
 که بای سوز و الفت کی کاندن
 که هیچ رنگ آن در بر من
 دیوان خبر بر بصدور من
 فاصد او آن کی که در من
 ده مکدر و غم من
 که هر آن که در من
 که هر آن که در من
 که هر آن که در من

غنجہ کی مٹی میں زرہی پڑھیں مست کرم
جو بلند جاہتا ہی اپنی مثل گرد باد
ہستی یکدم پرانی تو جو نہتا ہی شہر

تنگی دل اور ہی اوزنگستی اور ہی
چرخ کی گردش کمانی او کو بستی اور ہی
تیری اس غفلت یہ تیری تیری اور ہی

اسی ظفر بستی ہینل میں سچ و غم صومالم
ابو کیہ اس خانہ ویران میں بستی اور ہی

تے سرکشے کافری کجکلا ہے
مسطر کن مغر جان و دعالم
سخریک غمزہ ساز دجھان را
بہ گام در راہ مهر و محبت
نہ در خاک سارچی من بینوا لے
برم تحفہ پیش از کج من

فکند از سر لطف آن شاه خوبان
ظفر بر من بی بضاعت نگاہے

محبت اور عنصم کی رضا ایمانی کا تمغہ ہے
پریشان ہونا سبیل کا ہمیشہ خاک پر سیر
بنائی ہیں جس غبی رشید تاملان اوج گرد و پا
زری ابرو کو دیکھا حسن خط چین ابرو کو

کمال شکر بی پایان از این بزرگواران
 که این بزرگواران را در این بزرگواران
 که این بزرگواران را در این بزرگواران
 که این بزرگواران را در این بزرگواران

درد من از این سخنان
فصل کریمانی بعلی علی بن ابی طالب
ترجیح بخون کربلا و اسطی صلابه
کرد یا گاه اسم اردو عالم بی ظفر
ای پیکر خط عین لاج و ناز
عشق بی مشربی اغش می دوری
مین یک چون بیان میرا که
رحم جگر بجای چه شکر گوئی

فوقانی کل ایلمی ارمادانی است که بسا علی و حقین است و قوس بر بالای شرفان و خون فیه جانیه
فوقانی کل ایلمی ارمادانی است که بسا علی و حقین است و قوس بر بالای شرفان و خون فیه جانیه

ولہ
 اسی دل و اسکو بستر گل پہ پہلا کہان
 جس جاگرا دہن یہ رہا پھر نہ اوٹھہ سکا
 تیری بہار حسن کا دیوانہ گر نہیں
 نے فکر آفت اسکو نہ اندیشہ بلا
 ہنسی تمہارے چشم کا ہشت عدم میں
 ہنسی نہ ہڈی دیکھی صید رسیدہ ہے

ازم اسکو بستر گل پہ پہلا کہان
 جس جاگرا دہن یہ رہا پھر نہ اوٹھہ سکا
 تیری بہار حسن کا دیوانہ گر نہیں
 نے فکر آفت اسکو نہ اندیشہ بلا
 ہنسی تمہارے چشم کا ہشت عدم میں
 ہنسی نہ ہڈی دیکھی صید رسیدہ ہے

مجنون کا در تیر ہی احوال ایک سا
 پر ای خط یہ دودہ ہی اور وہ شیدہ

نظروہ آنا نہیں گو نظر کے سامنی ہے
 فز ہی سامنی یون بی فروغ اوس کے
 نہیں ہی دل ہی میں گہر تو پھر ہی کیا محفل
 ہوا ہی شوق بناوٹ کا اندون الیسا
 بری کی حلقی ہین پر جو کی ہین اوڑتی ہوش
 نکل تو گہر ہی زرا اپنی دیکھ تو کب سے
 جہان میں شور ہی مجنون کا لیک کیا تہ
 دیا جواب یہ خط کا کہ جو نہ کہتا تہا

وہ دیکھتا ہی تہی دیدہ تصور سے
 نہر پر دین ہی تو طرح کی سامنی ہے

نہی ہی ہنسی نہ ہڈی دیکھی صید رسیدہ ہے
 ہنسی نہ ہڈی دیکھی صید رسیدہ ہے
 ہنسی نہ ہڈی دیکھی صید رسیدہ ہے
 ہنسی نہ ہڈی دیکھی صید رسیدہ ہے

ولہ
 اسی دل و اسکو بستر گل پہ پہلا کہان
 جس جاگرا دہن یہ رہا پھر نہ اوٹھہ سکا
 تیری بہار حسن کا دیوانہ گر نہیں
 نے فکر آفت اسکو نہ اندیشہ بلا
 ہنسی تمہارے چشم کا ہشت عدم میں
 ہنسی نہ ہڈی دیکھی صید رسیدہ ہے

نظروہ آنا نہیں گو نظر کے سامنی ہے
 فز ہی سامنی یون بی فروغ اوس کے
 نہیں ہی دل ہی میں گہر تو پھر ہی کیا محفل
 ہوا ہی شوق بناوٹ کا اندون الیسا
 بری کی حلقی ہین پر جو کی ہین اوڑتی ہوش
 نکل تو گہر ہی زرا اپنی دیکھ تو کب سے
 جہان میں شور ہی مجنون کا لیک کیا تہ
 دیا جواب یہ خط کا کہ جو نہ کہتا تہا

نہی ہی ہنسی نہ ہڈی دیکھی صید رسیدہ ہے
 ہنسی نہ ہڈی دیکھی صید رسیدہ ہے
 ہنسی نہ ہڈی دیکھی صید رسیدہ ہے
 ہنسی نہ ہڈی دیکھی صید رسیدہ ہے

[illegible]

[illegible]

یو کہ کیا سرخی خون سی ہین بزرگ گل سرخ
خوشنما سینہ رضی چٹھہ کے ہپائے

دل او کی اہمیت میں جمع ڈھونڈ رہی ورنہ سو ڈھونڈ
 بتائی کوئی جو اوس رخ پہ خال کا جل کا
 مری قفس کی بی کہنی کو جاسی ای صیدا
 بہری ہی ڈھونڈتا دردِ حرم میں کیا غافل
 جو کوئی آپ کو یائی تو اوس کو بھی پایے
 سہاری دل کو وہ گم کر کے ہاتھ سے اپنے

شراب پائی نہ اوس چشم کیسی کیفیت
طاقت ہزار دہ چشم ایسا سی ڈھونڈے

بن تری رشک چمن جی یہ نہی باغ میں ہے
 وہ کمر یاد دلا کر جگر دہل میں مرے
 مہن غنچہ میں رشک درویشان سی ترے
 ہو کی دیوانہ نہ کیوں جامہ کی کرتا نکرے
 یکہ اوس تند کو بنا سر و جو آزاد فقیر
 گل کو دعویٰ تھا نازک کا کہ جب تک از سپر
 دہوئی خانہ بدوش ان کو وطن سی کیا کام

[illegible]

مجلس ایامی با نام حسین بن علی بن ابی طالب
و در روز شنبه یازدهم ماه رجب سنه ۱۰۸۰

فصل سی و اول
میرا اوس نام ہے چرب سی علی غفر نام ہے
اوس کی زبان پہ کھڑے صبح میرا نام ہے
میرا کیا نام ہے ہونا کہ سب کو نام ہو میرا
ہو یا خانم عین نیلی اسی نام ہے
زیادہ دیکھی جاوے مرغ غم پہل ہے
پیارا دل ہو اقبال آج نام ہے
شہزادی ہو شہنشاہ شہنشاہ ہے

[illegible]

جواب اولاد ناموت کا جواب
جواب اولاد ناموت کا جواب
جواب اولاد ناموت کا جواب
جواب اولاد ناموت کا جواب

جواب اولاد ناموت کا جواب
جواب اولاد ناموت کا جواب
جواب اولاد ناموت کا جواب
جواب اولاد ناموت کا جواب

ہر پوہی تازہ آشنای کسی سحر کل ٹی تہ
آشنای آج کیون وہ بیوفا اوس کو جو چہ
دلی ہی کیون کھائی مچ ہی کیون غیر آتی
روای وصل دی تو یا نہ دی پر یہ تہ
وہ کیون نہ پوچھی تہ کیسی اپی ہاتھ
کام ہر روز کرتا ہی کی لیکن خدا جانی
ت کہ تو میں کیون زندہ اوس پوچھو تو
بہلا کا گلا کیا اوس جو یہ بھلی جاتا ہی

تم اپنی تو کہوتی صفائی کسی سحر کل ٹی تہ
میان عشق فی تری بیوفا کسی سحر کل ٹی
بہنہ معلوم توئی ہاتھ پائی کسی سحر کل ٹی
نکایت باعث درد جدائی کسی سحر کل ٹی
تو انگشت بست اوسنی صفائی کسی سحر کل ٹی
تہ کسی سحر کل ٹی کہ آدمی کسی سحر کل ٹی
تہ ظاہر ہی اپنی پارسائی کسی سحر کل ٹی
تہ برای کسی سحر کل ٹی کی تہ بہلا سحر کل ٹی

نہارون کل سی کل آج تک ہر اس میں
خاصہ اوسنی محبت ازای کسی سحر کل ٹی

افس کی آشنای ہوا آشنای یون ہی ہوتی
ہو یا یہ حب تک ناخوشیہ کی تہ
نہار اوس صبح کی میری صورت نکو دکھلاو
اوسنیں نہیں اگھین ہی یہ لڑائی کا
وڑتا ہی جو سرتیغ ستم ہی تو مرا حق
وہ اپنی زلف پر خم کیون میں ہر دم کما تہ
تہ کل جان جب تک کیون کلون دلم تہ

صفا ظاہر کردل صفائی یون ہوتی
کوئی قاتل مری عقدہ کشائی یون ہوتی
تہ میں جانوں تری قدرت نامی یون ہوتی
وگر نہ میری اور انکی لڑائی یون ہوتی
تہ کیا محبت ازای یون ہی ہوتی
تہ معلوم اونکی طرز کچ تو اسی یون ہوتی
بہلا اس قیدی کوئی رہائی یون ہوتی

جواب اولاد ناموت کا جواب
جواب اولاد ناموت کا جواب
جواب اولاد ناموت کا جواب
جواب اولاد ناموت کا جواب

جواب اولاد ناموت کا جواب
جواب اولاد ناموت کا جواب
جواب اولاد ناموت کا جواب
جواب اولاد ناموت کا جواب

جواب اولاد ناموت کا جواب
جواب اولاد ناموت کا جواب
جواب اولاد ناموت کا جواب
جواب اولاد ناموت کا جواب

بیان خیال اور دہان نظر ادبی ہے
کیا کہون میں تری بیمار کا احوال
شام کو ادبی تو وقت عمارت ہے
دیکھوں وہاں پر چہرہ کی بین کافور
جسکای می کو تصور دہن ادبی ہے
سچ اس منزل غالی کو نہ کمرای غافل
کہ نہیں تیرا ہرگز ترا دہر ادبی ہے
اسی پر دوز کو بونی نہ فرشتہ پر
پریشانی نہیں بر کھنکھار ادبی ہے

ناله کی کوئی کیا نالہ می میری
صد اور جی ہی سہیں نظر ادبی ہے
تیرے کوئی حال کو کسے تجاہد
کوئی کسی بلندی کی معلوم
راہ اس باریک چین چو
عجالتی کی گزرا دین چو
عجالتی کی گزرا دین چو
اس ساف کا کیا سہ معلوم
نہیں کیا ہو کی زنجیر ادبی ہے

سب دنیا کا دل ہی دل ہے
دل ہی دل ہی دل ہی دل ہے
دل ہی دل ہی دل ہی دل ہے
دل ہی دل ہی دل ہی دل ہے

ختم شمشیر تیر کی جھکا تا ہی مرے
اسی دل غم زد کو عین شیش کری اینا تلخ
خواب میں ہی جو وہ آیا تو دم بیداری
تیرا دل نکلیں ہو کی ملک پاش سجھے
محفل عیش میں بلو کی وہ عیاش مجھے
لوگ سب تار گئی دیکھ کی دہاش مجھے

مجھی جو یار میری آئی سہج مانی کیا سوچے
تماشا ہی کہ وہ سوز و دہشی اپنی بوجھی
وہ سب دنیا میں بہت جتنی مری سبز نگاہ
جو توڑی ایک تو سوچھی صورت کچھ بناؤ کی
لگی ہی جب کسی سی تو کو کچھ ایسی ہی سوچھی
جو اس عینک میں سوچھی اپنی سوچھی سوچھی

نہیں لیتا کہی وہ ہو لکھ نام اسی خط میرا
کیا جو یاد مجھ کو شونج بی پروانی کیا سوچے
شاخ سنبھل کیوں پریشان حال مہسی ہوئے
خاک اور اتنی کیوں عالم میں بہری باوہ
یائی اوس یائی نگار تک جو تونی دستر
تیرا کی گئی چوٹ کر قید نفس سی خدیب

دیکھ کر نفون کی کسی بال مہسی ہوئے
ہی اور اگر ہمارے چال مہسی ہوئے
اسی خاتو مہی کہیں بال مہسی ہوئے
ہوئی وہی شستہ بال مہسی ہوئے

اب بات کا تار کی خاطر ادبی ہے
سب دنیا کا دل ہی دل ہے
دل ہی دل ہی دل ہی دل ہے
دل ہی دل ہی دل ہی دل ہے

[illegible]

[illegible]

سرش دیده بودم غمی چون دهنک کز کار
 که جوی جام می بانی نهنگ کز کار
 جلاد او کی مر می پیر خال کز کار
 تو تو کز کار دین بس بال و پر کز کار
 هزاران کز کار و تن تاب و پر کز کار
 و نورش کز کار می دامن و پر
 حسین بیک و دین این لاله کز کار
 نه تو کز کار این بسنی کز کار
 ظفر نهنگ کز کار کز کار
 دیکه کز کار و پر کز کار
 دیکه کز کار کز کار

نہا ہی تیری صورت دیکھا بخیر و صورت گر
 نہ بنتی ہم تمہاری آشا گریہ خبر ہوتے
 بگرجا بیکہا حال اپنا گریہ دم چیت کہ
 نیری عارض سا قرآن لکنا بنا کر کوئی لکھی گا
 کہ جو صورت بنا گیا وہ رنگ بگڑی گے
 کہ لوں ہم طبعیت اپنی ناگاہ بگڑی گے
 کہ جسے تجھ سے نہ اپنی ای غم جان کاہ بگڑی گے
 کہ ہونکی رو برو پہلی ہی اسم اللہ بگڑی گے

انکر نبی بکرلی کا خیال اصلاً کہ دنیا میں
نبی کی آئی خفہ خویش کران آہ بکرلی

شکر الله همی یہ کافر منم اچھی رہے
 وہ برا کہتی رہی ہیکو پر او کی عشق میں
 مرکی تو ہو جانیکسی سب خاک لیکن جیتی جے
 بعد مردان و ناع و تی ہین فقیر و نکو و درم
 ہونین کتا نوشتی سی زیادہ ایک فن
 ی بہت کافر تری شیدا محبت میں مر

حق پرستوت پرستی میں ہی ہم اچھی رہے
 جیسی ہم اچھی رہی الیسی ہی کم اچھی رہے
 جو رہی اوس یار خاکِ قدم اچھی رہے
 اگر رہی ایدل بیان وہ بی درم اچھی رہے
 اسپہ جواضی رہی وہ یکفلم اچھی رہے
 مرگئی تو وہی وہ اللہ کی قسم اچھی رہے

ہی بیان کی انگلیاری جوت باری ظفر
ابر آسا جو رہی باہشتم نم اجی رہے

یا سحاب ساقی تو لا شراب ساقی
 سامان شتاب ساقی کر آج میکشی کا
 زلفونسی تیری دلکوی چہ تاب ساقی

ده شنبه
 اوله
 مریض بود و در وقتیکه
 نخلخامدم بهیچ کانه ای
 نماند و آنرا که افاضت
 از آنرا در وقتیکه
 الی یازده روز
 در میان فتنه که
 بهر دوایه از گریبان
 بهر دوایه از گریبان

[illegible]

ده دستور دینی دل کب جو بار
از نگاری که جو بار
تر عاشق خیر کان جو بار
که بان بخت او زاری که جو بار
جود و جانین جو بار
نود و نول از بی باری که جو بار
نگاری دوا وقت کی جو بار
طهر تر بازبان باری که جو بار
وله
ایمان زبان او نمی کند
نوی

جو بڑا ہی نر و ز او سکے آئے کا دل
نہیں بھولتا دل سے عاشق ترا
نکار امتحان ہنر جو کہہ دیا
گئی بھول عشقش دنیا کے ہم

دلا روز گن یا تگن یاد ہے
تیری ایک پل ایک چمن یاد ہے
ہمیں تو وہ اسی محسن یاد ہے
نہیں کوئی ہے یا رہن یاد ہے

جوتی لکھی حکم اس کا
مہنی منہ کی تیرے
عاقبت بھی زمین کی تیرے
ناتہنی تیرا ہی مکان
ان عشق کی گن

خاتم کو تیری زلفت و رخ کے سوا
نہیں اور کچھ رات دن یاد ہے

آب جو شریف میانسی مہربان لیجانیگ
 ہم کفن میں جلیں گے شعلہ فائوس وار
 جاؤں گے نیکراونکی میں در تک سگد دریا
 چاہی پر چہ خبر کا دلکی کیا اونکی لئے
 جبکہ چکیں گے تو جو رشید جو خان پر غریب
 کرنی میں فکر عمارت میں ہر جوانی عمر

ای طفر بہتر ہی خاموشی خدا جانی کہ تو
گیا کہ گدا اور وہ دلیر کیا گمان بجا نیگے

<p>مسلمان چاہیں گے ساری کہ چوڑے تری صید محبت ہو چکے ہوں گلے میں او سکے ہنسنے اپنی آغوش</p>	<p>سچوڑوں بت خدا ماری کہ چوڑے گری تو فوج ای پاری کہ چوڑے یہی تھی جیت یہ کار کہ چوڑے</p>
--	---

[illegible]

[illegible]

میرزا محمد علی خان
خان احمد علی خان
خان احمد علی خان
خان احمد علی خان

سب کو بیچ دیا جان مضطرب تھا
 ایک یاری انکو دے کر صلیح ہو گیا
 جیسا کیا ان کی سب کو بیچ دیا
 جیسا کیا ان کی سب کو بیچ دیا

جہاں چیل ہی میدان اس سرسری گد خالی جہاں تیرے گولی پرانے راتلی خاک صحرائیں جہاں ہیں سنگریزی تھی میدان قوت کی تودہ جہاں سن سان اچکل ہی اور ہی خاموش جہاں اچکل پر پیش پای تو جی	تہی بیان تھر تو ان چین تھے اور شہر بیان تہی اور تھی تھی دولت قص کرتی یہ بیان جہاں لنگر پڑی ہیں ابھی لنگر گھر بیان تہی کیا کیا تھی ہنگامی بیان اور شہر بیان تہی جو تھما شاویدہ اہل نظر بیان تھے
--	--

حاضر احوال عالم کا کہی کہی کہی کہی ہے
 کہ کیا کیا رنگ اب ہیں اور کیا کیا پیشہ بیان تھے

زبونی حال میری تیری الفت کو خوبی دکھاتا تو ہے ہر رنگ میں جلوہ ہر انہا گرین سجدہ تباں خوبصورت دیکھ کر تجھ کو نہ پوچھو تم سب اس تشبار کا میرے ہمیں اوس غیر گلشن کا کوہ باد آتا ہے مری سر پر جویر یا اک قیامت روز تو کو	اور الفت تجھ سی جوانی مری منت سے خود ہمیں جو دیکھتی ہم اوس کو غفلت کی خوبی تری صورت میں وہ اللہ کی قدر کو خود کہ یہ ای ہمد موسوز غم فرقت کی خوبی بیان کرتا جو واعظ گلشن جنت کی خوبی یہ سب اوس فتنہ گر کی جلوہ قامت کو خود
---	--

حاضر جو اتنی پر گوی یہ ہی تو خوب گواتنا
 یہ خوبی زمین کی اور طبع کی جودت کی خوبی ہے

اشارہ چشم قاتل کا وہ کاقرتیر خطبات ہے روان گریں ذرا اس چشم دریا بار سحر	یہ خمد ہر کوئی ایسا اور نہ خیر تیر خطبات ہے تو بہر دریا کو دیکھیں ہم ہی کیوں کر خطبات ہے
--	---

اول
 مجھ کو بیچ دیا جان مضطرب تھا
 ایک یاری انکو دے کر صلیح ہو گیا
 جیسا کیا ان کی سب کو بیچ دیا
 جیسا کیا ان کی سب کو بیچ دیا
 ۱۶۳
 اور شہر بیان تھے اور شہر بیان
 تہی اور تھی تھی دولت قص کرتی یہ بیان
 جہاں لنگر پڑی ہیں ابھی لنگر گھر بیان
 تہی کیا کیا تھی ہنگامی بیان اور شہر بیان
 تہی جو تھما شاویدہ اہل نظر بیان تھے

اول
 جہاں چیل ہی میدان اس سرسری گد خالی
 جہاں تیرے گولی پرانے راتلی خاک صحرائیں
 جہاں ہیں سنگریزی تھی میدان قوت کی تودہ
 جہاں سن سان اچکل ہی اور ہی خاموش
 جہاں اچکل پر پیش پای تو جی

اولی

یہ زبان ہی بانی ای کے لئے ہے
 کہ ایک جگہ پر بروہت ہے اور ہے
 زبان ہی بانی ای کے لئے ہے
 کہ ایک جگہ پر بروہت ہے اور ہے

پر گرین کیا ہلو واج جان نشا سحر لون سہو
واہ واکر تا کوئی چار وار سحر لون سہو

کولی عیاری میون پان رسم یاری یون
رکتهی جو بی چین تم کیا کیا دل بیمار کو

اولی

[illegible]

دیکھتا اور نہت لب پہ پہنچا
 دیکھتا اور نہت لب پہ پہنچا
 دیکھتا اور نہت لب پہ پہنچا
 دیکھتا اور نہت لب پہ پہنچا

جانتا تھا میں کہ پہلو میں نہیں ہی کچھ دل	پر میری سی آج میں نے چر کر دیکھا تو ہے
یہ نہیں تنگی میان ہر دو ابرو تنگ ہے	قبضہ شوشہ میں ایک ای جفا خونگ ہے
تو نے زلف تیرے ادا کو اسی لحاظ میں تو ہے	گر کب کر اوکھی وہ کافر تو میری سب سے
یہ نہیں تنگی میان ہر دو ابرو تنگ ہے	قبضہ شوشہ میں ایک ای جفا خونگ ہے
تو نے زلف تیرے ادا کو اسی لحاظ میں تو ہے	گر کب کر اوکھی وہ کافر تو میری سب سے
یہ نہیں تنگی میان ہر دو ابرو تنگ ہے	قبضہ شوشہ میں ایک ای جفا خونگ ہے
تو نے زلف تیرے ادا کو اسی لحاظ میں تو ہے	گر کب کر اوکھی وہ کافر تو میری سب سے

رشتہ خصلت کو ہمیشہ رنج میں دیکھا نظم	انہی خوبی بدی رہتا آپ بد خونگ ہے
رشتہ خصلت کو ہمیشہ رنج میں دیکھا نظم	انہی خوبی بدی رہتا آپ بد خونگ ہے
رشتہ خصلت کو ہمیشہ رنج میں دیکھا نظم	انہی خوبی بدی رہتا آپ بد خونگ ہے
رشتہ خصلت کو ہمیشہ رنج میں دیکھا نظم	انہی خوبی بدی رہتا آپ بد خونگ ہے

دیکھتا اور نہت لب پہ پہنچا
 دیکھتا اور نہت لب پہ پہنچا
 دیکھتا اور نہت لب پہ پہنچا
 دیکھتا اور نہت لب پہ پہنچا

دیکھتا اور نہت لب پہ پہنچا
 دیکھتا اور نہت لب پہ پہنچا
 دیکھتا اور نہت لب پہ پہنچا
 دیکھتا اور نہت لب پہ پہنچا

دیکھتا اور نہت لب پہ پہنچا
 دیکھتا اور نہت لب پہ پہنچا
 دیکھتا اور نہت لب پہ پہنچا
 دیکھتا اور نہت لب پہ پہنچا

ہمارا نام تو ہی اسی خط مشہور عالم میں
اگرچہ ہم میں ایسی گہری مانند گہری

وہ خط کی لکھنی یہ چھبسی جو برخلاف رہے
گوئی ہو خوب کوئی نشت چاہی تھجو
پہلے جو تری کو چہین امی صنم کی بار
رہی نہ کیونکہ وہ گرداب فکر میں ڈوبا
نہیں وزنگ مرے قتل میں اوسو منظور
ہم اوس سیر کی ہیں الہی عشق کو دہم

تو چون قلم مری دل میں کیوں لگاؤں
مثال آئینہ تو ہے سینہ صاف رہے
پہر او سلو کعبہ کی کیا خواہش طواف رہے
حبسی ہمیشہ تہا را خیال ناف رہے
گرمین او سنی نہ کیوں تیغ خوش علاق رہے
ہمیشہ کیونکہ نہ از قاف تا بہ قاف رہے

جو در پہلے ہی یار کی ظفر او سکو
نہ فکر مسجد ویر و ای اعتکاف رہے

خط نورسته می تیری دل بیتاب مرا
خبر بی حلدی در یایی خوبی اینی مضطرب
اوگی بی سنبلی او سکی خاک سی جویراشته
پلاک جام ای سانی که صورت زندگ کی
پیری بی حلقه گیسوین ل او رنج خور
چین بین چرمه ده بای و یکسر او سکو
کپی کون آبی خاطر او سس بنوع و شغور

سہی بولی ہی وہ جس سہی کہ یہ سیلاب مرنا
 کہ تجھ میں وہ مثال باہی بی آب مرنا
 خیال زلف میں کہا کہا کی پیچ و نامرنا
 گوئی مینوش پیاسا بی شراب ناب مرنا
 یہ ناوان ڈوب کر ناحق تیر گرداب مرنا
 مگر کچھ تھیں باہی انی گل شاداب مرنا
 وگرنہ رشک سے پیکر کوئی زہر آب مرنا

به مری غزلگان ترسی خون با روی باده
 با خون می تو می که خون غنای او در
 یا ای منظوم که می نمودن غزل که
 هجرانی های تو غمخیز می بهندی الگای او در
 بر جوی غزلون به بهاری بهاری
 سایه کاروش بین لاساف و جلد و دین
 لایق کاروشی دور استمالی او در
 استودنی که بهین به نامر اسود
 بلکه اس تش کو بهر کا و تایی او در
 ۱۶۸
 به نامر اسود
 به نامر اسود

[illegible]

منه لکھی ہوئی ہے۔ یہ ایک نسخہ ہے جو کہ
میں نے اپنے ہاتھ سے لکھا ہے۔ اس میں
میں نے اپنے ہاتھ سے لکھا ہے۔ اس میں

فضل گل جی چاکلیکن ترک و دیوانہ
دوبی سواری سواری و دیوانہ
ای خط فکری سبب جی سبب
کیا باون پنج جی اس میں کرے

بنامین یار او نمین کیا بنا و ہو تو ہے
جو میری رونق پیستی بین یار و ہو تو ہے
و ظہا و ن کیو کہ تجھی میں کہ ہی وہ پروہ
او نمین میں ویکھو تو دریای دل ٹہا ہنر
بزرگ نقش قدم حجبی ہم نہ او نمین کے
تم انہی بوسہ کی قیمت میں ہمیں کیا کو
و باکی بٹھی ہم اس واسطی ترا زانو
جہاں میں کون ہی ہمدرد تیری زخمی کا

جوانانہ قدول و جان طفہ لکھا دین ہم
قمار عشق میں ایک اڑہ داؤد تو ہے

اوس عداوت نشین کو جمہوی عداوت پر
 پہونتا ہرگز نہیں میں اسکی قمارت کا خیال
 کر چکی ساری اطبا بلکہ عسی بہہ علاج
 گیا تباہ و ناسین کہ ہی محبت ہی کیا بی وفا
 اکیا انکھو میں دم ظالم تری مشتاک
 حب دنیا کی نشی فی جنب کو خافل کر دیا
 میری گریہ فی ندہ بیا یار کی دل سی عبا

[illegible]

در این کتاب که در این دنیا است
 و در این دنیا که در این کتاب است
 و در این کتاب که در این دنیا است
 و در این دنیا که در این کتاب است

<p> و دست جند و بنگیا بی منته سولونه سر می جسی که اسبیت که کاشی منته سولونه سر می و دست جند و بنگیا بی منته سولونه سر می جسی که اسبیت که کاشی منته سولونه سر می </p>	<p> و دست جند و بنگیا بی منته سولونه سر می جسی که اسبیت که کاشی منته سولونه سر می و دست جند و بنگیا بی منته سولونه سر می جسی که اسبیت که کاشی منته سولونه سر می </p>
---	---

و نقش دیوار بنگیا بی منته سولونه سر می

<p> گالیون کا همه چلیا روز چهار صاف است کیا غضب هی جو محبت کاتیر و بتا هی و و مودار و می زین کو آب گریه می مر عاشق کیا کیا چراتی هی محبت و کیمی جان تو با تون به زاهد رندی آشام کی آج مرغان نفس کی کیا کمین کتری کا پر حرص دنیا هی لشکر کی واسطی آلودگی </p>	<p> گالیون کا همه چلیا روز چهار صاف است کیا غضب هی جو محبت کاتیر و بتا هی و و مودار و می زین کو آب گریه می مر عاشق کیا کیا چراتی هی محبت و کیمی جان تو با تون به زاهد رندی آشام کی آج مرغان نفس کی کیا کمین کتری کا پر حرص دنیا هی لشکر کی واسطی آلودگی </p>
--	--

و در این دنیا که در این کتاب است
 و در این کتاب که در این دنیا است
 و در این دنیا که در این کتاب است
 و در این کتاب که در این دنیا است

و در این دنیا که در این کتاب است
 و در این کتاب که در این دنیا است
 و در این دنیا که در این کتاب است
 و در این کتاب که در این دنیا است

و در این دنیا که در این کتاب است
 و در این کتاب که در این دنیا است
 و در این دنیا که در این کتاب است
 و در این کتاب که در این دنیا است

فیض مبارک و جود و بخشش
 آنی فیض مبارک و جود و بخشش
 آنی فیض مبارک و جود و بخشش
 آنی فیض مبارک و جود و بخشش

عجب اشک آنکسی کچہ زیرِ مرکب تیر بہتا ہے	کبر ای کہیت خاکِ ادراب و ہفتان تیر بہتا ہے
تری زخمی کو یاد دانی ہی جنبِ شیر کو تری	تو کیا کیا خونِ زخم تیغِ بران تیر بہتا ہے
سخن بدین لبِ جانِ شش کو الیہ و دانے	کوئی جانی کہ گویا آبِ حیوان تیر بہتا ہے
گسبی دل میں جو دریا دلی سی جوش آجاتا ہے	تو کیا کیا لہر میں تنگ سا انسان تیر بہتا ہے
عرقِ افشان تیرے نعیمِ خساروں پہ پونہ	چمن میں کج کیا آبِ باران تیر بہتا ہے
کوئی کم اسندا ایسا ہی جسکی پاؤں کن	کہ دریا ہی محبت ای مری جان تیر بہتا ہے

ظفر بہتا ہی ناسور دل کا روزِ پراسکو
 کوئی گر چہ تیرا ہی اور بھی مان تیر بہتا ہے

آنکھ کسوی تو اپنی اوقاتِ جورا تا ہے	تیرے خنجر تری کب دم ترا سبیل چور تا ہے
گسبی جانی بہتا ہوں پاس میرا و شمعِ جھلن	تو میر کیا کیا بدن وہ رونقِ محفل چور تا ہے
شعاعِ دل کو چور ہو یونین کرتا تیرا غم	مگر حسرتِ پانا ہی محبی غافل چور تا ہے
مجھی دل کہو لکھ رو و دم اور کو کچھ شہو	کہ پانی انسو شوی میرا زخمِ دل چور تا ہے
اک تین ستم تو شوق سی ظالم کہ مرئی سے	بہلا کب جان اپنی یہ ترا میل چور تا ہے
یہ لیا اندھیری جو دن کو خاصی اور جاؤں	مری دل کو زخِ روشن کاتیری تل چور تا ہے

ظفر سکو برابر دیکھتی ہیں جو ہیں روشن دل
 کسی سی انکھ اپنی کب میر کامل چور تا ہے

گسبی لب پر جو ہنسی اپنی ذری الم ہے	ساتہ ہی انکھوں میں گریہ سی تیر جو الم ہے
------------------------------------	--

بلی انی سی تری غم ہی الم ہے
 دی جانا کا جا ہی الم ہے
 حات شہین نظر ہو بر الم ہے
 دل
 ہونند ہی وہ شہر وقت ہے
 بات کر دیکھ کر غصا ہی الم ہے
 شہر ہی وقت جاری شہر ہی الم ہے
 چننا ہی شہر کیا جا ہی وقت ہے
 ہونای جہلم کا موقوف اپنی وقت ہے
 ہونکھ دی زری وہ کب سو وقت ہے
 سندرمی ہی عانی اپنی وقت ہے
 اوس مگر ہی کو اسوقت اپنی وقت ہے
 وقت پر اپنی یہ تکام کوئی شہر ہے
 ہنسی دیکھ جا کو وہ شہر ہے
 ہی یہ وقت انجان عشق زور وقت ہے
 تو کائنات شہر اپنی ازنا ہی وقت ہے
 ای ظفر راہ و فامین کا ثابت قدم
 رفتہ رفتہ ہو گیا وہ نہما ہی الم ہے

وہ دن اپنی انداز نہ تیرا ہے
 وہ دن اپنی انداز نہ تیرا ہے
 وہ دن اپنی انداز نہ تیرا ہے
 وہ دن اپنی انداز نہ تیرا ہے

پہرہ ہائے کوہین جو ادھر دوتا شکل ہے
خواب میں کو نظر جو بالائی شکل ہے
مشق میں اس قدر غما کو مشق ازاد
بنیاد لیا پھر جو بیونا کو شکل ہے
ناوٹان ہی کو بھی ادول ہمارا
آہ تری واسطی تری عصارہ شکل ہے

ولہ سبب شہاب میں کی ہے
 سبب شہاب میں کی ہے
 سبب شہاب میں کی ہے
 سبب شہاب میں کی ہے

آیا ہی پہر کی محبت کا دل میری شیں بلبل سی بعد مر گئی گب ہوا می گل اٹیکا کیا چمن میں کوئی رونق چمن وحشت ہی یا جنوں مجھی پر تیری عشق تیز چلجائی ہی جو گہاس سدا میری خاک پر اتنی کشیدہ مجھسی ہنوتم کہ انور شش	بہر آئی ہیں جو دیدہ تر کہ نہ کچھ تو ہے اور تی پری ہیں باغ میں پر کہ نہ کچھ تو ہے گل نہیں رہیں ہیں باد و سحر نہ کچھ تو ہے پہر تا ہوں میں جو خاک لب کہ نہ کچھ تو ہے باقی ہنوز سوز جگر کہ نہ کچھ تو ہے دل کی میری شش میں اثر کہ نہ کچھ تو ہے
---	--

شاید کسی سی ہوگی بغل گیر آج تم
 بغلیں ہی ہو خطہ کہ نہ کچھ تو ہے

گرچہ بی طاقت ہوں میں پر دل میں طاقت اور ہے ہو دل بریاں ہی میری کس طرح ہم کیاب ناز ہی دیے نہیں دل کو فقط غمہ ہو میری رسوائی سی تو ہوتا ہی ناخوش کسر لئے جلدی اگر مریض عشق کی اپنی جنبہ سیکدہ میری لئی تیری لئی ہی خالقاہ گویا نالخت کہ کی منصور نے اپنا دیا	قوت ظاہر ہی ہاں باطن قوت اور ہے اسکی لذت اور جو اور اسکی لذت اور ہے سج سکی کیونکہ کہ کلفت پہ آفت اور ہے اتنی تو ہو تو زیادہ تیری شہرت اور ہے آج اسی شک سی او سکی حالت اور ہے تیرا مریب اور زبا ہر میری ملت اور ہے گون جانی سرق یہ تو حقیقت اور ہے
--	---

ایک خط جتنی جاتی ہیں ہم اپنی دوستی
 ہوتی اتنی ہی کو نہیں یہاں ہر نفرت اور ہے

سبب شہاب میں کی ہے
 سبب شہاب میں کی ہے
 سبب شہاب میں کی ہے
 سبب شہاب میں کی ہے

۱۷۵

عزیزان دل میں ہی ہم کو کما بسل ہر
 نقشہ ہی تو کما سون میں کما بسل ہر
 جام جہان میں میں نظر آتا کما بسل ہر
 دیکھا تماشایا تو ہوتی جملہ میں ہر

سبب شہاب میں کی ہے
 سبب شہاب میں کی ہے
 سبب شہاب میں کی ہے
 سبب شہاب میں کی ہے

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

ایمان فداکاری
 یقین است که این عالم را
 بهر حال که میسر آید
 بهر حال که میسر آید
 بهر حال که میسر آید

ایمان فداکاری
 یقین است که این عالم را
 بهر حال که میسر آید
 بهر حال که میسر آید
 بهر حال که میسر آید

یار و یارین جوین یار و یارین	ایمان فداکاری
اولیای کابینه یار و یارین	ایمان فداکاری
چهارمین یار و یارین	ایمان فداکاری
پای ری حیرت دیدار مری	ایمان فداکاری
لکهنی یار و یارین	ایمان فداکاری
فاتحه یار و یارین	ایمان فداکاری
سین خورشید مجاور مری	ایمان فداکاری
سین خورشید یار و یارین	ایمان فداکاری
دم کی جالی مری	ایمان فداکاری
تبعی انوس هی آتا کبی	ایمان فداکاری
دل جبار کین و وحی عیادت	ایمان فداکاری
بهیون کیانامه لکهنی	ایمان فداکاری
بهیون کیانامه لکهنی	ایمان فداکاری
میری شریش دل کی کتابت	ایمان فداکاری
تجسی رتبه ای کوئی چاره	ایمان فداکاری
تجسی رتبه ای کوئی چاره	ایمان فداکاری
دیکه تو هم هی یارین	ایمان فداکاری

ایمان فداکاری
 یقین است که این عالم را
 بهر حال که میسر آید
 بهر حال که میسر آید
 بهر حال که میسر آید

ایمان فداکاری
 یقین است که این عالم را
 بهر حال که میسر آید
 بهر حال که میسر آید
 بهر حال که میسر آید

جسکو باہر نہ ہو وہ دیکھ لی اسکو سہارا	تپ دل شمع کی جب کہ نہیں تپو ناچار
او سکو کا نور سفیدی سحر دیتی ہے	
رکتہا ہی زیب گل و جب ہی طالع طوق	کتہا ہی آہ و فغانی ہی محبتش میر نور
حال رسوائی میں سن فی سہی یار کو شوق	کوئی غار نہیں مہر و طرہ سی ای دور
کان اوسکی مری فراہمی بہر دیتی ہے	
الضیاء	
سرور تو وہ بنی جسکے نہیں کعبہ	دیکھ کر شان تری عرش کی بہر شان
انبیا تجھ کسی میں وقت شفاعت طلبو	مرحبا سید کی مدنی العسبے
دل و جان با وفا دیت کہ عجب خوش نصیب	
ہی تری جلوہ سی مسجد و ملائک آدم	ہی تری نور سی پر نور و ث اور دم
دیکھ کر حسن کی شیرا تری دو نوعالم	من بیدل بجمال تو عجب حیرانم
النداء حیرانست بدین بوالعجبی	
تجھ کو کمال حق کو نہیں نہ پیدا کرتا	پہر تو یہ ارض و سما ہونی نہ پیدا اصلا
گرچہ اولاد میں آدم کی ہوا تو پیدا	نسبتی نیست بدات تو بنی آدم را
برتر از عالم و آدم تو چہ عالی نسب	
ابراہیم و کرم ہی تری سیراب نام	نمخلقی سی ہی تری جہان شیریں کام
ای تر و تازگی افزای ریاض اسلام	نخل لبنان مدینہ ز تو سر سبز مدام

[illegible]

۱۰۰

باز در این مرتبه دوم طبع کرده شد
لکن در قیصریان چنانی و اسرار
لازم بطبع افروخته گردید

مژده ای دل که در میان
سوار آویخته است
چاک را به عشق بین هم
آویخته است
بسیار بختی و کین
آویخته است

دوای خوش بخورنه چو بخواهد
درد بدین کافور بخورنه

[illegible]

کتابخانه
۱۸۶
طافه نایب میرزا موسی خان
کتابخانه

طاهر در دل
کجا گریزند در دل
سپید
چشم جاشق
مهر کمانی
سینا شکر
دل و دین
و دین

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله

[illegible]

کتابت در این کتاب
در سال ۱۰۰۰
در ماه ۱۰
در روز ۱۰

کتابت در این کتاب
در سال ۱۰۰۰
در ماه ۱۰
در روز ۱۰

دانه کیدل کوسه نگار لگا
تیری با تونج اسی جنون نر با
جو هوا تیرا کشته دست
هجو سیراب کر شهادت سے
لجہ او بھائی ہے عشق نی فیت
خوش ہوا دل میں وہ شکار لگن

عشق کے گہر پہ شہار لگا
حبیب و دامن میں ایک تار لگا
سرواوس کے سر فرار لگا
مائل اک تیغ آب دار لگا
پہر چو دل ہونے بقیہ رار لگا
گہ مری ہاتہ اک شکار لگا

نہیں کہ وہ عاشقی پہ جوت کا
جلیج جلیج ہی باجنون کی جلیج
منہج کو جان کی خوب غوری صوت کا
نظارا کوئی نقشہ نہ ہونے کا
وہاں تو غم بار کہ ہم فرود ہونے کا
دل بنا ہی سدا شوق و محبت کا
خاطر نہ ہون لیکن اویسی گلستان کا
عور اسکا جلوہ ناست نوزیر قیامت کا

ای خطم کب سنی ہی رہ میرے
اوسکو باتون میں تو ہزار لگا

لگی ہی گیشٹن میں دل ای غم و کسک کا
مری حشمت سے ہر سرسکی دیوانہ پیش کا
راپا اقلش الفت سی مثل شمع جلتا ہوتا
خطا ہی گرنہ اسکو نازہ مشک ختم کھیجا
نصویر پیش جبکی اپنی دم سی لڑتا ہوں
زمین سی تانک لکے جو اک طوفان التشریح
ساقو خانہ دنیا میں جو آیا ہوا راہی
عزیز جان شیریں دمی کسی عشق شیریں
مہر نوحی چرخ عشق میں دیکھتے سر

بزرگ گل تر عروقت کی ماری کو روک کر کسک کا
بزرگ گل ہی سینہ چاک مثل پہر کسک کا
سینین پروانہ عاشق کو کہ جلتا ہی ہوتا
گرہ میں تونی دل باندہ ہی الفت شکر کسک کا
خدا جانی نظیر میں کہپ رہا ہی بانگ کسک کا
شرار گنہ ہی نالہ بغیر سو ختم کسک کا
یہ منزل آمد و شد کی ہی اس میں چور کسک کا
زبان تیشہ پر نکور ہو خیر کوہ کن کسک کا
لب خیم جگر ہستا ہی اب زیر کفن کسک کا

کیا وہ جبین میں ہوں امن بجز کسک کا
اک قلم تراریا وہ فردوس برین کا
یا صغریٰ یا آئینہ ہای پر بیضا کسک کا
یا مشرقی او زہری یا مہر درخشاں کسک کا
یا جلوہ پر نور ہے یا مہر درخشاں کسک کا
یا صغریٰ یا آئینہ ہای پر بیضا کسک کا

کتابت در این کتاب
در سال ۱۰۰۰
در ماه ۱۰
در روز ۱۰

نغمہ

دل شکستہ کی آغوش میں
 غم کی ناله دہانہ کی آغوش میں
 جہاں دل توڑ دے غم کی آغوش میں
 جہاں دل توڑ دے غم کی آغوش میں
 جہاں دل توڑ دے غم کی آغوش میں
 جہاں دل توڑ دے غم کی آغوش میں

چاکر نغمے کا شکم تھکے گا
 آپ کو اسکا نہ قسم یہ تھکے گا
 اتنا بندہ یہ کرم تھکے گا
 وہ کیونہ قسم یہ تھکے گا

اگر ہی یہ سوچ تبم خجہ
 کام عاشق کا تو مرجانا ہے
 خط حبی جا ہو لکھو تم لیکن
 وہ جو القاب لکھا ہے محبو

اسی قطر دل کو وہین کر قسم
 اوزکی باور نہ قسم کیجے گا

یہ عشق جان کو میری کوئی عذاب ہوا
 کہ میں عذاب سی جھوٹا تمہیں صواب ہوا
 عرض کہ روز دنیا اک محبی خطاب ہوا
 کہ ساتھ بغیر کی وہ آج ہم شراب ہوا
 لب اپنا کا ناکیا میں نہ کامیاب ہوا
 لگا لی تجھ سی دل اپنا بہت خراب ہوا
 ہمارا کائنات سر کیا ہوا حباب ہوا
 کتنے سی ہمیں اسی نامہ بر جواب ہوا
 مجھی تو دیکھتی سی اور اضطراب ہوا
 مجھی ہی سوچ سی اس طرح حساب ہوا
 کہ جسکا تجھی ہر اک شواہج اب ہوا

جگر کی ٹکری ہوئی جلکی دل کباب ہوا
 گیا جو قتل بھی تم نے خوب کام کیا
 تھبی تو شیفہ اوسنی کہا کہی شیدا
 پیون نہ رشک سی خون کیونکہ دم بدم اپنا
 مہرباری لب کی لب جام فی لہی بوسی
 کلی کلی تری خاطر پہر چشم پر آب
 تری کلی میں بہائی پہر ہر پیل شک
 جواب خط کی نہ لکھنی سی یہ ہوا معلوم
 منگائی تھی تری تصویر دل کی تسکیر کو
 ستم بہار سی بہت اور دن حساب ایک
 قطر دل کی لہر اور تو غزل وہ سنا

دل شکستہ کی آغوش میں
 غم کی ناله دہانہ کی آغوش میں
 جہاں دل توڑ دے غم کی آغوش میں
 جہاں دل توڑ دے غم کی آغوش میں
 جہاں دل توڑ دے غم کی آغوش میں
 جہاں دل توڑ دے غم کی آغوش میں

دل شکستہ کی آغوش میں
 غم کی ناله دہانہ کی آغوش میں
 جہاں دل توڑ دے غم کی آغوش میں
 جہاں دل توڑ دے غم کی آغوش میں
 جہاں دل توڑ دے غم کی آغوش میں
 جہاں دل توڑ دے غم کی آغوش میں

دل شکستہ کی آغوش میں
 غم کی ناله دہانہ کی آغوش میں
 جہاں دل توڑ دے غم کی آغوش میں
 جہاں دل توڑ دے غم کی آغوش میں
 جہاں دل توڑ دے غم کی آغوش میں
 جہاں دل توڑ دے غم کی آغوش میں

[illegible]

دیکھ ای پر دین مری دل کا
 بوی چشم مری دل کا
 دیکھ ای پر دین مری دل کا
 بوی چشم مری دل کا
 دیکھ ای پر دین مری دل کا
 بوی چشم مری دل کا

پرکھین تم نہ مری دشمن جان ہو جانا جگر و دل میں مری آبر و سنان ہو جانا ہتھ نصیب میں جو سواری جہان ہو جانا استخوان کا مری لبریز فغان ہو جانا عشق میں میر طرح سوختہ جان ہو جانا اسی بالین ہی مری جاتی کہاں ہو جانا اسی نگین چینی بی نام و نشان ہو جانا گھر ترا جانا اور او سکھ خفگان ہو جانا	دوستی کی میں سب انداز تہا معلوم شہ یار کو کیا جانی سکھایا گئے مری دیا مہنی دل اور جان جہان اپنا عشق و مسار اگر ہو تو عجب کیا جوئے لیون تو پر دانہ ہی چلجاسی ہی شکل جو دیکھتی جاو مری جان ہی جاتی کینو کر رو سیاہی ہی فقط نام و نشان کو شہر گھر ہی عاشق کو جانا ہتھ خفا ہو کو تھو
--	---

دیکھ ای پر دین مری دل کا
 بوی چشم مری دل کا
 دیکھ ای پر دین مری دل کا
 بوی چشم مری دل کا
 دیکھ ای پر دین مری دل کا
 بوی چشم مری دل کا

سہو و کھلائی ہی ہر خط حال جانان
 دل کا صاف اپنی طہر آئینہ سان

ہی دم و سر دین ہی آتش سوزان پیدا گو ہوا سر دین صورت سو مان پیدا کان الماس میں ہو لعل بخشان پیدا چشم پر آئینہ پر ہو گنن مگر کان پیدا جابی غنچہ سر ہر شاخ ہو پیکان پیدا دہن ماریہ میں ہوئی دندان پیدا تھیر اس خط کا جہان میں ہر قرآن پیدا	آیا بلا دل میں ہوئی سورش نہان پیدا مری انوس سدا طوق گبر دن قری او سکی دندان میں لکریان کر سرخ ہوئے رہ گئی ٹوٹ کی جو پاؤں میں خار شربت خاک گیشہ مگر کان کی اگر ہو گلین حلقہ زلف میں بالیکی کہاں میں سونے او سکی حشا خط کی کہوں کیا تعریف
---	---

دیکھ ای پر دین مری دل کا
 بوی چشم مری دل کا
 دیکھ ای پر دین مری دل کا
 بوی چشم مری دل کا
 دیکھ ای پر دین مری دل کا
 بوی چشم مری دل کا

دیکھ ای پر دین مری دل کا
 بوی چشم مری دل کا
 دیکھ ای پر دین مری دل کا
 بوی چشم مری دل کا
 دیکھ ای پر دین مری دل کا
 بوی چشم مری دل کا

سودای غم که می خورد
سودای غم که می خورد
سودای غم که می خورد

و که سودای غم که می خورد
و که سودای غم که می خورد
و که سودای غم که می خورد

و که سودای غم که می خورد
و که سودای غم که می خورد
و که سودای غم که می خورد

بی صبر فغان راز نهان برونین سگنا
بطاعتی دل سیاه عالم هست که اتور
سراقدیم شمع صفت گو که زبان هر
جب تک و ده خفا محبسی بین سگنا
چشم چشم مری چشم می بود تو که نیکو
کیا جانی بلا کیا می تراغره که حس
جب تک قلم شمع عفتا سبب نالین
در نام تو عشاق بین سبب عشق بین لیکر

اور تجسی دلا صبط فغان برونین سگنا
اشک آنکه سیاهی میری روان برونین سگنا
پر سوز غم عشق بیان برونین سگنا
نچه نیر علاج خفقان برونین سگنا
اسطح و ده نونا به نشان برونین سگنا
جان بر کوئی ای آفت جان برونین سگنا
سحر تر اوصاف دهان برونین سگنا
محبسا کوئی سوای جهان برونین سگنا

و که سودای غم که می خورد
و که سودای غم که می خورد
و که سودای غم که می خورد

سودای محبت بین طغ سوزی لیکر
جب تک کوئی سوای جهان برونین سگنا

تو چی بین تری تنها شب محبی بود جانا
می طبع محبی آنکسین بر خطه دکهاست
و ده مستی ملی حبسکی تقدیر بین جلنا هو
شبی بود که جانا برون مانع نهین لیکر
زنجیر یا دیکها حب موج سی جوهر
ای بی غم و دنیا به مزرع عقیق
ای حضرت دل جا و زلف و کوچه

و جارا گری ای پنا دل کول کی رود جانا
نشر کسین سرکان کی دل بین چو جانا
دل میکی بهتین منی ای شعله رخو جانا
احوال جو می میر تم دیکه تو لوح جانا
دیوانه ترا سمنه پیر آینه کو جانا
خر تخم نکو می تم کچه اور نه جانا
تو محکوبی سانه ای دنیا سی که جانا

و که سودای غم که می خورد
و که سودای غم که می خورد
و که سودای غم که می خورد

و که سودای غم که می خورد
و که سودای غم که می خورد
و که سودای غم که می خورد

غلکات کون من یا شب تار
 های زلف تری سبزه یکا فز
 د و لای مفاخره سواد
 کینگی گدای آه یک فز
 گدای نه کما فز
 بس دیکه متاری چاه یک فز

ماسه بر خط و کی او خط کو تونی کیا کہا خاک ساری کاجب کپوی اگر د لک غبار جکویکتانی دعوی تهاوه مثل آستنه تیری انوکی تصویر سی تهاگر آبدار جونونا تها هوا همی تها سی عشق من	کیا خطا تجب سی می او و ده خفا کینو مکر هوا خاک سی دیکه که آینه صفا کینو مکر هوا محکویت ہی که پیدا و سر اکینو مکر هوا جوها آلوده و تری بها کینو مکر هوا متنی آتا ہی پو چا کیا هوا کینو مکر هوا
--	---

دو نوی ناستنا مشهور عالم من خط
 پر خدا جانی ده تجب سی شنا کینو مکر هوا

او هم کی بیلو سی می خط جاسین کی آب محکویتا نیکی یا میری دل دیوانه کو مرشین کی پندین و پندی کی هم و پندی مایا سی عشق کو اپنی تلوار و نسی کبون دستو زکس کی تین کون سی شک چین تم بیان تشریف دنا ہی اگر موتی تو کیا	مثل سایه ایکی همراه هم آسین کی آب حضرت ناصح سی پوچو کسو سمجھا نیکی همکوش نقش یا جسی می شیدا نیکی آب چین ابرو دیکه محکویتا مر جانیکی آب جانی گر هم که انکین دیکه نیکی آب جب کرونگا غمین کج غصه فرما نیکی آب
--	---

دل اولجه کر زلف من کو می سلجھا می خط
 اورا دیکه گازیاد و جتا سلجھا من کی آب

کیا همی کیا سبزه کیا خوب آئی نه تار پر د شکوہ	صد آفرین او کو واه کیا خوب ناصح دیکه کی راه کیا خوب
--	--

شک سی می گالی آفتاب
 چک کون ایست کی سیر سی آب
 چک کون ایست کی سیر سی آب
 چک کون ایست کی سیر سی آب

دیکه ایون مکر دقت سیال آفتاب
 142
 چوکیا سبزه جانی آفتاب
 شام کا و دہ کیالی آفتاب
 یا آئی آج جب جانی آفتاب
 صبح ہوئی سی سدا جانی آفتاب
 روز تری جانی خاندان آفتاب
 خاندان بین جانی آفتاب
 جلوه کری باسان بیج الی آفتاب

[illegible]

کسی جوای طغیانی
چو کس ایست
که کسی جوای طغیانی
چو کس ایست

بازند هیچ بی پیر و دیوان می افتلا
اس کشین دیده کارالتی اختلاط
او هر که بی آفرین سان بی
مهریات مثل گل بی سوزان می افتلا

نیک منجی زاری می بردیان می افتلا
کشتن نه چو پیاده کارالتی اختلاط
او هر که بی آفرین سان بی
مهریات مثل گل بی سوزان می افتلا

کسی جوای طغیانی
چو کس ایست
کسی جوای طغیانی
چو کس ایست

بوی کون لرزه زلفت بزمین عشق
بوی بقیع است که در آب عجب برزخ
بنامی امی نه نیست و دیار می
بوی بزمین بزمین و دیار می

روشن ترقی فرزند سی کینکر بنو چیراغ
تو ہی طغری خانہ تیمور کا چیراغ

وای که این را از غایت زلف بزمین حق
شایسته این خنجر نیست و دیار بیرون
بوی این بزمی عیشی را که تو بیرون
و جزد کون که کفایت این بزم را

کیت تلک دیکھی ہی جاوگی سدا اور طرف
بہشتی ہوگی جو تم رات کو جا اور طرف
پوسہ جب مانگا تو بولی وہ بھی خجلا کی
جانب ابرویں ولدا سدا رہ اسی دل
زخم دل دیکھ مار تچہ نہی کا جراح
دل گرفتہ جو گیا بزم میں اسکی شب کو
مسکرا باہے میں لی مایہ لگی یوں کہنے
ناگنی زلف تباں کی یہ عجب کافر ہے
کدہ طہر سری تبدیل توانی میں غل

۲۰۲
 کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران
 شماره ثبت
 ۱۳۵۷
 شماره قفسه
 ۱۳۵۷
 شماره کتاب
 ۱۳۵۷

[illegible]

[illegible]

این صفی بن علی بن ابی طالب
 حبیب عالمی است ز رفیق دینی عالم
 لب غنی علی ای قاتل عباسی حرم
 یونان و جان و زبان یقین دینی عالم
 بنی خلفه بن کعبه ای یوسف
 گریه کن فلک شانی یارم ز دست سحر
 گریه کن فلک شانی یارم ز دست سحر
 گریه کن فلک شانی یارم ز دست سحر

[illegible]

کھین میں برق خرم ہون کھین میں برگشت ہون
 کھین میں اشک دامن ہون کھین میں چشم گریان ہون
 کھین میں عقل آرا ہون کھین مجنون رسوا ہون
 کھین میں پردانا ہون کھین میں طفل نادان ہون
 کھین میں ست قاتل ہون کھین میں خلق سبیل ہون
 کھین زہر کلاہل ہون کھین میں آب حیوان ہون

کھین میں سید مجنون
 کھین گل خون ظفرین کھین ریایان ہون
 کھین میں سید مجنون
 کھین گل خون ظفرین کھین ریایان ہون

دای ای بنیر و تگو خبر خاک نہیں
 تیری بیماری کی کیا خاک کری کوئی دو
 برسوں گزری کہ ہوئی خاک بیماری با
 جلکی ہم خاک ہوئی حق میں اس کی لکڑی
 ذرہ ذرہ میں ہی ہانک کی پیدائش
 سی ہی تقدیر سوا اوکو ہنر مندوں کے
 خاک میں آئندہ کو میری ملا نا کیا ہے
 ارم جو شئی جو ہی اس سستی موموم پتہ
 بر فرکان سی کہا میں نے ہمیشہ سیرا

کھین میں سید مجنون
 کھین گل خون ظفرین کھین ریایان ہون
 کھین میں سید مجنون
 کھین گل خون ظفرین کھین ریایان ہون

کہ سفر سیر ہی سامان سفر خاک نہیں
 ہوتا اس کی کاہی و سکو اثر خاک نہیں
 اتوا اس کی جی میں ای دھر خاک نہیں
 اس کو ایک اثر سورج گر خاک نہیں
 لیکن آتا بھی غفلت سی نظر خاک نہیں
 جنگو جی نہری آتا ہر خاک نہیں
 سچو امی مدہ تر قدر گہر خاک نہیں
 اور فرصت میں نہ شہر خاک نہیں
 لیکن اس نخل محبت میں شہر خاک نہیں

کھین میں سید مجنون
 کھین گل خون ظفرین کھین ریایان ہون
 کھین میں سید مجنون
 کھین گل خون ظفرین کھین ریایان ہون

بهین فی فرصت یکدم بهر گنجی
 که جان بهر دست خال بای می
 سرشت چو صخره خشت خست می
 بپاشی کنول لال لال می

بایمان بی آیتنا کما خطا منیرا
پیشی هم کس فاکستری ای بی
انک بی شورت بی بی بی

اینا احوال محبت ساسنی اوسکی طفر
آب میں لکھ کر پیوین کنکر کو تو کیا کرین

بہری نہی لہجہ حسرت کہوں کس کہوں
 جو تو ہو صاف تو کچھ میں بھی صاف تجھی کہوں
 نہ کہوں کہیں نہ مجھوں کہ تہی مری ہمدرد
 دل اوسکو آہمی باآپ ہی شپیان ہوں
 کہوں میں جس لہجے ہی ہستی ہی حشر
 رہا ہی تجھی تو غمخوار امی غمگیر
 جو دوست ہو تو کہوں تجھی ہستی کی بات
 نہ کہوں کہیں کی طاق کہوں تو کیا احوال

سنی کو تو نصیحت کہوں تو کس سے کہوں
تری ہی دل میں کہورت کہوں تو کس سے کہوں
میں اپنا در محبت کہوں تو کس سے کہوں
کہ سچ ہی اپنی ندامت کہوں تو کس سے کہوں
پر اپنا قصہ نہ خشت کہوں تو کس سے کہوں
تری سوا غم فرقت کہوں تو کس سے کہوں
تجھی تو مجھ سے عداوت کہوں تو کس سے کہوں
نہ ادا کو سن نہ کی فرصت کہوں تو کس سے کہوں

کیونکہ کیا ایسا نہیں حقیقت میں
ظفر میں انی حقیقت کہوں کس شیطان

نه عسکر بنی خمدار دال پانی میں
و فوراً شک ہی گان کو دیکھ پیران ہو
ہر اک حجاب ہو مانند آہستہ پر نور
بنی لہی تہ دریا صند برنگ عقیق
لبا ہی خشک کلاسان کس سی دریائی

او تر پُر گچا فلک سی ہلال بانی مین
 کہ خشک کیون مچ می نو نہال بانی مین
 پُر می جو عکس رخ نہ جمال بانی مین
 جو بان کسا کی وہ پیکر او گال بانی مین
 کہ موج تیغ می گرداب دہال بانی مین

۲۰۹
 باب الخواب

مہر و شطن کی صورت سے ہی نوافات میں
 آگئی کہتی ہے اس دنیا کی بزدلیات میں
 کی حقیقت و اصلاح ہی کی یہی ہے نظم
 ہو گئی ہیں جو بالکل وہ توڑ سکی ذات میں

[illegible]

بسیار از این کلمات در این کتاب آمده است
 و این کلمات را در این کتاب به کار برده است
 و این کلمات را در این کتاب به کار برده است

تشنه جام شهادت هم نهون تو کون هو	همین عاشق بگو آب تنجی آب بقا
فی الحقیقت حقیقت هم نهون تو کون هو	بب نهو وی آشنا کوئی حقیقت آشنا
واقعی برشته قنعت هم نهون تو کون هو	لی بالین تک چارمی جلدی چاروی باه
دشت مین سرگرم دشت هم نهون تو کون هو	دیگر آهوکو یار و آیا کوئی آهونگاه

همی که نگار و نکی خاطر او کی بخشش لطیف
 مستحق عفو رحمت هم نهون تو کون هو

چاک کرنا چچی خط پہلی زبانی سنتولو	برسی قاصد سی پیام ای یار جانی سنتولو
پر کروں جو کہ بیان میں جانفشانی سنتولو	و سیری جانفشانی کی نہیں دیتی
اک ذرا میری مصیبت کی کہانی سنتولو	میں ہی تو دیکھوں کہ تلو طرح اتی نہیں
مجھ سے کہی شوق وقت شعروالی سنتولو	حال دل میرا نہیں سنتی تو میری حال
لیک میں کہ یا مہون کیوں کر زندگانی سنتولو	میں نہیں کہتا کہ تو تم رحم میری حال پر
پر کہوں میں جو کہ راز مہانی سنتولو	جانا مہون میں کہ ہو غور وں جو کہ تم راز دلا

ای خطم گر چستانی میں وہ تملو گالیان
 گالیوں میں بھی ہی لیکن مہرانی سنتولو

ایک خط ہم لکھیں سو خط ظلم برداشته	بسیار ای قاصد اگر تو دیاں قدم برداشته
عشق میں پہ پہی سربار غم برداشته	نیزن تہمت کو انسان کی یہ تپا خاک کا
نالہ دل آگ چلتا ہی علم برداشته	ب روان ہو وی ہی انکھن جو ہار شوق

بہن ای مہون چلتا دم آہن
 روان ہی کاروان سوئی عدم آہن
 و نکی دینا جانی الی تو جلاو

ای ساق نوش راو عدم برداشته
 باون برادس سر وندگی گریزی سادار
 ای خطم جانی سر وندگی گریزی سادار
 و لہ
 ۲۱۱
 و لہ
 و لہ

قاتل کی قتل کی سادان ہمارے
 قاتل کی قتل کی سادان ہمارے
 قاتل کی قتل کی سادان ہمارے
 قاتل کی قتل کی سادان ہمارے

جواب ایسا وہ دیتی ہیں کہ اپنی تہی
 اگر کچھ کان میں کہتی ہیں ہم ہر ہستہ

اسی غنچہ دہن کی سر و گلستان ہی
 دوسوڑی اک عالم روشن ہی سہی تھیر
 کیا پان کی سرخی ہی لپٹ پڑی کافر
 اس آبلہ پانی کی دولت سی مری یارو
 کیا او سکی حکمتی ہیں دندان مسی آلودہ
 جانا مری پہلوسی ہر دم نہ دلا کہی

وہ غنچہ دہن اپنا اس ہی بصد غولی
 الفت میں ظفر کے چاک گریبان ہی

یاد آتی ہی اس آئینہ رو کی کمر مجھے
 کس کلبہ کی یاد دہی دل میں تھی رات
 تر گس میں جبریم ہوں بستان ہرین
 کچھ ہوش میں ہی لی دی مجھ کو خدائی
 روز وفات کا تو خطر کچھ نہیں مجھے
 دریا کا پاٹ تختہ داسن تو بن گیا

کس طرحی نہ ہو دی عدم کا سفر مجھے
 آیا نہ خواب سندر خواب پر مجھے
 تیر طری سرح نہیں ہوسم وزر مجھے
 اسی بخود ہی چلی ہی تو لیکر کدھر مجھے
 اسی بھینس ہی شب ہجران ڈر مجھے
 اور اس سی کیا دکھیا نیکی جی شیم تر مجھے

چاندنی کی سر و زبان تاج و دیما
 اور دم او طالع خورشید و دیما
 کیا کہوں کوئی کجی رشک و دیما
 ۲۱۲
 وہ نظری انجک نہ نظر و دیما
 آہ آتش باری دل اور جگر و دیما
 بای تم ای زمان شیم و دیما
 تم نظر اجاڑنا پاس تو بن و دیما
 صبح سی تانام سوی ریکڑ و دیما
 صبح ای کدو نی ہی تاج و دیما
 کیا خط گلابی زری زخارہ و دیما
 لالہ دل ہی تری زخارہ و دیما
 باغ من جب بکٹ لالو جلہ و دیما
 کسین ہی بطحہ باغ و دیما
 قاتل ہی تری زخارہ و دیما
 قاتل ہی تری زخارہ و دیما
 قاتل ہی تری زخارہ و دیما
 قاتل ہی تری زخارہ و دیما

[illegible]

[illegible]

مگر از جنت اسب دارم
آبی زلفی از حال دارم
نوبتانی از جنت دارم
چون بوی می از بس طیفان
چون بوی می از بس طیفان
چون بوی می از بس طیفان
چون بوی می از بس طیفان

کچہ خبر پہلی کدورت اور صفائی کی ہنتی	وجہ کران صلح کی صورت لڑائی کی ہنتی
ہتی خدائی میں مگر سر خدائی کی ہنتی	جیتک دنیا کی ہمتی کچہ برائی کی ہنتی

ہلکوا آگاہی برائی اور بھلائی کی ہنتی	
سامنی اور شمع کی حقوت میں آگیا	یک بیک بوسی سیر میں گل میرا گیا
وہ خدایان کہ باغ سبز کیا دکھلا گیا	دل فریون میں اویں ناشناکی آگیا

اسنی کیا الی کسی سی آشنائی کی ہنتی	
دولت کی تیری ہر و شمع و صفت کیا	ماہ بھی جس سی سدا دیوہ گری جس کا
توئی اپنی آنکھ سی کیا شام کو دیکھا تھا	ماہ نوشتی لہی نکلاتا کیوں مثل گدا

حسن سی تیری تنہا گر گدائی کی ہنتی	
اوس نہا ہر بان سی ہنتی کی تہی دوستی	یہ سمجھ کر ہم بد اوس نہی ونگی کہی
پرستہ معلوم آج بنگی آرزو کی	جانی تہی جن سی گزینی اتین وصل کی

مہشیں ہکو خبر روز خدائی کی ہنتی	
خشک شل سایہ ہو یا تہ اپنا سر سبز	ہمنی اذگی بھی اویسی لگائی ہو اگر
کیا خطا کیا جرم پر ہم جو ہی ہستند	زلف سکی مہی بل کرنی لگئی حق ظفر

ورنہ کوئی وجہ ایسی کج اوائی کی ہنتی	
-------------------------------------	--

ایضا	
ہمیشہ از ندامت اشکبارم	ز جرم خوشی خود شرمسارم

جہان ہی مجمع ارباب غفلت
میاں سبھی اسباب غفلت
میان سبکدوشی اسباب غفلت
آہی وقتہ ام در غاب غفلت
بدویدارے زمین کا رو بارم
زنی کی نہیں مانسند تصویر
زبان غدار کو بارے بوندیر
مسی کیا رنگاری کی بوندیر
آہی کردہ ام سبب از قصیر
وزان حضرت نہایت شرمسارم

بجای گدول مضطر کر اسب
نہی منزل مقصود گاہ
زخیزین سال و دم در انتظارم
سیر راہ فانی کوئی زبردست
نہیں رہتی مطلق غفلت جہت
بہت راہ فانی کوئی زبردست
نہیں رہتی مطلق غفلت جہت
بہت راہ فانی کوئی زبردست
نہیں رہتی مطلق غفلت جہت

نوسان گدازان زمین و آسمان
بہت کو زیب دی ای حکم اسب
کانون من غضب کی ہمتی
ای گدائی و بنگی
نودائی بندہ کی اضیاد
سیرکاری

وہ ایمان کی باتیں

اصول و اعتبار
الضمان

کتابخانه

نام قوتی در پیرایه
پیرایه قوتی در پیرایه

بسم الله الرحمن الرحيم

نیا بی پلوس

217

باب اول

...

در این کتاب

یہودی

گفت که ای دوست تو چه می‌خواهی

...

[illegible]

مظفر بنی نعل کارا دل سے جس کی بات ہی ہے کہ
کسی کی بات ہی ہے کہ کسی کی بات ہی ہے کہ

۲۱۹

ناده الگین ناده جہل میں
وہ دل میں یہ دل یہ تری غل میں
بشرطی تو ہی ہوا گاہ دل میں
دل ہی سیت دل ہی سیت
وہ چاہے ہو دل ہی سیت
بہن بہن بہن بہن گاہ دل میں
کوئی دیکھ کر بہن گاہ دل میں
کوئی دیکھ کر بہن گاہ دل میں
کوئی دیکھ کر بہن گاہ دل میں

[illegible][illegible]

[illegible]

جسکے ہاتھ میں کھنجر ہے
جانتے ہیں کہ اس کی ہر حرکت
بند ہے کسی کے لیے کہ اس کی ہر حرکت
دل سے نکلتی ہے کہ اس کی ہر حرکت
دل سے نکلتی ہے کہ اس کی ہر حرکت
دل سے نکلتی ہے کہ اس کی ہر حرکت

دوستانه از تهنیتی بستاند از آن
 جان بستاند از تهنیتی بستاند از آن
 بستاند از تهنیتی بستاند از آن
 بستاند از تهنیتی بستاند از آن

کونی اوس طفل سی مشکام باز خاک سرتو	قسم دی دهلیدیا جو کلمی خاسته تیریا
لکیرن کو مت مجھو کہ یہ اعمال لکھنے کو	ید قدرت فی تمہینا ہی غرض سطر تیریا

قدم وہ عشق کی کوچین گاری ہی طفر اپنا	
کہ چوسہ باز اپنا رکھ لی بھلی ستر تیریا	

دل کا اپنی آگینہ بھگیا جھوٹ کر	ہم بھت پچائی پھر تیر سی سنیہ کوٹ
کشتورل کی بھتی کیونکہ سدا با دھو	کر دیا سربا داک مدت سی کوٹ کوٹ
کیا جہری قطر عرق کی اوسکی پشانی سی آج	گر تیری عرش برین ساری تار کوٹ کر
کس طرح بھٹکے نہ اپنا یہ جدا شکوہ سی دل	یہ مسافر بھگیا سی قافلہ سی جھوٹ کر

ای طفر ذہن مصفا فی تمہاری واہ وا	
بھردی کیا اس غل میں دیرنی کوٹ کر	

مرا چکایا تو کون کو عیشی آیا جو تھان پر	کہ لایا تو جوئی شیر لکیر چچ کا دو گلیا زبا پر
خدا گن بنا کہ ہایا لکیرن لایا شکوہ کچھی بات	کہ بوسہ چشم سہ سہ سا کاسی ریز گویا زبا پر
لگا کی باتون میں وکلا وین جھوٹ لکیر کا زبا پر	تو کیسی بیکنا جھکا لکیر میں نہ آسان
تپ بخت میں تو قریہ کیاں چھلی میر زبا پر	کہ شکل سو مان کر گئی میں ارون کا میری
اوٹھا سو زخم سہ خط میں خون کی جھوٹ گویا	کہ شکل خطیر خطیر میں غور باقی سہر آخوان
حالش کھی خاطر غم کار یا تو قریہ میری سہرا	یقین سی مندر گھر آو کا نشتر کسی ناچ
کہا یہ سوار دکھو کر حرفت مت کی خیم کو	پر آخیرن لکری لکری ہو کر بھانر کا سنان

دوستانه از تهنیتی بستاند از آن
 جان بستاند از تهنیتی بستاند از آن
 بستاند از تهنیتی بستاند از آن
 بستاند از تهنیتی بستاند از آن

دوستانه از تهنیتی بستاند از آن
 جان بستاند از تهنیتی بستاند از آن
 بستاند از تهنیتی بستاند از آن
 بستاند از تهنیتی بستاند از آن

[illegible]

نہایتی کمال ہے کہ غنیمت کی بات نہ کرے
 غنیمت کی بات نہ کرے غنیمت کی بات نہ کرے
 غنیمت کی بات نہ کرے غنیمت کی بات نہ کرے
 غنیمت کی بات نہ کرے غنیمت کی بات نہ کرے

فی چہ ہوں سر پہ کی اور میں پاؤں دل	اس چہ کی کل ہوں غنیمت میں ہوں
صورت تصویر کشن مگرہ میں سر کے	چند ہوں ہوں ہوں دورہ ہوں ہوں
فی ہر ہوں ہی کوئی اور کوئی نگار	غم میرا غم جو ہی میں غم غم ہوں
جو مجھی لیتا ہی پھر وہ پھر ہی مجھے	میں جب کی غنیمت کا راز ہوں ہوں
خانہ صیا و میں ہوں ہر تصویر وار	پرنہ آزاد و ہوں ہوں فی اور ہوں

ای ہر ہوں کسا تباہ ہوں ہوں	لیکن اپنی فخر دین کی غنیمت ہوں
----------------------------	--------------------------------

مرشد پاک روان فخر الدین	قبلہ و کعبہ جان فخر الدین
ایک جہان فخر جہان کھتا ہے	پر ہی فخر دو جہان فخر الدین
میں گدا ہوں تیرے دریا کا	جاوے اس درسی کہاں فخر الدین
موج زن ہی تیرا دریا سے کرم	از کران تا بحر ان فخر الدین
سی مد و تیرے توانا کی بخشش	میں ہوں بتیاب تو ان فخر الدین
کیا کروں عرض عیاں ہی تم پر	میرا سب راز نہاں فخر الدین

رکھ کر فخر نفس و ہر ساعت	شغل دل درو زمان فخر الدین
--------------------------	---------------------------

یونہی ہم نیامیں ہر چیز کی غنیمت	ایک سب کیا ہیہا نا کسا کسا کسا
ہر چیز کی غنیمت ہر چیز کی غنیمت	غنیہ تصویر کے مانند لب کھلتا ہوں

جسے بات نہ کرے غنیمت کی بات نہ کرے
 غنیمت کی بات نہ کرے غنیمت کی بات نہ کرے
 غنیمت کی بات نہ کرے غنیمت کی بات نہ کرے
 غنیمت کی بات نہ کرے غنیمت کی بات نہ کرے

۲۲

نہایتی کمال ہے کہ غنیمت کی بات نہ کرے
 غنیمت کی بات نہ کرے غنیمت کی بات نہ کرے
 غنیمت کی بات نہ کرے غنیمت کی بات نہ کرے
 غنیمت کی بات نہ کرے غنیمت کی بات نہ کرے

نہایتی کمال ہے کہ غنیمت کی بات نہ کرے
 غنیمت کی بات نہ کرے غنیمت کی بات نہ کرے
 غنیمت کی بات نہ کرے غنیمت کی بات نہ کرے
 غنیمت کی بات نہ کرے غنیمت کی بات نہ کرے

مخمضی کچھ پوچھو بھنن
 کھد دن گامین
 دوسکو گر سمجھو شکایت
 بکھ پوچھو بھنن
 کرسن بھنن

ہمدون تم میرے حالت مجھی کچھ پوچھو نہیں
 دیکھ لو چہرہ کی رنگت مجھی کچھ پوچھو نہیں
 تہی جو من شب کو آفت مجھی کچھ پوچھو نہیں
 شب تھی یار و ز قیامت مجھی کچھ پوچھو نہیں
 آنکھ اوٹھا کر بھی جو دیکھو نہیں تو دکھاتی ہیں آنکھ
 اوٹکی تم چشم غنایت مجھی کچھ پوچھو نہیں
 کون کہتا ہی انا الحق کون کہتا ہے نہ کہہ
 کیا کہوں میں یہ حقیقت مجھی کچھ پوچھو نہیں
 دروید پوچھو تو بان میر دل پر دروے
 اسی لہو در و فرقت مجھے کچھ پوچھو نہیں

[illegible]

(Faint handwritten Persian text)

که چنانچه او چنین کند پس
زین بیاورد که این است
لامت خالی من یا و در به هم
از نیکو بی باورده که
بگری می خورد از آن قریب
سلاطین را هر چه بودی دیگر کرده

به ان لاله رخسار کبریا
کسی زلی رشک پاک

دین دیا ہر بائیں میں
 فامت قیامت ہر بائیں میں
 ہر بائیں میں ہر بائیں میں
 ہر بائیں میں ہر بائیں میں
 ہر بائیں میں ہر بائیں میں
 ہر بائیں میں ہر بائیں میں
 ہر بائیں میں ہر بائیں میں
 ہر بائیں میں ہر بائیں میں

جیسا لوگوں نے پڑا یا میرا جی جانتا ہے اوسنی جو اتنا دکھا یا میرا جی جانتا ہے تو فی جوقنہ اوٹھا یا میرا جی جانتا ہے اوٹیا بار خدا یا میرا جی جانتا ہے جیسا جی تہنی ستا یا میرا جی جانتا ہے	میں خطا وار ہوں نہ کیونکہ گھوٹی گزرتی کوئی کھتا ہی میرے عشق سے ایجان ہی محشر آ رہی تو امی ز خرام جانان یاد تو جانتا ہی جو ہی میرے جی کا خیال کیا کہوں تہی اچا تو ہی جی کا خیال
---	--

ای ظفر اوس کل خندان محبت تھے
 دم بدیم جیسا رولا یا میرا جی جانتا ہے

غم نے مجھی گھیرا ہی یہ وقت میں کیسے صورت کوئی بلجای ہی صورت میں کیسے تنگ آیا ہی جی اپنا یہ چاہت میں کیسے تاجان کل جانی نہ حسرت میں کیسے کرتا ہی خلل کیون نہ عباد میں کیسے ہو یوں میں گرفتار محبت میں کیسے	گستاخین جی میرے صحبت میں کیسے دیکھوں حور مق کو تو جی کیونکہ آتا ہے جی چاہتا ہی دوب میں چاہ میں جا کر دند کہو اوس کہ آتش کل دکھا جا ناصح نہ اوٹھا سر کو دریا رسی میرے رونی پھنسی ہی میرا کاشکی تو بخنی
--	--

جو متغذہ خضر ہو وہ ہمیشہ
 کب جا کی کڑا ہو وہ جہت میں کیسے

چڑی کی گندھاوت قہر بلا تو جھک دیکھ اور تہن اب سرخی پا کھتے جھک پر دیکھ	شمشیر برہنہ ناگ غضب لونی ہکا دیکھ انکسین میں کٹور اسی ہتم کون ہر جو دیکھ
---	---

اندون بادہ ہی ہے کتنی دن بھی ہے
 اور ساتھی کی کچھ اور دوا دات
 اور ساتھی کی کچھ اور دوا دات
 اور ساتھی کی کچھ اور دوا دات

دیکھ کر دیکھ کر دیکھ کر
 دیکھ کر دیکھ کر دیکھ کر
 دیکھ کر دیکھ کر دیکھ کر
 دیکھ کر دیکھ کر دیکھ کر
 دیکھ کر دیکھ کر دیکھ کر
 دیکھ کر دیکھ کر دیکھ کر
 دیکھ کر دیکھ کر دیکھ کر
 دیکھ کر دیکھ کر دیکھ کر

رن ہی اوس جہت
 باج کی کر دیا ہی وہ بلا کوئی کیسے
 پھر دیکھ ہی
 دیکھ ہی تو رفت لائی ہی ہر دین
 دیکھ ہی تو رفت لائی ہی ہر دین
 دیکھ ہی تو رفت لائی ہی ہر دین
 دیکھ ہی تو رفت لائی ہی ہر دین

بی بی آتش کی یادگار
 زینا تو ای جگر عشق اسکو
 رفته رفته منزل مقصود اسکو
 دیو بخانی کے
 تو نظر آریا نظر ہی جدید
 تم کو نفاذ کی بات
 نظر تو یہ ہے
 بی بی

راه دنیای بندگی است
 جابجا بسین گل اندیشی
 بر غیر بیوت سی کربان
 سوزش قدم کاست
 ایستاد سبک است
 با بسین چرخ بکیری لازم است

سب پیر طفت و عنایت ایک بھی پر عتاب
 مجھے خد کیا جانی کیا اوس عشوہ گر کو پڑ گئے
 رو بر و گلشن میں اوس وی عرق آلودہ سے
 کیا گلونہ پر اوس سی دیکھا سحر کو پڑ گئے
 ہو کی سر گرم شرارت کی حد ہر تونے نگاہ
 سیکڑوں پر ایک تجلی سی اود ہر کو پڑ گئے
 کسکے غمخواری پڑی ایسی صیبت عشق میں
 اپنی اپنی ہی ل و جان جگر کی پڑ گئے
 جانتا ہوں میں بھی ملنے خاک میں ہی آبرو
 کیا کروں رونے کی خویشیم تر کو پڑ گئے
 آتی ہی اوس تند خو سی بوسی کرتا ہی طلب
 کوئی پوچھی ایسی کیا جلد ہی طفر تو پڑ گئے

مختصر عاشق

تم ہو ایچو اجمین سرور ان حق پرست	تم ہو موزر گاہ کن اور واقف سر است
تم مدد کار طفر ہو کیوں طفر کو شکست	پر تلک کی دیکھ کر و شکستہ پیوست

یا حسین الدین چنی دستگیری لازم است

سرور ہی میں کوہ سے سر پہ
 بارگاہ
 اور میں عاجز خیف و ناتوان
 مانند گاہ
 وقت تاریکی ہی اور سر گام آہ
 تاریک چاہ
 خلعت آباد سے جہان میں تابان

۲۳۵

یا حسین الدین چنی دستگیری لازم است
 فتنہ غفلت سی یہ بدست ہو پیش
 بدخل
 جوں مستی سی با ہوشی
 میں خل
 ہوں گداز تارنگ و شکستہ گلان
 سر سبز
 دستگیری گدھاری ہو قیومین جہان
 بسین

یا حسین الدین چنی دستگیری لازم است
 در دمندن دوا ہونا تو ناگہا
 بسین الدین چنی دستگیری لازم است
 خالک پرست جو کل سکتا ہو
 یوں فتنہ
 مودت و دوستی ہو وہ

سک لطف کرم ہو کر منتظر
 دہر میں نہ دو کہ میں ہوں منتظر
 میرا جامی دیشو ای ہے
 میری ہر دو کی دوا ای ہے
 میری ہر دو کی دوا ای ہے
 میری ہر دو کی دوا ای ہے

جہان میں لگی کیا ہم کر چلے	بار عصیان اپنی سر پر دھر چلے
تو نہ آیا ای سچی دم ہیاں	ہم اسی حسرت میں آخر چلے
وس گلی میں ہتھو کیا خورشید ہی	ڈر کی ماری کا پتا تھر تھر چلے
سقدر یک صبا میں دم کمان	ساتھ اوس آوارہ کی دم ہر چلے
بچلی کیا اس چمن سی غنچہ ساں	ہتھو کیسہ پنا خالی کر چلے
ارو کا چلی تیرے جہان	کیا عجب تلوار وہاں اکثر چلے
م نہ مارا ہمیں ترے عشق میں	سیرہ آری ہی جاری کر چلے

میں کہوں اتنا ہے
 میرا جامی دیشو ای ہے
 میری ہر دو کی دوا ای ہے
 میری ہر دو کی دوا ای ہے
 میری ہر دو کی دوا ای ہے
 میری ہر دو کی دوا ای ہے

دل ہی قابو میں نہیں جب ای طفر
 تم وہاں کی ہر دوسری پر چلے

صید درم حضرت امیر المومنین علی مرتضیٰ کرم اللہ وجہہ

زور بازوی مصطفیٰ ہی ہے	صفدر حصہ و خاہی ہے
سیر کی شتی کا نا خدا ہی ہے	میرا بادی و رہنمائی ہے

میرا جامی دیشو ای ہے	میری ہر دو کی دوا ای ہے
----------------------	-------------------------

ہا ابو بکر مار غار بنے	تہا عشر گرم کار و بار بنے
و عشرت ان ہی جان شار بنے	اور ہے وہ کہ راز دار بنے

میرا جامی دیشو ای علی	میری ہر دو کی دوا ای علی
-----------------------	--------------------------

۲۳۹
 تو کی ہر دو کی دوا ای ہے
 میرا جامی دیشو ای ہے
 میری ہر دو کی دوا ای ہے
 میری ہر دو کی دوا ای ہے
 میری ہر دو کی دوا ای ہے
 میری ہر دو کی دوا ای ہے

میں کہوں اتنا ہے
 میرا جامی دیشو ای ہے
 میری ہر دو کی دوا ای ہے
 میری ہر دو کی دوا ای ہے
 میری ہر دو کی دوا ای ہے
 میری ہر دو کی دوا ای ہے

فصل کی ہوئی نہ امید اگر وہ ہرگز
 نہ آجیگا عزم ہے نہ بھینار ہست
 ای قلم کیونکہ از فریب

[illegible]

و در این کتاب که در این کتابخانه است

ای ای باده الک بصدد سیرت
سیرت از این سیرت است

انای روزنامه و چندی ای اندر
ماجرای اشک ریختی بی پیر و جوانین
خجرت مکان بر ناز و شرم بی پیر و جوانین
دلچسپین و زخم کانی محلی بی پیر و جوانین
میری و میری بی محلی بی پیر و جوانین
غم حقیقت بی محلی بی پیر و جوانین
ای ظلم و جور بی محلی بی پیر و جوانین
تو کی او را می آید که بی پیر و جوانین
تو کی او را می آید که بی پیر و جوانین

کونی آئینه دلکانم که جهان رخ یار کا جلوه نهن
یه مقصور هی اپنی نظر کا فقط که جو دیا هکود کهانی نهن
ترنی لف و تانیت پوش باو پی ام بلا که بجای فنا
که جو اسمین ساهه سپاسی یا کبھی و سکی امید بانی نهن
کهانی جو اوس کی اسکو بجا یه دلیس گاهی آگ لگا
تو یه سنکی مده ناری کنی لگا مجھی آتی لگائی بجا بی نهن
وڑی ہی ملا هو آٹھ پیر مگر اوس جی اهی تو آیه بشر
کری دوڑی کویه دلیس اگر تو پیر اسمین او را و اسمین جانی نهن
نهن نیسی تو کتا اگر چه نی تو کونی بات که ورث لکی کچو
ولی غوری میکا تو آئینه روتر می لین ریه جی خانی نهن
جو بلی بین بلی ہی مینی صد کو کی گو پیر او نهن کام کی
جسی کتی بین منہ سی مده اپنی بھلا کبھی کتی پرا و سکو باری نهن
ترنی پکونی کسی آیه پیر پکتا ہی تها چن جگر
ترجی شمر پراب بین او سکا ظفر و تصور و خانی نهن

ولہ

دکنی میری بقرہ محسب کی پوچھو نہیں	شکی میری آہ غباری محسب کی پوچھو نہیں
-----------------------------------	--------------------------------------

کسی بی بی که در وقت از حافظه
در رخصت بود مرا حجت
آج که یک زیاده بستانا به
کین حفاظت هم او را می بیند
چای رخصت و راه عشق می بیند
ای نظم جانی در وقت از حافظه

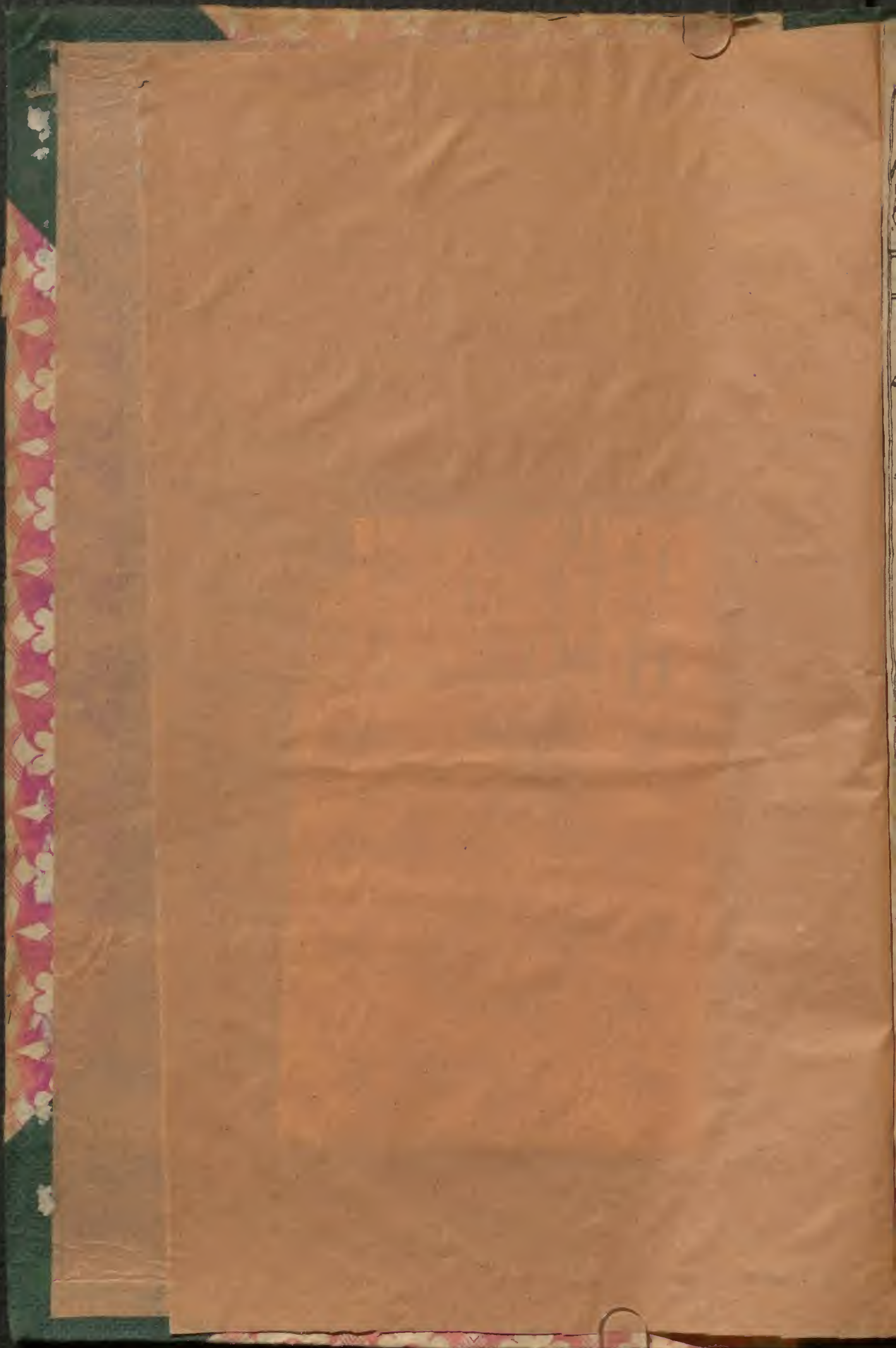
ای خفیه که اسلانی کا از توین کمر
دام می تو یابی توین منی ده گستر
نهریان صباد و بار کیوگ نامهرمان
کیو از ارمالی توینی ده گستر
تورنامتا تو تو زخم در زخمال چون
لیکن ای آشنائی توینی ده گستر
ده دوی تو بیاه من پولی ده گستر
بمنی جیبهای صفائی توینی ده گستر
نیمه او همی مکاری ده گستر
ای توینی ده گستر

بیان حقیقت کری ہی پیہم ہماری تھی تمہاری تھی
ہزار باتیں ہر اک بنا ہی یقین کیا کہی نہ تھے
کہی نہ جب تک کی کوئی محرم ہمارے تھی تمہاری
غم والہ میں بہن رہتی ہی ہم اور تم دونوں حضرت دل
سنی کوئی اب حکایت غم ہماری تھی تمہاری
ظفر یہ کہی جی آج اونی کہ ہم اوسی روز مر حکی تھے
لڑی تھی جس روز انکھ با ہم ہماری تھی تمہاری

و ده که بی هین بهی برج بهلا سکی تو تر سکی
برج سی سی هم بهی سکی تو تر سکی

Author Zeller

Title—Divan—

MG7

[illegible]

